

АНДРЮ ГРАНТ

КВИТ

Част 1 от „Дейвид Тревилиън“

Превод от английски: Елена Чизмарова, 2010

chitanka.info

На Джанет Рийд и Пийт Улвъртън, моя агент и моя издател, сега мои приятели.

1.

Първата ми мисъл, когато видях трупа, бе да си продължа по пътя. Нямах нищо общо с мен.

Нямаше логична причина да се замесвам.

Успях да направя още две крачки. Ако уличката беше малко по-чиста, вероятно щях да продължа. Или ако човекът бе оставен в по-достойно положение, сцената нямаше да ме притесни толкова. Но начинът, по който бе захвърлен — като купчина боклук, е, това вече не можех да отмина.

Може би причината бе, че аз самият бях оцелявал няколко пъти в подобни мръсни улички през последните години. Или пък защото няхах място, което да нарека истински дом. Но каквато и да бе, усетих странна връзка с нещастния скитник. Беше прекалено късно да му помогна — очевидно бе мъртъв, но си помислих, че поне мога да повикам някого и да се погрижим за останките му. Чувствах, че му го дължа. И на себе си също. Ако се проявих като добър самарянин сега, вероятно някой щеше да постъпи по същия начин с мен, когато му дойде времето. Не одобрявам идеята кокалите ми да изгният сред купища опаковки от хамбургери и използвани презервативи.

Влязох в тясната уличка. Трупът се намираше на четири метра от мен. Лежеше по гръб с насочени към тротоара крака. Ръцете му бяха протегнати в обратната посока — навътре към уличката. Китките бяха близо една до друга, но не бяха вързани. Ръцете бяха частично скрити от боклуците по земята.

Приближих се и видях в дрехите на скитника дупки от куршуми. Преброих шест. Но не броят им прикова вниманието ми, а шарката, която образуваха. Четири през гърдите, успоредно на рамената, и две по-надолу, по продължение на гърдната кост. Изключително точна стрелба. Работа на професионалист. Полицейски стрелец или войник. А това не са хора, които свързваш с мъртъв скитник. Също така не са хора, които лесно можеш да пренебрегнеш.

Внезапно мисълта да повикам полиция мина на заден план.

Огледах трупа от всички страни. Беше отпуснат като марионетка с отрязани конци. Предположих, че е на около петдесет и пет, плюс–минус десетина години. Нямаше начин да се определи точно. Косата му беше прошарена и мръсна, а лицето бе покрито с поне тридневна четина. Ноктите бяха мръсни и изпочупени, но ръцете бяха гладки, а дрехите — на служител в офис: тъмносин кашмирен балтон, сив костюм, бяла или кремава риза и черни обувки. Представих си разорен адвокат или брокер от борсата. Дрехите бяха качествени, но вехти, покрити с дупки и лекета. Палтото и сакото бяха изгубили всичките си копчета. Панталонът бе завързан с канап. Кожените подметки на обувките бяха съдрани. Вратовръзка липсваше. Уол Стрийт се намираще само на няколко пресечки оттук. Дори някога скитникът да се бе радвал на добро положение, падането му очевидно е било страховито. Вонеше. Усетих смрад на урина, повърнато и алкохол. Определено не беше приятно да стоиш близо до трупа.

Прерових джобовете му. Наложих се да работя бавно, тъй като нямах ръкавици, а той бе омазан с кръв. Започнах с балтона. Отначало ми се стори празен, но после открих твърд правоъгълен предмет, пъхнат в дупка в подплатата. Извадих го внимателно: плоска стъклена бутилка, пълна до половината с прозрачна безцветна течност. Етикетът твърдеше, че е водка. Не познавах марката. Минах към сакото. Първият вътрешен джоб бе съдран, но от другата страна намерих нещо. Портфейлът на скитника. Който и да го беше убил, не си беше направил труда да го вземе.

Портфейлът беше тънък, от лъскава черна кожа и изглеждаше стар. Тъгълчетата бяха ожулени, а копринената подплата бе съдрана. Отделенията за кредитни карти бяха празни, но в онова за пари в брой открих поохлузена карта с номер на социална осигуровка. Прочетох името — Алън Джеймс Макнийл — и номера — 900–14–0471.

Върнах портфейла на мястото му и се изправих. Следващият ми ход бе да огледам пътеката, където тялото бе влачено през боклуците. Исках да намеря точното място, където Макнийл е бил убит, и да потърся нещо, което да обясни защо трупът е преместен или как въобще този тип се е превърнал в жертва. Но преди да започна, чух зад себе си шум. Кола, движеше се бързо. Идваше право към мен. Можеше да е съвпадение, но се съмнявах. Откакто влязох в тясната уличка, не бях чул никакви коли. А и начинът, по който бе оставено тялото, ме

накара да си помисля, че някой се връща да го прибере. Някой, който можеше да отговори на въпросите ми.

Скрих се в сенките и надникнах към улицата. Показах се прав. Към мен се приближаваше кола — голям светлосин форд с бели надписи и светлини на покрива. Патрулна кола на нюйоркската полиция. Не можех да рискувам да ме открият как се крия на местопрестъпление, затова пристъпих напред, за да махна на ченгетата, но преди да го направя, шофьорът включи светлините и сирената и колата се понесе към мен. Загледах я как зави в тясната уличка и се раздруса, когато подскочи на бордюра. Ако не бях отстъпил назад, щеше да ме удари.

Вратите се отвориха и две ченгета изскочиха от колата. Шофьорът извади пистолета си. Хвана го с две ръце и го насочи към гърдите ми над вратата на колата. Колегата му държеше пушка с къса цев. Като се имаше предвид широчината на уличката, нямаше значение накъде я беше насочил.

— Замръзни — нареди ми шофьорът. — Не мърдай.

Ченгетата не бяха много високи, но бяха широкоплещести и изглеждаха в добра форма. Нито един от двамата нямаше вид на притеснен. Движеха се спокойно и бързо и реагираха в унисон, без да им се налага да се поглеждат или да си говорят. В момента стояха неподвижно, съсредоточили погледи върху мен, бдителни, но не разтревожени. Спретнатите им сини униформи отговаряха идеално на вида им. Не бяха нови, но не бяха и овехтели и износени. Очевидно би било грешка да се опиташ да си играеш с тези типове.

— Вдигни си ръцете, така, че да мога да ги виждам — нареди шофьорът. — Бавно. Без резки движения.

Виждате накъде отиваха нещата. Ченгетата бяха допуснали грешка, но знаех, че няма смисъл да се опитвам да им променя мнението. Униформените полицаи са едни и същи навсякъде по света. Щом се захванат с нещо, правят го. А ако спориш с тях, само ще влошиш положението. Затова вдигнах ръце с разперени пръсти и с длани към тях.

Второто ченге остави пушката в колата и пристъпи към мен. Докато се приближаваше, видях името „Клайн“, гравирано на лъскава табелка под значката на гърдите му.

— Ръцете на капака — заповяда ми той и ме натисна с дясната си ръка между лопатките.

Подпрях ръце на колата и той разтвори глезените ми с десния си крак. Размърдах се и погледнах шофьора. Значката го представяше като „Кауфман“. Съсредоточих се върху табелката му, докато Клайн ме претърсваше. Работеше бързо. Започна с лявата ми ръка, като я опипа внимателно от рамото до китката. Постъпи по същия начин с дясната ми ръка, двата крака, глезените и джобовете на палтото и джинсите ми. Не намери нищо.

— Чист е — заяви той. — Няма оръжие.

Кауфман кимна, но не се отпусна. Оръжието му не потрепна. Очите ми бяха привлечени от дулото. Беше насочено право в гърдите ми. Скитникът бе прострелян в гърдите. Преди минути. На няколко метра от мястото, където стоях. По гърба ми пробягаха тръпки.

— Ще съобщя на криминолозите — каза Кауфман. — Не се тревожи. Ще го намерят.

Клайн изви лявата ми ръка зад гърба. Чух щракване на метал. Студените белезници се впиха в китката ми. Той изви и дясната ми ръка и закопча и втората гривна.

— Как се казваш? — попита Клайн.

Не отговорих.

— Къде са документите ти за самоличност?

Белезниците бяха болезнено впити в китките ми.

Проклетникът ги бе затегнал много по-силно, отколкото трябваше.

— Какво се случи тук? — попита той.

Погледнах предницата на патрулната кола. На места боята бе леко олющена, а един от фаровете бе напукан.

— Ти ли уби този тип?

Сведох очи към бронята, където лепенка предлагаше парична награда, ако се обадиш на специален номер, след като са застреляли ченге.

— Добре, писна ми. Идваш в участъка. Детективите да се оправят с теб.

Стисна лявата ми ръка над лакътя и ме поведе към колата. Отвори задната врата, натисна тила ми и ми „помогна“ да вляза. Увери се, че съм на задната седалка, и затръшна вратата.

Седалката беше твърда и неудобна. Колата беше широка, но заради дебелия стъклен преграда, която изолираше ченгетата от затворниците им, за краката ми нямаше достатъчно място. Повърхността на стъклото беше издраскана и мърлява и скриваше гледката ми през предния прозорец. Проснах се на една страна, за да не си затискам ръцете.

Въздухът в патрулката беше топъл и застоял. Миришеше на дезинфектант. Силен сладникав аромат, но не достатъчен, за да прикрие вонята на мръсни потни хора. Видях мазни следи на прозореца пред очите ми. Очевидно бяха оставени от потни чела. Опитах се да дишам през устата. Искеше ми се да намеря начин да държа ръцете си по-далеч от тапицерията.

След пет минути пристигна друга кола. Паркира небрежно, под ъгъл към входа на уличката. Поредният форд. Същият модел като патрулката, но цивилен, боядисан в тъмносиньо. Плачеше за автомивка. На таблото проблясваше червена лампа. Двамата, които слязоха от колата, не спряха двигателя. Бяха към петдесетте, с костюми и шлифери. На горните джобове на саката им висяха златни значки. Движеха се бавно, но категорично. И двамата бяха с наднормено тегло.

Бял ван паркира от другата страна на колата. Двама мъже със сини гащеризони изскочиха от него и се присъединиха към Кауфман и Клайн. Когато се приближиха, видях, че на ръкавите им е избродирано „Нюйоркска полиция“. Единият за момент се завъртя и видях надпис „Отдел по криминология“, изписан с големи бели букви на гърба му.

Криминолозите започнаха да оглеждат уличката. Мъжете с костюмите се вторачиха в мен. По-високият се приближи до патрулката и прикова очи в лицето ми. Заприлича ми на дете, което разглежда зловещо влечуго в зоологическата градина. Значката съобщаваше, че е детектив, но не и името му. Само номер, гравирани в метала. След двадесетина секунди оглед той повика останалите. Кауфман и Клайн затвориха вратите си и не можах да чуя разговора. Но ги наблюдавах внимателно. Всички бяха оживени. После групата се премести към предницата на колата. Униформените ченгета размахваха ръце, сочеха трупа и мен, разни неща в уличката и нещо пред нея. Не можах да разбера за какво става дума.

По-високият детектив приключи конференцията и ченгетата се върнаха в патрулната кола. Никой от двамата не ме погледна. Кауфман

подкара на заден и се измъкна от тясната уличка. После колата се понесе напред.

Помислих си, че най-после се отдалечаваме от неприятностите.

2.

Ако ме попитате къде живея напоследък, ще ми е трудно да ви дам отговор.

Имам адрес, разбира се, но това не помага много. Просто ще ви отведе до полупразен апартамент в Барбикан в Лондон. Едностаен, в кула „Кромвел“, по-близо до върха, отколкото до основата. Притежавам го от години. Банковите ми отчети, както и сметките ми, пристигат там, но това е всичко. Не съм прекрачвал прага на апартамента от седем месеца. Преди това изкарах петнадесет месеца, без да се прибера там. За мен домът се превърна в поредица от хотелски стаи. Различни градове, различни страни, една след друга, рядко с почивка между тях. Спомените от едно място се сливат с тези от друго. Живея така от петнадесет години и се чувствам съвсем удобно. Но все още си спомням първия хотел, в който отседнах навремето. Беше в Единбург, малко след като завърших колежа. Нямах пукната стотинка. Една компания за безалкохолни напитки набираще служители. За отделите по продажби и маркетинг. Не знаех нищо нито за продажбите, нито за маркетинга, но парите бяха добри и реших да си опитам късмета. Попълних нужните документи. Компанията покани двадесет души в местния хотел „Холидей Ин“, за да си подберат петимата най-добри кандидати. Настаниха ни само за една нощ. На следващата сутрин, когато се изнасях, администраторката ме попита дали съм доволен от престоя. Отговорих, че с изключение на работата съм напълно доволен. Тъкмо се канех да си тръгна, когато чух как задават същия въпрос на друг човек, един тип от Кеймбридж, казваше се Гордън. Но неговият отговор бе абсолютно различен от моя. Въобще не беше доволен. Възглавниците му били прекалено меки. Хавлиите — прекалено груби. А най-лошото — изпратили му погрешен вид мед със закуската.

Оплакванията му звучаха дребнаво, но ме накараха да се замисля. Едва успях да се насиля да тръгна. Имах чувството, че всяка

дума се забива в мен. Как бе възможно този дребен пор да забележи всички тези нередности, а аз да ги пропусна? Какво не ми беше наред?

Размишлявах върху проблема по целия път до вкъщи и накрая стигнах до правилния отговор. Беше адски прост. Всъщност смътно го бях знаел през целия си живот, но сега хленченето на Гордън ме накара да се съсредоточа върху него. Всичко се свежда до следното: какво виждаш зависи от онова, което търсиш. Можеш да се наслаждаваш на положителните страни или да търсиш отрицателните. Изборът си е лично твой.

Аз бях направил моя си избор, Гордън — своя.

Все още поемам по този път, поне когато мога. Не знам за Гордън. Защото не ми предложиха работата.

Обичам града нощем. Предпочитам нощта пред деня. Тъмнината привлича по-широк спектър хора, не само пазаруващи и служители в почивка. Звучите се разнасят по-надалеч. Всичко, което виждаш, ти се струва по-близо и лично. А сенките никога не липсват, когато и да се нуждаеш от тях.

Кауфман шофираше бързо. Никой от полицаите не проговори. Улиците все още бяха оживени, всъщност бяха пълни с коли, таксита, лимузини и ванове. Видях няколко души да се разхождат. Високите сгради от тухла, камък, бетон и стъкло сякаш се свеждаха над нас от тъмнината горе.

Пътуването не продължи дълго. По-малко от шест минути. Участъкът се намираще на десетина пресечки и Кауфман пое право към него, на северозапад към Хъдсън, и спря пред осеметажна каменна сграда на средата на странична улица. Полицейски патрулки и необозначени коли бяха паркирани под ъгъл от четиридесет и пет градуса спрямо бордюра и стърчаха навън като рибешки кости. Спряхме в края на редицата. Клайн изскочи и ми отвори вратата. Успях да се измъкна и той ме поведе към края на метален парапет, който отделяше тротоара от улицата. Кауфман ни настигна и тръгнахме към тежка дървена врата в центъра на фасадата. Самата врата бе във висока арка, на колоните от двете ѝ страни на метални скоби висяха яркозелени фенери.

Чакалнята бе малка и претъпкана. Миришеше на прах и препарат за лъскане на под, също като в училище. Стените бяха боядисани в ябълковозелено, което би трябвало да е успокояващ цвят, и навсякъде бяха закачени бележки. Поне четвърт от тях показваха черно-бели снимки на хора, които полицията искаше да разпита. Останалите бяха предупреждения за всички възможни дребни нарушения от пушене в сградата до хвърляне на боклук в стаите за разпити.

Кауфман се приближи към гишето за регистрации и опря лакти на дървения плот. Друго униформено ченге изскочи от задната стаичка и се наведе да поговори с него. Бъбриxa си около минута. Очевидно се познаваха. Вероятно това беше добре отигран ритуал. Надали бях първият, когото Кауфман бе довялякъл в участъка посред нощ. Най-после полицаят зад гишето се засмя, плесна Кауфман по рамото, натисна някакъв бутон и вратата вдясно от нас се отвори. Клайн ме набута вътре, после ме поведе надолу по някакви стълби.

Следващият коридор ни отведе в широко квадратно фоайе. Отсрещната стена бе разделена на две части. Дясната беше по-широка и направена от метал. Беше боядисана в сиво и в нея на еднакви разстояния бяха набити нитове. Останалата част бе блокирана с мръснобели метални решетки. Другите стени бяха от избелен камък, а подът бе покрит с някаква лъскава настилка. Имах чувството, че се намирам в мазе. Въздухът беше студен и влажен. Видях само три прозореца. Бяха дълги и тесни, вградени високо в лявата стена. Всичките бяха затворени. И изглежда, не можеха да бъдат отворени. Нямаха дръжки, а и бяха закрити с дебели метални решетки.

Зад очукано дървено бюро вдясно от нас седеше униформен полицаи. Беше се съсредоточил върху монитора на компютъра си. На значката му пишеше „Джакман“. Видя ни, бутна мишката настрани, надигна се и поздрави:

— Добър вечер, колеги. Какво ми водите?

— Само този тип — отговори Кауфман. — Заключихме го заради убийство на улица „Мълбъри“.

— Е, извадихте късмет. Имам едно местенце. Кой се зае с лицето?

— Не знам. Норман и Джоунс бяха на местопрестъплението и казаха, че ще го оставят за дневната смяна.

— Няма проблеми. Ще разбере по-късно. Как е името на човека?

— Не знаем. Не иска да каже.

— Добре тогава. Да го видим.

Джакман извади от шкафа зад себе си лъскава метална чинийка и заобиколи бюрото. Прерови методично джобовете ми и сложи всичките ми вещи в чинийката. Осемдесет цента на монети, осемнадесет долара и картата, която отключваше хотелската ми стая. Прибави към купчината и часовника ми. Но тя си остана малка. Джакман я огледа внимателно, като нежно побутна съдържанието ѝ с дебелия си показалец, сякаш преценяваше дали е достатъчно за почтен гражданин. Намръщи се и ме претърси отново. Опипа грижливо подгъвите на дрехите ми, стисна краищата на яката ми и провери вътрешността на ботушите ми. Свърши много по-добра работа от Клайн, но не намери нищо друго.

Изсипа чинийката в найлонов плик, достатъчно голям да побере пистолет или нож. Нищо чудно, че вещите ми го разочароваха. Запечатана плика и го поднесе към светлината, сякаш искаше да демонстрира колко мизерно е имуществото ми. После му залепи етикет и го пусна в горното чекмедже на шкафа. Бутна чекмеджето с лакът и тръгна към решетките.

Клайн извади пистолета от кобура си и го остави на бюрото. После ме хвана за лакътя и ме бутна напред. Джакман откачи от колана си връзка ключове, големи и тежки като на средновековен тъмничар. Отключи средната част и дръпна вратата към нас. Клайн ме бутна вътре. Джакман го последва, после затвори и заключи.

Стената вляво беше гола. Също и отсреща. Вдясно от нас се виждаше редица килии. Пет еднакви мизерни килии. Предните им стени бяха решетки с вградени в средата врати, всяка с тежка ключалка. Страничните бяха от дебел сив метал, отрупан с нитове. Осъзнах, че това, което бях видял от фойетото, е стената на първата килия. Задните стени бяха от бял камък и покрити с драсканици. Покрай страничните стени имаше тесни завинтени за пода метални пейки. Единственото друго нещо във всяка килия бяха клозетите от неръждаема стомана, без седалки.

Клайн ме поведе покрай първите четири килии. Всичките бяха заети. В килията, която се намираше най-близо до вратата, имаше само един човек, млад тип с мръсни торбести дрехи, мазна коса и изпито лице. Беше се свил до клозета и гледаше стреснато и объркано. Във

втората килия имаше пет човека, а във всяка от следващите две — по четирима. Вратата на последната килия бе отворена. Когато стигнахме до нея, Клайн пусна ръката ми. Джакман ме бутна вътре и продължи да ме тика напред, докато пищялите ми не опряха в клозета. Обонянieto ми подсказа, че не е почистван доста отдавна.

— Гледай право в стената — нареди ми Джакман. — Така, продължавай да гледаш стената. Когато отключи лявата ти ръка, незабавно я вдигни над главата си. Направи същото, когато отключи дясната. Ясно ли е?

Не отговорих, но той все пак свали белезниците ми.

— Добре — каза Джакман. — Стой неподвижно. Не мърдай, докато не ме чуеш да затварям вратата. Ясно ли е?

Вслушах се в стъпките му. Стори ми се, че ченгето върви на заден ход. Джакман спря, вратата изскърца пронизително и се затвори. Чух дрънченето на ключовете, после два чифта стъпки се отдалечиха по коридора.

Драсканиците в килията ми бяха интересни. Покриваха всеки сантиметър от пода до тавана. Хората сигурно се бяха катерили по пейките и клозета, за да намерят свободно пространство. Видях имена на хора и банди, спортни отбори, включително един английски футболен клуб, политически лозунги, обиди към полицаите, мнения за рок групи и филмови звезди. Но най-вече мръсотии. И по някаква причина повечето бяха смотани опити за римуване, така че звучаха абсолютно идиотски.

Отпуснах се на едната пейка и реших да си почина. Не беше лесно. Гигантските нитове се впиха в гръбнака и рамената ми. Наложих се да се пързаям напред-назад, за да си намеря удобно място. Но дори тогава, накъдето и да погледнех из тясното помещение, очите ми се спираха върху един или друг студен твърд предмет: клозета, другата пейка, решетките, пода, стените. Определено не бях планирал нещо подобно за последната си нощ в Ню Йорк. Бях се трудил усърдно и бях свършил добра работа. Заслужавах да се повеселя една нощ. Но от друга страна, ако последните няколко дни бяха довели до друг резултат, можеше въобще да не разполагам с време за себе си. Вероятно съдбата просто искаше да балансира везните.

Несъзнателно вдигнах ръка и опипах тила си. Все още ме болеше. Преди две нощи човекът, с когото работех, допусна грешка.

Но аз платих за нея. Поряза ме парче летящо стъкло. Голямо парче. Преряза кожата и стигна чак до костта. Е, налагаше ми се да призная, че макар сегашното положение да бе досадно, нещата можеха да са много по-лоши. И преди бях заключван. Това си върви с работата. А що се отнася до килиите, тази не беше прекалено лоша. Малка и съвсем спартанска, но сравнително чиста. А и бях сам. Няма нищо неприятно от това да си заключен в тясно пространство с тълпа немити боклуци с лош дъх, които те настъпват по краката. Освен това нямаше да съм тук дълго. Не бях от безнадеждните случаи, с които се сблъскваш на подобни места. Тъжни, отчаяни хора, вкопчили се в безплодната си надежда, че няма да прекарат остатъка от живота си в затвора. За мен това бе само временен проблем. Дупка в пътя. Нищо повече.

Защото след няколко часа щях да съм в самолета за Лондон.

3.

За първи път се нанесох в нов дом, когато бях още в детската градина.

Заради службата на баща ми. Той работеше за правителството и по някаква причина шефовете му решиха, че трябва да ни изпратят от Бирмингам в Лондон. От един голям английски град в друг. Промяната не беше прекалено голяма, но за шестгодишен хлапак Лондон си беше друг свят.

Като си помисля всъщност, насилието бе неизбежно. Говорех различно от тях. Бях свикнал с различни ритуали и рутина. А и все пак беше през седемдесетте. Така че това, което се случи, когато стъпих за първи път на детската площадка, не беше изненада. За момент стоях там сам и се оглеждах. После към мен заприиждаха деца. Двайсетина. Всичките момчета. Отначало се зарадвах, защото си помислих, че искат да станем приятели и да си играем. Двама пристъпиха към мен. Останалите ни заобиколиха. И започнаха да викат:

— Бой, бой, бой!

Никога не се бях сблъсквал с подобно нещо. Старото ми училище беше щастливо и спокойно. Нямах опит, върху който да основа реакцията си, а само инстинкт. И той ми каза, че заплахата трябва да бъде отстранена бързо, преди нещата да излязат извън контрол. Съсредоточих се върху двете момчета пред мен. Те бяха най-едриите. Очевидно година–две по-големи от останалите. Единият беше малко по-висок от другия. И с по-широки рамене. Това го правеше по-голяма заплаха, затова реших, че той трябва да падне първи.

Изненадах се, но се оказа, че ми е нужен само един удар, който го просна на земята, облян в кръв, сълзи и сополи. После се извъртях към приятеля му. Но не можах да го халосам. Той вече бягаше, придружен от останалите от бандата. След това, до деня, в който напуснах, никога вече не се доближиха до мен.

Училището не беше много добро. И това бе единствената причина да се старая в учението през цялото време, докато бях там.

Но не мога да се оплаквам. Този опит ми послужи добре през годините.

Събудих се от звука на стъпки във фоайето. Три чифта крака. Двата бяха делови и уверени. Третият се влачеше неохотно. Приблжиха се и спряха. Чух гласове. Единият бе на полицай Джакман, който отново започваше ритуала с прибирането на вещите. Другите ми бяха непознати. Прецених, че е към два и половина през нощта, понеделник. Бях спал по-малко от два часа.

Само две от килиите имаха по един обитател. Моята и онази до вратата. Ако типът в нея бе така надрусан, както изглеждаше, знаех, че ченгетата няма да рискуват да настанят някого при него. А това означаваше, че ще си имам съкилийник. Въздъгнах и се наведох напред, за да виждам коридора по-добре.

Джакман се появи първи. Зад него две униформени ченгета се бореха със затворник. Типът беше висок — над един и осемдесет и пет, само три-четири сантиметра по-нисък от мен, но невероятно широк. Всичко у него беше странно. Ръцете, краката, гърдите и вратът му изглеждаха разтеглени настрани, като разстроен образ на едновременен телевизор. Носеше тесни тъмносини джинси със светли петна от белина, войнишки обувки със стоманени върхове и избелял виненочервен потник. Главата му беше обръсната. Лицето му беше плоско и квадратно. Изключение правеше само носът, очевидно чупен неведнъж. Но това, което привличаше вниманието най-много, бе татуировката на врата му. Верига от свастики. Алено-червени, очертани с черно и изрисувани по такъв начин, че краищата на всяка се сключваха с тези на следващата и образуваха затворен кръг.

Джакман отвори вратата и ченгетата натикаха нациста в килията ми. Потрудиха се здраво, но той се закова на място след първата стъпка. Джакман го последва, но не се опита да го бутне по-навътре. Полицайте останаха наблизко и хванаха палките. Изглеждаха напрегнати. Очите им не се отделяха от гърба на едрия тип. Единият бе охлузил кокалчетата на дясната си ръка. Другият имаше червени петна по челото и охлузено до лявата вежда. Вероятно се страхуваха, че нацистът ще започне да буйства отново. Или пък се надяваха да го направи.

Джакман започна да му сваля белезниците. Предпазливо. Този път не произнесе речта си за гледането към стената, но нацистът бездруго вдигна ръце над главата си, без да му заповядват. Предполагам, бе добре запознат с рутината и не бе достатъчно тъп да предостави извинение на ченгетата да вкарат в действие палките.

Остана неподвижен, докато полицаите не заключиха и не се върнаха във фоайето. После погледна през рамо, за да се увери, че го гледам, и протегна ръце над главата си. Вонята на застояла пот се усили. Извъртя глава към мен и разтегна устни в широка усмивка. После избухна в лаещ смях.

Запазих безизразен вид и отместих очи. Смяхът му постепенно затихна и усмивката се смени с мрачна гримаса. Той бавно се обърна към мен и попита, сякаш ме виждаше чак сега:

— Кой си пък ти бе?

— Не съм човек, от когото да се притесняваш — отговорих.

— Какво правиш в килията ми, по дяволите?

— Но това може да се промени...

— Защо си седнал на пейката ми?

— О, това е твоята пейка, така ли?

— Да. И искам да седна на нея, задник такъв.

— Ами седни на другата.

— Не.

— Тогава стой прав.

— Искам да седна на моята си пейка. Веднага.

— И защо да е твоя?

— Казвам ти, че е моя.

— Лично твоя ли е?

— Да.

— В смисъл: твоя собственост?

— Да.

— Как така? Купил ли си я?

— Какво?

— Полицията ли ти я продаде?

— Ъ?

— Или мама ти е написала името на нея, за да не я загубиш на детската площадка?

— А бе ти какво...

— Или ченгетата са я кръстили на теб? „Пейка за малоумни нацисти“? В памет на мозъка ти? Ако въобще някога си имал мозък, разбира се.

Той ме изгледа мълчаливо и ръцете му се свиха в юмруци.

— Последен шанс — бавно каза той. — Разкарай се от пейката. Веднага.

— Как се казваш? — попитах.

— Какво?

— Прост въпрос. Как се казваш?

— Дерек. Защо?

— Добре, Дерек, позволи ми да те попитам нещо. „Не“ е кратка дума. С коя част от нея имаш затруднения?

Десетина секунди той стоеше над мен и ме гледаше измъчено, сякаш съм малоумен, който е изчерпал търпението му. После сви рамене, въздъхна и се престори, че се обръща, за да се отдалечи. Но вместо да остави известно разстояние между нас, незабавно се извъртя обратно, като използва инерцията, за да отправи дясно кроше в лицето ми. Ударът беше мощен — Дерек вложи в него цялата си тежест. Щях да имам сериозен проблем, ако ме беше уцелил. Но финесът не му бе присъщ. Наблюдавах го какво прави и в последния момент отметнах глава надясно. Само няколко сантиметра. Беше достатъчно обаче. Юмрукът му прелетя покрай ухото ми и опита да пробие дупка в металната стена. Усетих вибрациите й по гърба си. Не знам колко кости си счупи, но ако се съдеше по писъците му, докато отстъпваше назад към клозета, реших, че са повечето.

Погледнах към коридора. Никой не идваше, за да разследва случая.

— Полицай Джакман — извиках. — Този човек се нарани. Трябва да го изкарате оттук. Трябва му медицинска помощ.

Отговор не последва.

— Нямаш късмет, задник — каза нацистът и пристъпи към мен. — Няма да ме извадят оттук. Нужни са им поне три ченгета за тая работа. Така че ние с теб ще си останем заедно до сутринта. И няма да съм аз този, дето ще му трябва медицинска помощ.

— Дерек, става въпрос за една най-обикновена пейка — казах спокойно. — Не си струва да пострадаш заради нея.

— Няма да пострадам — възрази той. — Ти ще пострадаш.

— Дерек, давам ти последен шанс. Няма да имаш друг. Седни и се успокой.

Той стоя и ме гледа около тридесет секунди. Достатъчно дълго, за да си помисля, че се е вразумил. Но не. Хора като него никога не се вразумяват. Кретенът отново пристъпи към мен. Надигнах се и се отдръпнах към решетките, готов за действие.

— Дерек, недей — посъветвах го. — Не си струва.

Той направи последната крачка и се приближи достатъчно, за да ми се доповръща от дъха му. Усмихна се и се подготви да ме удари с лявата си ръка. Добра идея, но пак му липсваше финес. Просто не можа да прикрие движението на десния си крак, когато го отдръпна назад, за да ме срита. Преди да довърши започнатото, замагнах и забих лакът в слепоочието му.

Той вече бе извън равновесие, тъй като се приготвяше за ритник, така че силата на удара го събори незабавно. Падна назад и си халоса главата в металната стена. Свлече се тежко и си удари дясното слепоочие в пейката. Инерцията го отпрати напред и той фрасна лицето си в ръба на клозета, после падна на пода между клозета и страничната стена. Когато главата му се удари в бетона, кръвта му опръска „неговата пейка“.

Това бе единственият му контакт с мечтаната цел.

След като санитарите извлякоха нациста от килията, Джакман се върна, застана в коридора и се вторачи в мен през решетките.

— За какво беше всичко това?

Погледнах го и свих рамене.

— Ти ли го преби?

— Аз? — учудих се. — Не, разбира се.

— Какво стана?

— Нямам представа. Той просто припадна.

— А ти какво правеше? Спеше ли?

— Не. Виках те да му помогнеш. Сигурно обаче не си ме чул.

— Дай да ти видя ръцете.

— Защо?

— Типът значи просто припаднал и някак си си размазал мутрата. Това не ти ли се вижда малко странно?

— Не.

— Не му ли помогна?

— Не съм го докосвал.

— Покажи си ръцете.

Свих рамене и извадих ръце от джобовете си. Вдигнах ги и му показах дланите си.

— И другата страна — нареди Джакман.

Завъртях ги. Нямаше нито една драскотина, нито едно охлузване или синина. Джакман се вторачи напрегнато, сякаш очакваше внезапно да се появи нещо.

После ме изгледа навъсено, изсумтя и се разкара. Зачудих се дали да не го повикам да се върне. Сутринта ми се струваше адски далеч. Изкушавах се да го помоля да звънне в консулския отдел от мое име. Познавах точните хора, които щяха да ме измъкнат оттук за нула време. На полицията щеше да бъде наредено да забрави за мен. Но после се сетих за всичките документи, които щеше да ми се наложи да изпиша, когато се върна в Англия. За безкрайните тъпи въпроси, на които щеше да се наложи да отговарям. Затова реших да не го правя. Тук бях в безопасност. Не бях извършил нищо нередно. Нямаше причина да не се оставя по течението.

Стига да стигнех до летището навреме, никой нямаше нужда да узнава какво се е случило.

4.

Никога не получаваш втори шанс да направиш първо впечатление.

Това можеше да е мотото ми в новото училище. Когато в онзи първи ден учителите най-после се появиха на площадката, видяха само мен, прав, и момчето на земята. Аз бях нов, а един от техните ученици бе пострадал. Очевидно вината беше моя. И бях нарочен за хулиган. За момче с проклет характер, което се нуждае от постоянно наблюдение. Цял месец не ми разрешиха да излизам навън през обедната почивка. Забраниха ми да стъпвам на детската площадка до края на срока. И ми забраниха да играя футбол за вечни времена.

Положението в класната стая не беше по-добро. Ако зададох въпрос, учителите не го приемаха сериозно, а ме обвиняваха, че смущавам работата им. После ме изпращаха да седна сам на последния чин. Клеветяха ме пред директора. Пишеха гневни писма до родителите ми. Всички отчети за мен бяха лоши. Нямаше никакво значение какви въпроси задавам, нито дали съм прав, или не. Винаги когато действителността не отговаряше на удобните им теории, те не се съмняваха в теориите, а в действителността.

Това ми се струваше адски нелогично.

А междувременно не се случи нищо, което да промени мнението ми.

Детективите от дневната смяна не бързаха много за работа — дойдоха чак някъде към девет и половина. Бяха двама. Полицай с табелка „Колдуел“, който явно бе сменил Джакман на поста му, ги въведе в килията ми.

С изключение на цивилните костюми детективите приличаха на ченгетата, които ме бяха арестували. Имаха същия опитен и компетентен вид, макар че единият бе малко по-млад. Той заговори първи:

— Аз съм детектив Гибсън. А това е партньорът ми детектив Харис.

Кимнах.

— Назначиха ни да работим по твоя случай — продължи Гибсън. — Трябва да уточним някои формалности, после ще отидем горе и ще приключим случая.

— Имате ли кафе горе? — попитах.

— Колкото можеш да изпиеш.

— Храна?

— Може да има останали понички. Но сигурно са засъхнали.

— Ще свършат работа — казах и се надигнах. — Да действаме.

Отбихме се на първия етаж за снимки и отпечатъци, после потеглихме към отдела на детективите на четвъртия.

Помещението бе обикновен открит офис, но атмосферата бе странно сурова и войнишка. Редицата шкафове зад бюрото на администратора бе идеално подравнена и всичките бяха затворени. От никоя ключалка не висяха ключове, от вратичките не стърчаха документи. Бюрата бяха подредени на равни интервали. Бяха шест, всичките гледаха в една посока и имаха едни и същи столове, спретнато прибрани под тях. Повърхността им бе абсолютно чиста. Виждаха се само компютърна клавиатура и мишка. Нямаше чаши, нямаше семейни снимки, нямаше никакви лични вещи. Плоските монитори бяха изключени. По первазите на прозорците нямаше нищо, а всички кошчета за боклук бяха празни. Приличаше повече на изложбена зала за мебели, отколкото на място, където живи хора вършат важна работа.

Харис и Гибсън ме поведоха към малка будка, издигната в средата на помещението. Подминахме входа ѝ и продължихме към отсрещната стена. На нея имаше шест врати. Тръгнахме към последната, която се намираше почти в ъгъла. Стая за разпити номер три. Харис плъзна табелка „Заето“ и отвори вратата. Лампите светнаха автоматично. Влязохме.

След просторния главен офис стаята ми се стори малка и претъпкана. Таванът беше нисък, а щорите на прозореца бяха спуснати и спираха дневната светлина. Повечето място бе заето от голяма дървена маса. Изглеждаше солидна и яка, сякаш бе изработена да издържи известен тормоз. Около нея бяха разположени три стола.

Харис се настани на най-далечния. Гибсън ме поведе към следващия, който стоеше сам до дългата страна на масата.

— Настанявай се удобно.

Последният стол бе вляво от мен, така че нищо не пречеше на гледката ми към огледалото на отсрещната стена. Беше правоъгълно, високо около метър и половина и широко към метър и осемдесет. Усмихнах се любезно към него, в случай че някой от другата страна вече ме наблюдава.

Очаквах и Гибсън да седне, но когато се обърнах към него, видях, че отива към вратата.

— Ще се върна след минута — каза и излезе.

Погледнах Харис. Въобще не ми обръщаше внимание. Просто си седеше облегат на стола, леко усмихнат и вторачен в нищото. На стената, на няколко сантиметра от рамото му, имаше аларма. Зачудих се колко ли бързо би могъл да я достигне. После го видях да поглежда към ъгъла на стаята над вратата. Извърнах се и видях миниатюрна камера, монтирана на метална скоба. Червената лампичка светеше.

Може би затова Харис изглеждаше толкова спокоен и самодоволен.

Гибсън се върна с бележник, листове и три пластмасови чашки с капачета и каза:

— Няма понички. Съжалявам.

— Само не ми казвай, че си ми сипал мляко в кафето — отвърнах.

— Не съм. Предположих, че го пиеш без мляко и захар.

— Е, това е известно облекчение.

Детективите замълчаха, а аз отпих от кафето. Беше учудващо добро. Малко хладно, но си позволих да се насладя на силния горчив вкус. Гибсън остави чашата си на масата и се вторачи в мен. Харис изпразни своята на една глътка и избърса уста с ръкав.

— Преди да започнем, трябва да ти кажа нещо — каза Гибсън. Говореше бавно, сякаш се страхуваше, че не го разбирам. — Важно е да знаеш, че можеш да поискаш адвокат. Но преди да вземеш решение, мисля, че трябва да чуеш с какво разполагаме. Позволи ми да ти обясня какво можеш да направиш, за да си помогнеш. После можеш да решиш в каква посока да тръгнеш. Какво ще кажеш?

— Звучи добре — отговорих. — Не ми се иска да провлачваме тази история.

— Добре, да не губим повече време. Просто трябва да подпишеш документи, че засега се отказваш от адвокат, и започваме.

Извади от джоба си химикалка и ми я подаде. После запрелиства документите, които бе донесъл, извади един и го плъзна към мен. Прегледах го набързо и видях в долната част малко квадратче. Някой го бе очертал с жълто. Беше прекалено малко за подписа ми, затова просто го надрасках най-отдолу. Гибсън взе листа и химикалката, погледна подписа ми и се намръщи.

— Не мога да го разчета. А момчетата долу казаха, че нямаш документ за самоличност, така че защо първо не ни кажеш името си?

— Дейвид Тревелиън — отговорих.

— Откъде си, Дейвид?

— От Англия.

— Да, всъщност малко си личи по акцента. И какво правиш в Ню Йорк?

— Работя. В командировка съм.

— Какво работиш?

— Телекомуникации.

— И заради работата ли беше навън на улицата нощес, Дейвид? Заради телекомуникациите?

— Разбира се, че не. Аз съм консултант, а не техник.

— Какво означава това?

— Означава, че работя с корпоративни клиенти. Давам им съвети. Помагам им със стратегия, справяне с оперативни проблеми, такива неща.

— С какви проблеми се справяше снощи?

— Никакви. Снощи не работех. Тъкмо бях сключил договор, а до утре не трябва да съм в Англия, затова си позволих една свободна вечер.

— Какъв договор сключи?

— Правителствен.

— Не се обиждай, но защо правителството би наело британски консултант? Нямаме ли си достатъчно наши консултанти?

— Не вашето правителство. Британското.

— Щом работиш за британското правителство, защо си в Съединените щати?

— Работа за министерството на външните работи. Започнах в посолството във Вашингтон, после се прехвърлих в консулството в Ню Йорк.

— Къде беше преди Вашингтон?

— На друга работа. В Париж.

— Във Франция? Дошъл си направо оттам?

— Точно така.

— Кога?

— Преди шест седмици.

— И после дойде в Ню Йорк?

— Да.

— Кога?

— Преди три седмици.

— И от тогава си тук?

— Не съм излизал от Манхатън.

— И кога приключи с договора?

— Вчера.

— Вчера беше неделя.

— Е, и?

— По кое време вчера? Сутринта? Следобед?

— Късно следобед. Собственикът на проекта е в Лондон, затова трябваше да изчакам в консулството да подпишат документите.

— В колко часа беше това?

— В пет и половина.

— Има ли хора, които да потвърдят?

— Разбира се.

— Добре. Защото може да се наложи да поговорим с тях. Ще поискаме имената им от теб, ако стане нужда.

Свих рамене. Досадна работа, но можех да намеря хора, които да кажат правилното нещо, ако той наистина настояваше.

— Добре, да видим дали съм разбрал — каза Гибсън. — В пет и половина си в консулството и подписваш проекта. В полунощ си в малка уличка в присъствието на труп.

— Точно така — потвърдих. — Шест часа и половина след като свърших работа извадих лошия късмет да се натъкна на мъртвец.

- Запълни празнините.
- Излязох от консулството. Върнах се в хотела. Взех душ и се преоблякох. Излязох да вечерям.
- Къде?
- В един ресторант. Казва се „Фонг“.
- С кого?
- С никого. Сам.
- Ами сметката?
- Какво сметката?
- Не намерихме сметка във вещите ти.
- Е, и?
- Къде е?
- Не знам.
- Защо не знаеш? Какво направи с нея?
- Сигурно съм я смачкал и съм я изхвърлил.
- Удобно.
- Какво му е удобното?
- Някой видя ли те в ресторанта? Персонал? Клиенти?
- Разбира се. Пробвай да вечеряш сам и виж дали хората няма да се вторачват в теб.
- Може да отидем да поразпитаме. Какво още?
- Приключих с вечерята. Тръгнах обратно пеша. Видях паднал човек. Лежеше в тясна уличка до Мълбъри Стрийт. Проверих дали мога да му помогна с нещо и тъкмо се канех да звънна на 911, когато се появиха колегите ви.
- Защо не се обади от мобифона си?
- Нямам. Не обичам мобифони. Изпържват ти мозъка.
- Значи просто намери трупа, така ли?
- Точно така.
- Вече си беше там, когато ти влезе в уличката?
- Да.
- И беше мъртъв?
- Да. Проверих, но беше прекалено късно.
- И това е всичко?
- Да.
- Сметката не излиза, нали, Дейвид?
- Какво не излиза? Точно това се случи.

— Помисли малко. Ти си бизнесмен. Консултант. Уважаван гражданин, който се наслаждава на свободната си вечер. И с всички забележителности на Ню Йорк, сред които можеш да избираш, решаваш да прекараш времето си в мърлява уличка, където случайно лежи трупът на скитник, все още топъл и надупчен с куршуми. Съжалявам, ама не ми звучи логично.

— Не казах точно това. Казах, че прекарах вечерта в ресторант. Намерих трупа по-късно, докато се връщах в хотела.

— Защо тръгна пеша? Защо не взе такси?

— Искях да се поразходя. Влязох в уличката само защото забелязах трупа. Виждаше се ясно от улицата. Детективите дойдоха след малко. И униформените полицаи също. Попитай ги. Ще потвърдят къде лежеше скитникът.

— Не ни пука къде е лежал, Дейвид. Интересува ни само как се е получило така да има труп.

— И ако знаеш нещо по въпроса, точно сега е времето да ни кажеш — намеси се Харис и ме погледна за първи път, откакто бяхме влезли в стаята за разпити.

— Трябва да поработиш с нас, Дейвид — каза Гибсън. — Ако си откровен с нас сега, може би ще успеем да ти помогнем. Но ако продължиш да ни лъжеш, всичко това ще се стовари върху теб.

Огледах ги поред. Почувствах се обиден. Ако лъжех, никой нямаше да знае това, най-малкото някой от тези типове.

— Трябва да потърсиш начин да се измъкнеш от това, Дейвид — посъветва ме Харис. — Бъди умен. Това е последният ти шанс да си пооправиш положението.

— Защото бездруго ще разберем — добави Гибсън. — Но тогава ще е прекалено късно да ти помогнем. Трябва да ни разкажеш сега.

— Казах ви каквото знам.

— Виж, ние не мислим, че си лош човек, Дейвид — каза Харис. — Но ако не си го направил нарочно, трябва да ни кажеш сега. Престани да ни губиш времето.

Отпих нова глътка кафе.

— Може този тип да те е нападнал? — предположи Гибсън. — Да те е принудил да влезеш в уличката?

— Да, или пък оръжието е било негово — каза Харис. — Използвал го е, за да те накара да влезеш в уличката, сборили сте се,

пистолетът е гръмнал...

— И е било инцидент? — реши да му помогне Гибсън. — Не си възнамерявал да го убиваш. Това определено ще ти помогне.

— Но ако е станало така, трябва да ни кажеш — настоя Харис. — Тогава можем да ти помогнем с показанията. Да се уверим, че те представят в най-добра светлина.

— Мислите, че може да е било инцидент? — попитах. — Любопитен съм. Дали е било единичен инцидент, в който пистолетът е гръмнал шест пъти? Или шест отделни инцидента един след друг?

— Казах ти, Дейвид, просто се опитваме да помогнем — каза Харис.

— Ценя това — отвърнах. — А вие ме чуите какво ви казвам. Намерих трупа. Нищо повече.

— Щом така искаш да играеш, добре — подсмихна се Харис. — Но има нещо, което трябва да знаеш. Някой те е видял.

— Видял ме е да намирам трупа?

— Не. Видял те е да го убиваш.

— Глупости.

— Не, Дейвид, вярно е. И този човек се е обадил на 911.

— Как иначе мислиш, че патрулната кола е стигнала там толкова бързо? — попита Гибсън. — Била е там още преди да излезеш от уличката, нали?

— Може някой да се е обадил на 911 — съгласих се. — Може да са видели кой е убил скитника. Но не съм аз.

Харис бръкна в джоба на самото си и извади диктофон. Вдигна го, за да видя ясно какво е, после го сложи на масата пред себе си. И двамата детективи се вторачиха напрегнато в мен. Харис облиза устни и каза:

— Сега е времето да добавиш нещо.

Взех чашата с кафе, разклатих утайката и отвърнах:

— Бих пил още едно кафе. Това вече е съвсем студено.

Харис се намръщи.

— Това е запис от 911 — съобщи ми той и включи касетофона.

Женски глас заяви датата. Петнадесети март. Тоест вчера.

— Нюйоркска полиция, спешни случаи — каза гласът на операторката. — Името, телефонът и адресът ви, моля.

— Моля ви, просто ми помогнете — каза писклив, треперещ мъжки глас. — Току-що видях да убиват един човек.

Дишаше тежко. Чух на заден план шум от коли.

— Разбирам, господине, но трябва да започна с името, телефона и адреса ви.

— Добре, Анди Нюм...

Харис се наведе и натисна бутона. Гласът задрънка прекалено бързо и не можах да разбера нищо повече. После Харис пусна копчето и отново чух гласа на диспечерката.

— ... да ми кажете какво видяхте.

— Добре, значи имаше един човек. Едър. Влезе в уличката. И тръгна към скитника. Скитникът го видя и се изправи. Много бавно. Краката му трепереха. Като че ли беше пиян или нещо такова. Типът извади пистолет. Скитникът просто се вторачи в него. После се отдръпна. И продължи да отстъпва. Чак до стената. Опита се да се покатери на контейнера за боклук, но онзи тип... онзи тип просто го застреля. В гърдите. Няколко пъти. Вам, бам, бам, бам, бам, бам. И това беше. Скитникът умря.

— Какво стана после?

— Скитникът падна. Едрият тип просто го остави там. А аз побягнах. Не исках убиецът да ме види.

— Къде е тази уличка?

— Близо до Канал Стрийт. Мълбъри. Една от преките на Мълбъри.

— И къде бяхте, когато се случи това?

— Точно тук, на улицата.

— И сте сигурен, че мъжът с пистолета не ви видя?

— Не, криех се. Близо до детската площадка.

— Огледахте ли го добре?

— Да. Много добре.

— Можете ли да го опишете?

— Разбира се. Бял. Висок. Поне метър и деветдесет. Черно кожено палто. Средно на дължина. Не стигаше до коленете му. Черни джинси. Черни обуца. Но странното беше, че голяма част от косата му липсваше. На тила.

— Плешив ли беше?

— Не. Изглеждаше като обръснато. Както правят преди операциите. Помислих си, че може да е луд и да е имал лоботомия или нещо такова.

— Казахте, че плешивото парче било на тила му?

— Да. Имаше шевове на него.

— Колко шева?

— Много. Поне десет или петнадесет.

— Добре. А можете ли...

Харис изключи касетофона.

— Дейвид, забелязвам, че си бял — каза той. — Висок си около метър деветдесет и пет, носиш черни обувци, черни джинси и черно кожено палто. Над коленете.

— И? — попитах.

Харис стана и мина зад мен. Усетих го как опира ръце на стола ми. Дъхът му затопли тила ми. Наблюдавах го в огледалото как бавно оглежда обръснатото място. Него и дванадесетте шева. Започвах да мразя този белег. Не беше единственият ми. Дори не беше най-големият. Но ми създаваше неприятности.

— Не искаш ли да споделиш нещо с нас, Дейвид? — попита Харис.

— Да — отговорих. — Мисля, че все пак ще поговоря с адвоката си.

Харис като че ли ми се подразни. Погледна навъсено Гибсън и се върна на стола си.

— Можеш да го направиш, ако искаш, Дейвид — бавно каза Гибсън, сякаш говореше с дебил. — Но ако го направиш, ние не можем да ти помогнем. Дори не можем да говорим с теб. Ще останеш в затвора, докато не проверим всички нерешени случаи с убийства, откак си пристигнал в Ню Йорк. И във Вашингтон. А това ще отнеме месеци.

— Но не е прекалено късно да поговориш с нас — увери ме Харис. — Помогни ни сега, а ние ще се опитаме да те държим извън системата. Да изясним всичко бързо. Каза, че това искаш, нали?

— Вече не — отговорих. — Сега искам да поговоря с адвоката си.

— Дейвид, успокой се — мило каза Гибсън. — Просто казваме, че вече чуваме думите на онзи, който се е обадил на 911. Защо не ни

разкажеш своята версия?

— Вече ви я разказах. Не ме изслушайте. Сега си искам адвоката.

— Да не прибързваме, Дейвид — посъветва ме Гибсън. — Погледни случая през нашите очи. Виж как изглежда всичко това.

— Изглежда като накисване — казах. — Освен това изглежда, че не си правите труда да си свършите работата. А сега си искам адвоката. За четвърти път. Няма да моля повече.

— Поне ни кажи защо премести трупа — помоли Гибсън.

Скръстих ръце и замълчах.

— Когато онзи тип се е обадил на 911, трупа е бил в дъното на уличката — отбеляза Гибсън. — Това е било в единадесет и петдесет и седем.

— Четири минути по-късно, когато униформените пристигнали, трупа е бил отпред — добави Харис.

— А ти си бил единственият на местопрестъплението — каза Гибсън.

— Значи ти трябва да си го преместил — отсъди Харис.

— Единственият въпрос е: защо?

Не отговорих.

— Както вече ти казахме, Дейвид, не мислим, че си лош човек — увери ме Харис. — Смятаме, че си притеснен от случилото се. Вярваме, че си завлякъл трупа по-близо до улицата, защото си искал да го намерят. Искал си да оправяш нещата.

— Това показва разкаяние, Дейвид — каза Гибсън. — А разкаянието е хубаво нещо. Може наистина да ти помогне. Но трябва да ни обясниш.

— Адвокатът ти ще те посъветва да си мълчиш — обади се Харис. — Но на него няма да му се налага да живее с този проблем. На теб ще ти се наложи.

— Затова, ако наистина си съжалявал и си се опитвал да оправяш нещата, разкажи ни — настоя Гибсън. — Ще се почувстваш много по-добре.

— И ще си спестиш доста време в затвора — добави Харис.

— Защото ако не говориш с нас, ще трябва да призовем онзи свидетел — каза Гибсън. — А с описанието ти, което е дал по телефона, веднага ще те разпознае.

— А това ще промени играта, Дейвид — обясни ми Харис. — Сериозно ще я промени.

— Ще представи убийството като предумишлено.

— И самозащитата ще отпадне.

— Също така и непредумишленото убийство.

— Ще говорим за предумишлено убийство — каза Харис. —

Помисли за това.

Гибсън плъзна химикалката и бележника към мен.

— Напиши какво се случи. Или напиши номера на адвоката си.

Изборът си е лично твой.

Написах номера.

5.

Първото, което правя сутрин, когато не съм в затвора, е да прочета вестниците.

Харесвам тези от понеделник до събота. Неделните не са толкова добри. Прекалено малко новини. Прекалено много мнения. И огромна купчина списания и реклами. Като онези, които купих на летище „Шарл дьо Гол“ на път насам. Там имаше дебело допълнение относно отношението на хората към службите им. Защо са постъпили на тази работа? Какво харесват в нея? Какво не харесват? Какво би ги накарало да я напуснат? Отговорите бяха представени на четири страници с диаграми и схеми. Всички обичайни причини присъстваха — пари, статут, повишение, работно време, командировки. Но според журналистите най-важният фактор бе „взаимодействието с колегите“.

А това не е нещо, което човек очаква да види в моята професия.

Но все пак веднъж, само веднъж, се запознах с човек, който ме накара да мечтая за „взаимодействие“.

Таня Уилсън изглеждаше същата както в деня, когато я видях за първи път в Мадрид, преди три години. Метър и седемдесет и три, слаба, с елегантен син костюм, който отиваше идеално на бялата ѝ блуза и ниските тъмносини обувки. Тъмната ѝ дълга до раменете коса бе опъната назад, както обикновено. Предпочиташе този стил, макар да подчертаваше острите ѝ черти. Спомням си как при първата ни среща си помислих, че Таня прилича на адвокат. Днес, благодарение на охлузеното кожено куфарче и очилата с тесни метални рамки, впечатлението се засилваше.

За момент никой от двамата ни не проговори.

В нашата професия, когато става дума за връзки, има граница, която не прекосяваш. Или поне не го правиш, ако имаш акъл. С Таня бяхме наясно с това, но бяхме стигнали съвсем близо до прекосяването ѝ през онази пролет. Опасно близо. Май дори пръстите ни я бяха

прекрачили. Сигурен съм поне за моите. Но мисля, че и с нейните стана така. Но преди да пренебрегнем здравия разум напълно и да скочим с двата крака в дълбокото, съдбата се намеси. Изпратиха ме в Мароко да прибера един човек.

Трябваше да е съвсем рутинно пътуване. Максимум четири дни дотам и обратно. Таня отговаряше за уреждането на пътуването, затова нямах причини да се притеснявам. И както очаквах, работата започна идеално. Пътнически документи, полети, валута, настаняване в хотел, коли. Всичко вървеше според плана. Нямах и най-слаб намек за грешка до края на втория ден. И тогава, когато бяхме на тридесет минути от мястото на срещата, всичко се промени. Джипът ни пострада. При експлозия. Предположих, че е виновно някакво импровизирано пътно устройство, но не се проведе разследване. Така и не разбрах кой го е сложил на пътя. Нито как е задействано. Нито какво се случи с връзката ни. Нито кой почисти свинцината. Нито как останките на шофьора, човек, когото познавах от десет години, се озоваха обратно в Шотландия за погребението, на което не можах да присъствам. Спомням си само как се събудих в болница в Рабат — чак след два дни. Беше отчайващо. Лампите едва светеха и си помислих, че са ме зарязали там, но когато отново се свестих, осъзнах, че до мен има някой. Таня. Стоеше до леглото ми и ме наблюдаваше безмълвно. В крайчеца на дясното ѝ око блестеше сълза.

След това ме посещаваше всеки ден. Първо в Мароко, после в Испания, където ме пратиха да се съвзема. Някои дни идваше само за няколко минути. В други седеше при мен с часове. Но независимо колко дълго бяхме заедно, и двамата мислехме само как да си осигурим известно истинско време сами. Далеч от лекари, сестри и болнични мебели. Това ни стана фикс идея. Правилата нямаше да ни спрат. Нищо нямаше да ни спре, ако съдбата не се бе намесила за втори път.

В същия ден, когато ме изписаха от болницата, Таня бе преместена. Така и не научих къде. Беше до мен един ден, а на следващия бе изчезнала. Така става в нашия свят. Никой от двамата ни не можеше да направи нищо. Но оттогава мислех много за нея. Често се чудех дали ако пътищата ни се пресекат отново, ще се чувствам по същия начин. Този стар въпрос тъкмо се появи в мислите ми, когато Таня отмести очи от мен и се обърна да затвори вратата на стаята за

разпити. После тръгна към стола, на който бе седял Гибсън. Леко ухание на сандалово дърво и бергамот се понесе към мен. По гърба ми пробягаха тръпки.

Предполагам, че научих отговора на стария въпрос.

— Съжалявам, Дейвид — каза тя, след като се настани на стола.
— Дойдох колкото се може по-бързо. Отдавна ли чакаш?

— Хиляда четиридесет и девет дни — отговорих.

Тя ме погледна учудено за миг, после се усмихна свенливо и повтори:

— Съжалявам. Пристигнах едва вчера. Започнах тук тази сутрин. Не знаех, че си в града, докато не се обадиха детективите. После трябваше да проверя някои неща. Мина доста време, откак кръстосвах шпаги с американските съдилища.

— Съвсем прясна си и ти възложиха случая? — изненадах се.

— Аз го поех. Дори не им дадох право на избор. През последните една-две години се сдобих с добра репутация. Не можех да оставя случая на друг. Не и след като разбрах, че става дума за теб. Аз съм единствената тук, която знае какъв си наистина.

— И какъв съм наистина?

— О, не, няма да отговоря на този въпрос. Е, не съм те виждала от дълго време. Как си?

— Не мога да се оплача. Все още съм цял. А ти?

— Чудесно. Или по-скоро, ще се чувствам чудесно, когато те изкарам оттук.

— Чу ли последните новини?

— Така мисля. Говорих с детективите, преди да вляза при теб. Разполагат с труп и със силното впечатление, че ти си отговорен за него. Плюс доста косвени доказателства. И запис от обаждането на свидетел. Голяма бъркотия, честно казано.

— Нагласена история.

— Знам. Но ще трябва да се потрудим усърдно. Фактът, че разполагат с подобни показания, те превръща в потенциален беглец. А като се има предвид, че си чужденец, това може да създаде проблем.

— Беглец? Какво имаш предвид?

— Когато поискаме да те пуснат под гаранция. Съдията няма да се съгласи, ако изглежда, че можеш да избягаш.

— Чакай, Таня, каква гаранция?

— Трябва да платим гаранция, за да те изкараме от тук. О, чакай, чакай малко. Не се канеше да молиш Лондон за...

— Таня — прекъснах я и кимнах към огледалото.

— Не се тревожи — успокой ме тя. — Могат да ни наблюдават, но не и да ни подслушват. Не и когато аз съм тук. Няма да рискуват. Е, кажи ми, че не се канеше да изречеш думата с „и“?

Не отговорих.

— Точно това възнамеряваше да направиш, нали? — усмихна се тя. — Щеше да поискаш да те измъкнат. От Съединените щати. Да не си полудял?

— Проблем ли е? — попитах.

— Да не би вече да не получаваш оперативните бюлетини, Дейвид?

— Получавам ги, разбира се.

— А четеш ли ги?

— Разбира се. Когато съм в службата и нямам какво друго да правя.

— Не ги четеш значи. Нашите хора полагат усилия да публикуват полезна осъвременена информация, за да знаеш кое как е, но ти въобще не им обръщаш внимание. Все още пренебрегваш съветите ни. Освен ако не попаднеш в затруднено положение. А тогава очакваш да размахаме вълшебната пръчица.

— Какво вълшебство има в това да ме измъкнете оттук? Малко е срамно, да. И ще падне голямо писане на бумага. Но не е нещо необичайно. В Найроби работих с един тип, който бе измъкван от три поредни задачи. Е, признавам, че след последната го уволниха, но на мен ми е за първи път. Какъв е проблемът?

— Дипломатическото измъкване може да е било обичайна практика в миналото. Но вече не е.

— Защо?

— Името Дейвид Робинсън говори ли ти нещо?

— Трябва ли да ми говори?

— Сигурно си получил информация за него. Не чете ли... Е, добре, ще ти обясня. Робинсън беше щатски морски пехотинец. Работеше в посолството в Лондон. Миналата година, точно преди Коледа, нашата полиция го арестува за сексуално нападение над ученичка в тоалетната на нощен клуб в Сохо. Вашингтон се намеси.

Искаха да го измъкнат от Англия. Лондон отказа. Казаха, че става въпрос за гражданско престъпление, извършено на публично място, докато не е бил дежурен. Настояха той да остане в Англия и да бъде съден като всеки друг.

— Изглежда справедливо. Заковаха ли го?

— Не се стигна до съд. Робинсън се самоуби в затвора в нощта преди делото.

— Чудесен резултат.

— Може би. Но не това е важното.

— А кое?

— Протоколите за сътрудничество. Вашингтон ги съдра.

— Но това не е логично. Как можеш...

— Официално одобрените операции все още са покрити. Но това е всичко.

— Значи проблемът е разрешен. Кажете им, че съм одобрен.

— Не мога да го направя, Дейвид. Тези типове не са тъпащи.

— Какво ще правим тогава?

— Ще поискаме освобождаване под гаранция, както вече ти казах.

— Хм. Колко време ще отнеме?

— Зависи кога ще те призват в съда. Прокурорът ще настоява да останеш затворен. Ние пък ще настояваме да излезеш под гаранция. После зависи от съдията.

— Кога е възможно най-ранното? Трябва да се върна в Лондон утре. Полетът ми е днес следобед.

— Дейвид, време е да погледнеш фактите в очите. Няма да се качиш на този самолет. А закъснението ти за Лондон е най-малката ти грижа. Първо трябва да те изкараме оттук. После да подготвим защитата ти. Що се отнася до явяването в съда, ще настоявам да стане колкото се може по-бързо. В противен случай ще те преместят.

— Къде?

— В обикновен затвор. Тук имат килии само за временно задържане.

Погледнах я внимателно. Очевидно бе наясно какво си мисля. И двамата знаехме за какъв тип затвор говори. Стар. Претъпкан. Мърляв. Пълен с дегенерирани престъпници.

— Дейвид, помисли — каза тя и сложи ръка върху моята. — Не прави нищо глупаво. Откак стана тази история с Робинсън, Вашингтон няма търпение да ни го върне тъпкано. Искат отмъщение. Ако им дадем шанс, ще си го изкарат на теб.

Капките кръв от нациста се бяха съсирили на пейката и приличаха на петна ръжда. Когато детективите ме върнаха в килията, Харис ги забеляза и веднага се приближи да ги огледа по-добре. А може би слухът за инцидента се бе разпространил, докато бяхме горе.

— Знаеш ли нещо за това? — попита той.

— Абсолютно нищо — отговорих.

— Нищо, а? Също както не знаеш нищо за типа в уличката? Е, ние пък знаем нещо, Дейвид. Знаем, че си го убил. Така че трябва да престанеш да лъжеш и да ни разкажеш какво се случи, докато все още можем да ти помогнем.

— Единственото, което трябва да правя, е да си седя тук и да чакам адвокатката ми да ме измъкне.

— Ами опитай — отвърна Харис. — Но повярвай ми, ще чакаш дълго.

Харис сгреши. Чаках само четиридесет минути. Точно в един часа той се върна заедно с Гибсън. Застанаха пред килията ми и зачакаха Колдуел да отключи.

— Изправи се — нареди ми той. — Обърни се. Покажи ми ръцете си.

Закопча белезниците и се увери, че са стегнати здраво около китките ми.

— Госпожица Уилсън действа бързо, нали? — казах.

— Какво? — учуди се Харис.

— Госпожица Уилсън. Адвокатката ми. Действа бързо, щом вече е успяла да ми осигури освобождението.

— Не те освобождаваме, тъпако. И това няма нищо общо с адвокатката ти.

— Така ли? Къде тогава отиваме?

— Ние не отиваме никъде. Ти отиваш. При ФБР.

— Защо? Какво искат?

— Да бе, като че ли не знаеш.

— Не знам. Защо е намесено ФБР?

— Достатъчно. Затваряй си устата. Нито дума повече, или ще си изкараш боя.

До гишето за регистрации ни чакаха трима мъже. Когато приближихме, малката стъклена врата се отвори и най-възрастният от групата пристъпи напред. Имаше къса посивяла коса и шкембе, което висеше над колана му.

— Лейтенант Хендерсън, нюйоркска полиция — представи се той. — Тук съм, за да ви уведомя, че в дванадесет и пет днес юрисдикцията над случая ви бе прехвърлена към Федералното бюро за разследване. Тези господа са агенти. Документацията ви е подготвена. Те ще ви поемат оттук.

— Аз съм специален агент Лъвайн — каза единият от другите двама и застана до Хендерсън.

Беше малко над метър и осемдесет, слаб, с широки рамене и къса руса коса. Сивият му костюм бе добре скроен, а бялата му риза изглеждаше нова и скъпа под тъмната раирана вратовръзка. Изпод ръкавите на сакото му надничаха копчета за ръкавели. Когато се раздвижи, забелязах инициали, избродирани на джоба на ризата му. Щеше да изглежда съвсем на място на витрината на шивашко ателие, ако се изключеше лицето му: изморено и изпито, с дълбоки бръчки, вдълбани около очите. Третият тип имаше по-енергичен вид и едва ли не потропваше с крака от нетърпение. Дрехите му бяха сходни с тези на колегата му, но бе два сантиметра по-висок, петнадесет по-широк и поне десетина години по-млад. Приблужи се бавно, сякаш полагаше усилия да устои на желанието да ме сграбчи.

— Това е специален агент Уестън — представи го Лъвайн. — Сега идваш с нас. Да вървим.

— ФБР поема случая? — обърнах се към Хендерсън. — Защо?

Той не ми обърна внимание.

— Ами явяването ми в съда? — попитах. — Адвокатката ми знае ли за това?

— Довиждане, господин Тревилиън — каза Хендерсън, ухили ми се и ми обърна гръб.

Гибсън подаде плика с вещите ми на агент Уестън, а Харис ми свали белезниците. Започнах да разтривам китките си, но преди да успея да си възвърна кръвообращението, Львайн ми закопча собствените си белезници. Бяха малко по-различни, но също така неудобни.

Уестън ме стисна за ръката и ме поведе към вратата. Щом излязохме, ме побутна към бял ван, паркиран в края на редицата коли. Львайн отвори задната врата и Уестън ме натика вътре. Ванът бе празен, с изключение на старо сиво одеяло от онези, които хамалите използват за пренасяне на мебели. Беше смачкано и лекьосано и миришеше на мухъл. Сритах го настрани. Не ми се искаше дори да мисля за какво е използвано.

Не знам кой от агентите седна зад волана, но който и да беше, беше нервак. Гумите изсвистяха и се понесохме напред, като ванът уцелваше всяка възможна дупка в платното. Докато се търкалях напред-назад в тъмнината и се блъснах в твърдите метални повърхности, си спомних една история. Разказа ми я стар разузнавач от американската армия. За ЦРУ във Виетнам. Натоварвали заподозрените виетконгци на хеликоптери, слагали им чували на главите и летели известно време, преди да ги отведат на разпит. Намирали най-откачените дрогирани пилоти и ги оставяли да беснеят час-два. Затворниците излизали от хеликоптерите замаяни, напълно загубили ориентация и готови да повърнат. Тогава било най-вероятно да проговорят. Очевидно някои се объркваха напълно, вярвали, че са кацнали в Съединените щати, и били готови да се раздрънкат веднага.

— И къде сме сега? — попитах Уестън, когато след двадесетина минути той най-после отвори задната врата. — В Сайгон?

Той не ми отговори.

— Или в Куонтико?

Той ми махна да изляза от колата.

— Или поне във Федерал Плаза? — попитах, като погледнах над рамото му успоредните редици квадратни колони и мърлявия под. — Защото трябва да ти кажа, че не съм впечатлен от обзавеждането.

Уестън се протегна да ме хване за ръката. Сакото му се отвори и черната дръжка на пистолета му се очерта на фона на чистата му бяла риза. Оставих го да ме дърпа нетърпеливо за ръкава за миг, после го последвах.

Намирахме се в ъгъла на голям правоъгълен подземен гараж. Имаше само още четири коли. Еднакви фордове, паркирани в редица, нови и лъскави. Бяха доста по-големи от европейските коли, но въпреки това бяха паркирани идеално в жълтите очертавания.

Нямаше други хора. С изключение на двамата агенти и мен паркингът беше безлюден. Нямаше кой да свидетелства за това, което можеше да се случи тук. Надпис на стената съобщаваше, че собствениците — някаква банка — отхвърлят отговорност за каквито и да било възможни щети. Не видях коя банка, защото някой беше залепил върху името ѝ парче картон и бе написал с големи червени букви „ЧИФУТИ“. До надписа се виждаха остатъци от метална скоба. Беше като онази над вратата в стаята за разпити в полицията. От нея висеше къса жица. Огледах гаража. Подобни скоби бяха монтирани и по другите колони. Но всичките бяха празни.

Може би банката си беше прибрала камерите, когато бе изоставила сградата. Или пък са били откраднати. Или са били свалени по други причини.

Отдръпнах се към вана, просто за всеки случай.

— Хей — каза Львайн. Стоеше пред дървените врати, боядисани в тюркоазносиво. — Дай по-живо, а?

Уестън се обърна към партньора си и това ме накара да се замисля върху следващия си ход. Вратът му привлече погледа ми. Гръбначните прешлени са изключително деликатни. Дори с белезници, можех да му прекърша гръбнака с едно рязко изпукване. После можех да извадя пистолета му. Глок 23 побира тринадесет куршума, но нямаше да ми потрябват толкова много. Един щеше да е достатъчен. Львайн щеше да умре, преди да извади собствения си пистолет от кобура.

Реших да не действам по този начин.

Ако единственото, което уж бях направил, бе да съм убил някакъв скитник, защо Бюрото се интересуваше от мен? Какво ги бе накарало да се замъкнат до полицията и да ме довлекат в тази сграда? Имаше прекалено много неща, които не разбихах.

Така че можете да го наречете любопитство. Или професионална учтивост. Но каквото и да бе, важното беше, че реших да им съдействам.

6.

Когато бях малък, вкъщи винаги имаше много книги. Някои бяха от библиотеката. Други — наследени от роднини. Но няколко бяха специално купени за мен. Спомням си първата книжка, която ми подариха родителите ми, за да си я прочета съвсем сам. Беше сбирка от басни и поговорки. Някои изглеждаха доста отживели дори в онези дни. Други ми се струваха абсолютно нелогични. Трети съм забравил напълно.

Но на някои трябваше да обърна повече внимание.

Например: „Любопитството уби котката...“

Тюркоазните врати бяха единственият изход от гаража, ако не се броеше рампата за коли на отсрещната страна. Боята им се лющеше, а дясното крило задра пода, когато Лъвайн отвори. С Уестън го последвахме в малко фоайе с циментови стени. Вдясно имаше асансьор, но Лъвайн не му обърна внимание, а продължи напред към стълбището, което се издигаше само един етаж. Настигнахме го, преди да отвори една тежка сива врата. Той я задържа, за да ни направи път, и влязохме в голямо светло помещение.

Спрях, за да се огледам, но Уестън ме задържа покрай празното бюро на рецепцията, поставено пред лявата стена. Бе достатъчно голямо за поне трима служители, но зад него имаше само един стол. Липсваха всички типични за рецепциите вещи — журналы за подписи, пропуски за посетители, телефони, компютри, а и никъде не се виждаха други мебели. Сигурно бе минало доста време, откак мястото е било обитавано. Плътен слой прах покриваше мраморните плочки на пода, а в ъглите на прозорците висяха паяжини.

Долните два метра стъкло бяха покрити с талашитени плоскости. Едната част бе покрита дори отвътре. Намираше се в края на бюрото, до залепен на пода полукръг от черна гума. Приличаше на останки от въртяща се врата. Сигурно водеше към улицата, но дебели дървени

плоскости закриваха отвора, като всяка бе завинтена с шест тежки стоманени болта. На човек щяха да му трябват сериозни инструменти, за да излезе оттук. Или малко С4.

Уестън ме поведе към редица лъскави сребристи пилони. Бяха пет и отделяха рецепцията от асансьорите вляво. Предположих, че преди на тях е имало стъклени панели, които да контролират достъпа до сградата. Сега обаче пролуките между пилоните бяха празни. Минахме покрай тях и покрай двойната врата към офисите и се отправихме към асансьорите. На вратата в дъното имаше надпис „Стълбище“. За момент си помислих, че Львайн отново ще ни накара да се катерим, но той натисна бутона на асансьора. Вратата се отвори и се качихме.

Според копчетата сградата бе на двадесет и четири етажа. Львайн натисна копчето за двадесет и третия, вратата се затвори плавно и започнахме да се издигаме. Стените на асансьора бяха покрити с нещо като зебло, закачено на малки метални куки на тавана. Дръпнах едно крайче и видях голямо огледало. Вероятно така беше и с останалите стени. Зарадвах се, че огледалата са закрити. Не исках да зяпам смотаните лица на агентите, отразени навсякъде около мен.

На двадесет и третия етаж асансьорът спря и вратата се отвори безшумно. Уестън ме избута навън и ме поведе надясно по коридора. Влязохме в огромен офис. Две редици шкафове бяха разположени в средата на залата и образуваха нещо като пътека към стъклена будка, която стърчеше от стената. Шкафовете бяха ниски — на нивото на кръста — и празното пространство след всеки трети осигуряваше достъп до бюрата от двете страни. Самите бюра бяха подредени по четири и образуваха еднакви кръстове. Близките бяха абсолютно празни, с изключение на кабелите, които стърчаха в задната им част. По-нататък видях няколко компютърни клавиатури и слушалки за телефони.

Последните две бюра вдясно още не бяха разчистени, а онези в дъното вляво бяха бутнати настрани и пространството между тях бе натъпкано със столове. Поне стотина. Струпани един върху друг. Някои бяха закачени със скоби, за да не паднат, други вече бяха паднали и блокираха входа към будката.

Львайн вдигна два от падналите столове и ги бутна към стъклената врата. Наложих ми се да отстъпя настрани, когато се върна

да вземе трети, и се озовах притиснат към последното бюро вдясно. Плотът му почти не се виждаше — беше затрупан с кутии от пица, бутилки от кола, чаши за кафе, вестници и какви ли не други боклуци. Следващото бюро изглеждаше стерилно чисто в сравнение с първото. Върху него грижливо бяха подредени купчини документи, папки, химикалки, зареждащо устройство за мобифон и два лаптопа. На екрана на единия се виждаше логото на ФБР, на другия Хоумър Симпсън си показваше анимационния задник.

На стената зад бюрата бяха заковани две карти: запълваха изцяло пространството между прозорците. Отгоре беше широкомащабна карта на Манхатън, върху която бяха маркирани купчини червени точки и сини триъгълници, заедно с часове и дати от предишната седмица. Под нея имаше цветна диаграма, разположена върху очертанията на Съединените щати. Легендата съобщаваше, че е карта на националната железопътна мрежа. Серия черно-бели снимки бяха закачени в горния десен ъгъл. Показваха мъжки лица. Пет. Всички снимани изглеждаха на по тридесет и пет — четиридесет години. Имаха занемарен, но сравнително приличен вид. Определено не бяха скитници. И всичките бяха свързани със стрелки с различни железопътни линии. Стрелките излизаха от Ню Йорк.

И всичките мъже по снимките бяха мъртви.

Седнах. Лъвайн бутна стола ми назад, така че гърбът ми буквално опря в задната стена. Агентите се настаниха срещу мен. Седяха плътно един до друг, приведени напред, тоест навлизаха в личното ми пространство и се опитваха да ме накарат да се чувствам неудобно.

Никой не проговори десет, дори единадесет–дванадесет минути. Накрая Лъвайн забарабани с пръсти по коляното си, побори се с желанието да заговори една минута и най-после не можа да се сдържи и ме попита:

— Как са ти вените? Добри ли са?

— Надявам се, че не — обади се Уестън. — Надявам се, че наистина ще им се наложи да те бодат здраво, докато намерят достатъчно голяма вена.

— Знаеш, че те чака смъртоносна инжекция — събщи ми Лъвайн. — В Ню Йорк изпълняваме смъртни присъди. Фактът, че си англичанин, няма да те спаси.

— Но пък така става, когато започнеш да прекършваш вратовете на хората — добави Уестън.

Позволих си да се усмихна.

— Прекършвам вратове? Ченгетата не ви ли казаха? Човекът, когото намерих в уличката, беше прострелян.

— Типът в уличката може да е бил прострелян — съгласи се Лъвайн, — но останалите петима са с прекършени вратове.

— Какви петима? — учудих се. — Полицаите се опитват да ми лепнат един. Какво става тук? Бюрото си търси изкупителни жертви?

— Намерените край железопътните линии — обясни Лъвайн. — Видях те да гледаш снимките им.

— Никога не съм се доближавал до железопътните ви линии.

— Не ми губи времето. Не сме тук да слушаме признанието ти. Криминолозите ще се погрижат да ни осигурят доказателства, че си виновен. Тук сме заради нещо друго.

— Истината е, че не знаем кога работите ти са започнати да се объркат — намеси се Уестън. — Дори не знаем дали са се объркали. Може да си убил тези типове просто защото ти харесва.

— Но на нас не ни пука — включи се Лъвайн.

— Защо тогава говорим? — попитах.

— Защото разполагаш с нещо, което искаме — отговори Уестън.

— С име — добави Лъвайн. — Помогни ни с името и може да отменим смъртната присъда.

— Можем да ти спасим кожата — ухили се Уестън. — И сме единствените, които могат да го направят.

— Единствените — потвърди Лъвайн. — Трябва да го разбереш. Да си съвсем наясно. Помисли за момент.

Облегна се назад, пръстите му забарабаниха още по-бързо.

— Искате помощ с име? — попитах. — Защо? Някой от вас да не чака бебе?

— Майкъл Раб — отговори Лъвайн. — Кой ти го предаде?

— Кой ти нареди да се свържеш с него? — попита Уестън. — Кой беше? Как да го познаем?

— Нямам представа за какво говорите — отвърнах спокойно.

— Не разсъждаваш правилно — каза Уестън. — В наши ръце си. Можем да те смачкаме, когато поискаме.

— И повярвай ми, искаме да го направим — добави Лъвайн. — Единственото, което искаме повече, е името. Кой предаде Майкъл Раб?

— Още ли обсъждаме кръщенета? — Усмихнах се.

— Той е отишъл в онази уличка, за да се види с някого — каза Уестън.

— В уличката, където са те открили — поясни Лъвайн.

— Трябвало е да се срещне с човек с английски акцент — уточни Уестън.

Свих рамене.

— Ти си му се обадил — каза Лъвайн. — Насрочил си срещата.

— Не съм.

— Чухме записа от 911 — възрази Лъвайн. — Не си го избрал случайно. Бил ти е мишена. Защо? Откъде знаеше кой е той?

— Някой го е предал — отбеляза Уестън. — Кой?

— Грешите — отговорих. — Единствените хора в онази уличка бяхме аз и скитникът. А той вече беше...

— Не е бил скитник — поправи ме Лъвайн. — А Майк Раб.

— Не — въздъхнах. — Скитник беше и се казваше Алън Макнийл. Видях картата му за социална осигуровка. Номерът ѝ е...

— Нямаме представа откъде се е появила картата — прекъсна ме Лъвайн. — Сигурно я е намерил някъде. Ще проверим. Но да си изясним нещата. Не беше Макнийл, а Майкъл Раб.

— И не беше скитник — добави Уестън.

— Приличаше на скитник — казах. — И миришеше на скитник.

— Защото беше под прикритие — обясни Уестън.

— Майкъл Раб беше специален агент — каза Лъвайн. — Познавам го от дванадесет години. Беше ми партньор. И приятел.

7.

Една година баща ми организира празненство в местния общински център.

Нищо лошо — само това, че ме накара да му помагам. А това означаваше, че не ми позволи да си купя нищо, преди клиентите да приключат с ровенето по сергиите и да оставят подир себе си само бъркотия и боклуци. Татко не вярваше в хазарта, така че лотариите и томболите бяха извън дневния ред. Единственото ми забавление, с изключение на мотаенето наоколо в търсене на джебчии и крадци, бе една игра, в която се изискваха повече умения, отколкото късмет. Не че наистина се изискваха големи умения. Човек просто трябваше да хвърля топчета за пинг-понг в празни клозети. Получаваш три опита за пет пени. Спомням си, че се чудех защо въобще си правят труда. По-лесно щеше да е направо да връчат наградите в самото начало.

Все пак реших да опитам и се прибрах у дома с три златни рибки, които прекараха следващите няколко месеца в купа с вода в кухнята между мивката и тостера. Никоя от тях не правеше нищо. Просто си плуваха безцелно, а хората ги гледаха през стъклото.

През следващия час разбрах какъв точно е бил животът им.

Агентите излязоха от будката, без да кажат и дума повече, и около час стояха отвън и ме наблюдаваха. От време на време сядаха, играеха си с компютрите си или си говореха. След това заставаха прави или се мотаеха безцелно наоколо. Но през цялото време поне единият бе приковал очи в мен.

Най-после мобифонът на Лъвайн звънна. Той отговори бързо, сякаш бе очаквал обаждането. Поговори около минута, като жестикулираше енергично, макар събеседникът му да не можеше да го види, а после се завъртя и ме погледна. Лицето му преbledня и изражението му премина от изненада към объркване и накрая нещо като отвращение.

Когато Лъвайн приключи разговора и се обърна към Уестън, той изглеждаше не по-малко ядосан. Говориха около минута, после извадиха пистолетите си и пристъпиха предпазливо към стъклената будка. Лъвайн отвори вратата, застана встрани, така че тялото му да не се окаже между Уестън и мен, и ми нареди:

— Изправи се. Излез.

Този път си свършиха работата като по учебник. Имах чувството, че скрит началник наблюдава действията им, а те твърдо са решили да получат шестица. Върнахме се през офиса към коридора с асансьорите, после обаче поехме по стълбите. Сив под, сиви стени, сиви парапети и сив таван. Различни по дебелина сиви тръби бяха прикачени към стените с прости функционални скоби. Беше студено и звуците отекваха. Заприлича ми на вътрешността на боен кораб.

Качихме се на последния етаж. Чакаха ни двама мъже. Бяха със сиви костюми като Уестън и Лъвайн и държаха пистолети. Когато приближихме, отстъпиха назад и заеха отбранителни позиции от двете страни на вратата.

Този етаж имаше почти същия план като долния, но вместо да минем през открит офис, коридорът ни поведе между по-скромни по размер стаи. Вдясно имаше индивидуални кабинети, а вляво — зали за конференции. На няколко врати все още се виждаха табелки с имена: Питър Моулдс, Найджъл Гоуър, Дерек Удс. Последната врата беше отворена. Надникнах вътре. Мебелировката бе изчезнала, но мокетът беше от много по-висока класа, а по стените се виждаха квадрати — там, където бяха висели картини и снимки.

Продължихме по коридора и стигнахме до широка двойна врата в дъното. Светлото дърво бе идеално полирано, а на табелката на стената пишеше „Директорска зала“. Лъвайн почука леко два пъти.

— Влез — каза мъжки глас.

Лъвайн отвори и Уестън ме набути в голяма квадратна зала. Беше широка колкото цялата сграда, а трите външни стени бяха прозорци. Нямаше щори и погледът ми незабавно бе привлечен от миниатюрните хора долу на улицата. Намирахме се много нависоко и нямах чувството, че сградата е на същата улица. Струваше ми се, че летим над нея, напълно изолирани от ежедневиия живот.

В стаята доминираше огромна маса, дълга поне десет метра и широка към четири. Повърхността ѝ бе от черен гранит, толкова

излъскан, че изглеждаше мокър. Огледах я внимателно и забелязах, че е единична плоча. Това обясняваше защо все още е тук. Преградните стени явно бяха издигнати около нея. Сега вече нямаше начин да я изкарат оттук — бе прекалено голяма.

Трима мъже седяха от отсрещната страна на масата, с лица към мен. Бяха над петдесетте и имаха бледия тен на хора, които не виждат много слънце. Костюмите им бяха семпли, ризите — снежнобели, а вратовръзките — скромни. Прическите им бяха консервативни.

Мъжът в средата носеше тесни очила с метални рамки. Гледаше папката пред себе си. В нея имаше дебела купчина документи, но видях само част от най-горния. Беше компютърна разпечатка. Отгоре ѝ беше закачена снимка, която закриваше една четвърт от страницата. Снимка на мъжко лице. Мъжът бе гладко обръснат, с къса коса, но нямаше съмнение, че съм го виждал. Преди по-малко от двадесет и четири часа.

Облечен като скитник.

Уестън сложи ръка на рамото ми и ме насочи към някакъв стар стол, разположен точно срещу тримата мъже. Синята тапицерия беше ужасно износена. Пълнежът стърчеше от многобройните дупки, различни ръчки и лостчета висяха безжизнено настрани. Хвърлих поглед към Лъвайн, докато предпазливо се отпусках на седалката, но той не му отговори — просто завъртя глава настрани, подмина ме и се настани вляво. Уестън мина вдясно от мен и останах изолиран. От другата страна на масата мъжът с очилата затвори папката и за момент притисна пръсти към слепоочията си. После отпусна ръце и заговори:

— Извинете ме. Затварянето на лично досие за последен път никога не е лесно. Позволете ми да се представя. Аз съм Брус Росър, заместник-директор на „Специални операции“ към ФБР.

— Аз съм Дейвид Тревилиън — отговорих. — Но вече го знаете.

— Да — отвърна той. — А сега да ви представя колегите си. Вляво от мен е Луис Брюър. Вдясно — Мичъл Варли, също от „Специални операции“. Вече познавате Лъвайн и Уестън.

Погледнах двамата агенти, но не казах нищо.

— Майк Раб беше добър агент — каза Росър. — Ще ни липсва.

— Е, всеки се превръща в светец, когато умре — отбелязах.

— Не. Майк наистина беше от добрите. Познавах го доста добре. Бях негов наставник и му помагах при първите му случаи. Играехме

карти винаги когато можехме. Понякога по цяла нощ.

— Е, това е по-приятно от работата. — Усмихнах се.

— А вие, господин Тревилиън? Играете ли карти?

— Не.

— Срамота. Трябва да играете. По този начин опознавате човека наистина добре. Как мисли. Как планира. Как се приспособява. Как блъфира. Как лъже. Знаете ли, ако сега исках да преценя някого и възможностите ми бяха обикновен разпит или игра на карти, щях да предпочета картите.

— Така ли?

— Да, господине, точно така. И знаете ли за какво още ги използвам?

— Бих могъл да предположа нещичко.

— За решаване на проблеми. Когато разполагате с всички факти, но все пак не виждате как се съчетават. Картите могат да ви дадат отговора. Да ви помогнат да поставите нещата по местата им.

— Ще го запомня.

— Знаете ли какво? Хайде да направим нещо повече. Да поиграем сега.

Бръкна в джоба си и извади тесте карти. Бяха бели, със златисти ръбове и голям богато украсен орел, изрисуван в центъра. Изглеждаха доста използвани.

— Една ръка на двасет и едно. Заради Майк. И за вас. Ще ви помогне да си изясните положението. Аз ще раздавам. Кажете ми кога да спра.

— Спрете — казах.

Той продължи да размесва картите, после ги остави с лицето надолу на масата и попита:

— Готов ли сте?

Не отговорих.

— Добре, започваме — каза той и обърна горната карта, която се оказа двойка спатия. — Лъвайн и Уестън са ви разказали за труповете. Намерихме пет мъжки трупа близо до железопътните линии. Вратовете им бяха счупени.

Втората карта беше четворка каро.

— Натоварих Майк със случая след като открихме втория труп — продължи той. — Работата вървеше бавно, но все пак имаше

напредък. Майк последва следата до Ню Йорк. Установи се тук под прикритие.

Следващата карта беше двойка купа.

— Вчера сутринта Майк пропусна редовната си връзка.

Двойка пика.

— Спазихме протокола. Говорихме с местната полиция, спешните отделения и всички други. И научихме, че нюйоркската полиция е намерила трупа на Майк.

Тройка спатия.

— Освен това били арестували убиеца му.

Тройка каро.

— А на запис имаме показания от свидетел.

Четворка пика.

— А това сочи изтичане на информация от Бюрото.

Облегна се назад, посочи картите и попита:

— Е, как се справяме?

— Откъде да знам? — отвърнах. — Вече ви казах, че не играя.

— Погледнете картите. Съберете ги.

— Седем.

— Не ги бройте. Съберете стойността им.

— Двадесет — казах.

— Точно така, двадесет. Добра ръка. Почти невъзможна за надвиване. Човекът, който е убил агент на ФБР, ни е поднесен на сребърен поднос. Много хора биха се зарадвали на подобна ръка.

— Но вие няма да го направите.

— Може би да. Може би не. Да помислим. Да се опитаме да разгадаем гатанката — каза той и раздели картите на три купчини. — Вижте, мисля, че сме изправени пред три проблема. Следите ли мисълта ми?

— Имате мъртъв агент — отговорих. — Имате човек, който убива пътници по железопътните линии. И мислите, че имате изтичане на информация в Бюрото.

— Добре. Разсъждаваме по един и същ начин. Тези три проблема. Свързани ли са, или не?

— Не мога да кажа. Не знам достатъчно за случая, за да направя връзка. Но ако не са свързани, съпадението е учудващо голямо.

— Виждам, че с вас имаме еднакво отношение към съвпаденията. Е, да започнем отначало. Железопътните жертви. Не са били пътници.

— А какви? Служители? Хора, които са живеели близо до линиите?

— Не. Свободни ездачи.

— Какви?

— Хора, които се возят на товарни влакове.

— Все още ли го правят? Мислех, че скачането върху движещи се влакове си е отишло заедно с Депресията.

— Повечето хора мислят така. Нямаме нищо против. И не си правим труда да ги поправяме. Колкото по-малко хора знаят за това, толкова по-малко хора ще го правят.

— Може би. Но пък не бих си помислил, че е голяма работа.

— Е, не говорим за Ал Кайда, разбира се. Но играта е голяма и става все по-голяма. Да опитаме с това. Отгатнете колко свободни ездачи се возят в момента.

— Не знам. Десетина–петнайсет?

— Не. Във всеки даден момент около две хиляди. А група с подобен размер трябва да бъде управлявана.

— Наистина ли? Сигурен ли сте, че не преувеличавате? Да не би да искате да си подсигурите бюджета?

— Сигурни сме.

— Откъде знаете? Имам предвид цифрата. Да не би ваши служители да стоят по мостовете с бележници в ръка и да броят?

— Не съвсем. Но ги държим под око.

— Как?

— Не е ваша работа.

— Добре. А те защо го правят? За да си спестят парите за билета?

— Преди години е започнало заради това. Но сега е начин на живот. Скитници, които нямат дом. Незаконни имигранти, които се промъкват в страната. Ветерани от Виетнам. И напоследък от Ирак. И Афганистан. Това е най-близкото усещане за мир и спокойствие, което някои от тези хора са изпитвали някога.

— Не ми изглежда особено мирно и спокойно.

— Не знам. Возиш се сам в празен товарен вагон. Слушаш тракането на колелата. Някои от откачените изпадат в транс от него. Или лежиш под звездите в открит вагон, който бавно се изкачва в планината. За тях е нещо като ваканция.

— Какво тогава мислите, че е станало? Дали някой ветеран е започнал да си изкарва следвоенния стрес върху тези скитници?

— Не. Нямаме проблеми с ветераните. Повечето вече са пацифисти. Просто искат да ги оставят на мира.

— Кой тогава?

— Съвсем различен тип човек. Някой, който няма нужда да се вози безплатно, но иска да го прави.

— Защо?

— Защото е незаконно. Защото е забавно. Колкото по-голяма е опасността, толкова по-силна е тръпката. Хората са романтични. Мислят си, че са съвременни каубои, които се возят на последния свободен влак в Америка.

— О, я стига.

— Така е. Вярно е. Или пък нещо друго. Прави го, защото така е много удобно да убиваш хора, които няма да липсват на никого, и да изчезваш още преди труповете да бъдат намерени. Имаме си работа с нещо като вечно появяващо се петно.

— Случвало се е и преди?

— Много пъти. Преди четири години един тип уби единадесет души. Последният убиец — тринадесет.

— И ги заловихте?

— Екипът на Раб ги залови. Но железопътните линии са над двеста и петдесет хиляди километра, а това е много място за криене. А и по тях лесно се бяга. От единия край на страната до другия само за три дни. И отиваш в Мексико. Или в Канада.

— И където и да отидеш, не оставяш никакви следи.

— Точно така. Няма билети. Няма кредитни карти. Нито хотели. Няма нищо.

— Добре, но ако този тип е все още на свобода след пет убийства, какво се е променило? Защо внезапно би си помислил, че мрежата около него се затяга? Да не би да го е обхванала параноя?

— Някой му е казал. Предупредил го е. Това е единственият отговор.

— Сега пък вие сте обзет от параноя. Много по-вероятно е Раб да се е издал по някакъв начин. Възможно е той да е прецакал работата.

— Не. По две причини. Първо, проследихме всяка негова стъпка. Не се е издал с нищо. Знаем го. Второ, този тип не просто е забелязал анонимно ченге да му диша във врата. Разполагал е с подробности. Кой е водил разследването. Къде е бил. Кога.

— Но това е информация от високо ниво. Как някой скитник или ветеран би се добрал до нея?

— Трябва да разберете за какъв тип хора говорим. Не са обикновените дребни престъпници. Около влаковете има цяла култура. И са намесени големи пари.

— Казахте, че са скитници и ветерани.

— Да. И те са си там, разбира се. Но сега вече го правят и филмови звезди. Певци. Милионери. Хора, които са свикнали да получават всичко веднага щом го поискат.

— Е, и?

— Говоря за хора с власт. С връзки. Особено бизнесмените. Те си имат политици и правителствени служители на повикване. Някой от тях сигурно има връзка и в Бюрото. Не е хубаво, но се случва.

— Значи човекът, който е убил свободните ездаци, е получил информация от другарчето си в Бюрото?

— Да.

— И е очистил Раб, за да спаси собствената си кожа.

— Да.

— И е бил същият тип?

— Така мислим.

— И от какво се нуждаете, за да завършите ръката си?

— От асо.

— Добре тогава. Дайте последната карта.

— Ако е асо, ще се наложи да започнем документацията по вашия случай — предупреди ме Росър и протегна ръка към картите. — Все още ли искате да го направя?

Кимнах.

Росър обърна горната карта и я покри с ръка. Направи го толкова бързо, че видях само червено, синьо и жълто на белия фон. Нямаше и следа от цифри. Той ме погледна и вдигна ръка.

Беше странен герой с палячовски костюм: стоеше на Северния полюс и обсипваше земното кълбо със стотици миниатюрни карти.

— Охо — каза Росър. — Виж ти.

— Джокер — отбелязах. — Подходящо. Приятно ми е да се запознаем.

— А, по-полека, по-полека. Може би трябва да разгледаме всичко отново. Ако убиецът по влаковете и убиецът на Раб все пак са различни лица — той раздели трите купчинки карти, — може да са свързани по друг начин. Какво мислите?

Не отговорих.

— Да поговорим за убиеца от влаковете — предложи Росър. — Той е богат човек. Повече от богат. Тъпкан с мангизи. Дали е от хората, които си перат ризите сами?

— Съмнявам се — отговорих.

— Дали сам се глади?

— Не.

— Шофира лимузината си?

— Надали.

— Добре. А дали тогава би се изправил лично срещу федерален агент?

— Мислите, че е убил петима други.

— Те са били надрусани ветерани. Съвсем различно е. Плюс това те са му били хоби. А сега става дума за бизнес.

— Е, и?

— Той би подходил по същия начин както към всичко останало. Има парите и връзките. Би наел някого да свърши работата вместо него.

— Може би.

— Не. Определено е така. И сега въпросът е: ако искате да наемете някого за подобна работа, какъв вид човек бихте избрали?

— Нямам представа. Никога не съм имал проблем, който да не мога да реша сам.

— Но ако имахте, какво бихте помислили за подобно резюме?

Извади изпод папката на Раб купчина документи и ги плъзна по масата към мен. Погледнах най-горния лист. Беше разпечатка на имейл.

„Само за проучвания и анализи. Информацията да не се използва като основа за каквито и да било действия срещу капитан трети ранг Тревилиън или друг член от персонала на отдела за човешки ресурси към легацията.“

Значи шефовете не бяха готови да ми помогнат, но пък адски бързо бяха изпълнили желанията на ФБР.

— Човешки ресурси — каза Росър. — Навремето беше просто Кралското военноморско разузнаване. Прав ли съм?

Не отговорих.

— Кой отдел? — попита той. — С?

Свих рамене.

— Засуканите имена предполагат дипломатическа безопасност — отбеляза той. — Мъжете с папийонки по-спокойни ли се чувстват сега?

Запазих мълчание.

— Значи наистина си моряк? — попита той.

— Разбира се — отговорих. — Държа световния рекорд.

— По какво?

— Самотно околосветско пътешествие. На тъмно. На заден ход.

— Наистина ли?

— Не.

— И аз така си помислих. Обзалагам се, че дори не можеш да плуваш.

— Страхотно. Никога не го бях чувал. Кралският флот. Вицове за морето. Бързо премина към тях. Но ако ще ме питаш къде съм си оставил бойния кораб, не си прави труда.

— Добре, няма. Хитър ход, между другото. Имам предвид, да дадеш на полицаите неотбелязан в указателя номер на консулството. Първото, което проверихме, когато ни дадоха досието ти. Началниците ти в Лондон се впечатлиха. Демонстрира стратегическо мислене от страна на човек, който би трябвало да охранява мястото потайно.

— Това е без значение — казах, докато преглеждах документите. — Връзката не беше по график. Следвам стандартните процедури. Те го знаят.

Първата част от доклада беше резюме на служебното ми досие. Започваше с първото ми назначение в Хонконг и продължаваше с повечето места, където бях изпращан оттогава. Прегледах следващите седем страници и видях Вашингтон, Канбера, Москва, Париж, Лагос, Санкт Петербург, Берлин, Тел Авив, Ла Пас, Виена и половин дузина други. Покриваше последните четирнадесет години от живота ми и стигаше чак до мисията, която тъкмо бях приключил тук в Ню Йорк. Девет седмици работа, животът на четирима души и дванадесет шева на тила ми бяха сведени до петдесетина стерилни думи.

— Ето — казах и посочих последния абзац, доколкото ми позволяваха бележниците. — Това го доказва. Не е възможно да съм бил замесен в историята с влаковете.

— Вече го знаем — отвърна Росър. — Но продължавай нататък. Става по-интересно.

Следващата част описваше обучението ми във флота. Пренебрегнах я. Прекалено много спомени за мразовити влажни нощи в уелските планини. А и се надявах, че последните няколко страници ще съдържат едно определено нещо.

Не се разочаровах.

Беше психологическата оценка, която флотът ми бе дал по време на вербуването ми. Никога не я бях виждал. По принцип ги пазеха като бижутата на короната. Започнах от началото.

„Дейвид е приспособим реалист, разчита на това, което вижда, чува и знае. Трудолюбив, честен, свирепо независим и убеден, че каузата му трябва да победи. Дейвид е оптимист и положителна личност, живее в настоящето. Изисква от другите същото като от себе си и би се оказал опасен противник.“

— Обърни страницата — каза Росър. — Погледни онова, което подчертахме.

Три абзаца на следващата страница бяха подчертани с жълто.

„Дейвид не изглежда особено загрижен от нуждите на другите хора и може да прибегне до екстремни действия, ако нещо заплашва да му попречи в мисията.

Безпристрастното отношение на Дейвид към живота ограничава поносимостта и съчувствието му към другите. Той се придържа към идеята «като те боли глава, вземи аспирин», което сочи за липса на съчувствие.

Дейвид не обича да му нареждат какво да прави или как да го прави. Често въстава срещу правилата и се съпротивлява енергично на опитите на други да регулират поведението му.“

— Какво мислиш? — попита Росър. — Това те прави идеален кандидат за наемник, нали?

— Защото някакъв си психиатър смята, че ми липсва съчувствие?

— Не. Знаем защо си се замесил. И очевидно няма нищо общо със съчувствието. Мичъл?

Мичъл Варли, типът вляво от Росър, вдигна едно тънко черно куфарче и го сложи в скута си. Отвори го и извади малък найлонов плик, който съдържаше парче обгорена хартия, широко около два сантиметра. Предпазливо го остави на масата.

— Пепел в плик — казах. — Трябва ли да се впечатля?

— Претърсихме хотелската ти стая — каза Варли. — Някои бандероли от пачки не са изгорели докрай. Този е от пачка за десет бона. Намерихме достатъчно за пет такива пачки. Какво беше това — аванс? Половината преди, другата — после? Това ли е обичайната сделка?

— Значи цената на живота на Майкъл Раб е била сто хиляди долара — каза Росър. — Въпросът е, разполагаш ли с нужното да спасиш собствения си живот?

8.

Рано през декември се преместихме от Бирмингам.

Спомням си датата, защото тъкмо ми бяха дали роля в училищната коледна пиеса. Беше първата ми роля. Щях да играя Йосиф. Сюжетът не беше особено убедителен, но пиесата бе забавна. Отначало се разочаровах, че пропускам тази възможност. Но в новото ми училище чухме какви ли не други библейски истории. Някои бяха много по-интересни. Давид и Голиат например. Това ми беше любимата история.

При това героят носеше моето име.

И ми харесваше как смело се изправя сам срещу врага си.

Отражението на бледото сериозно лице на Росър в полирания гранит ми напомни на призрак, кацнал върху огромен преобърнат надгробен камък.

— Споменаха ли ти вече за смъртната присъда? — попита той.

— Може и да са споменали — отговорих. — Не помня. Хората вечно заплашват да ме убият. Но все още съм жив.

— Добре. Защото си промених решението. Подготвил съм ти нещо друго.

— Извинение? Билет в първа класа до Лондон?

— Килия с размери два на три — отвърна той и бавно прокара ръка по лъскавата повърхност на масата. — Помисли по въпроса. Размерите са около четвърт по-малки от тези на масата.

— Не виждам съдия тук.

— Два на три. Целият ти свят. Двадесет и три часа в денонощие. Колко дълго ще издържиш?

Не отговорих.

— Човек като теб няма да издържи дълго — каза той. — Затова ето какво ще направиш. Ще се върнеш долу с Львайн и Уестън. Ще им разкажеш за човека, който те е наел. До последната подробност. Ще ни

помогнеш да го пипнем. Него и скапаното му приятелче от Бюрото. И тогава може да помислим да те върнем в Лондон.

— Не мога да го направя — възразих. — Няма за кого да им разкажа. Никой не ме е наемал. Не съм замесен.

— Можем да докажем, че си. Не си прави илюзии. Ако ни принудиш да влезем в съда с тази история, всичко ще се стовари върху главата ти. И ще те унищожи.

— Не можете да докажете нищо. А и Лондон няма да ме остави да вляза в съдебна зала.

— От Лондон вече се съгласиха. Отказаха се от теб, Тревилиън. Вече не си капитан трети ранг. Ще влезеш в съдебната зала като граждански гражданин. Ти и обществен защитник срещу адвокатите на Бюрото. Как мислиш, че ще се подредят картите тогава?

Не отговорих.

— Не ми ли вярваш? — попита Росър. — Добре. Луис, свържи се с Лондон по телефона.

След тридесет и пет минути вратата се отвори и влезе Таня Уилсън. Носеше същия елегантен костюм като преди, но бе сменила куфарчето с малка чанта от синя кожа. Очилата не се виждаха, а изражението ѝ беше нетърпеливо и надменно, като на директор, призован на събрание с хора, които само ще му губят времето. Намръщи ми се, сякаш аз съм виновен за това, после се настани до масата.

— Добър ден, господа. — И се представи.

Хвърлих поглед към часовника ѝ. Четири без пет.

— Госпожице Уилсън — започна Росър, — съжалявам, че ви извикахме в другия край на града, но мисля, че разполагате с информация за господин Тревилиън, нали?

— Да — отговори Таня. — Но бих предпочела да остана насаме с него за момент. Тази история е достатъчно неприятна. От Лондон няма да ми благодарят, ако извадя наяве още една от кирливите им ризи.

— Разбирам. Агент Лъвайн, намерете подходяща стая за госпожица Уилсън. Пет минути ще бъдат ли достатъчни?

Таня кимна. Надигнах се и последвах Лъвайн в коридора. Той ни поведе към първата врата вдясно. Таня я отвори и ми направи път да мина. Влезе след мен и се изненада, когато Лъвайн също влезе. Той спря в средата на стаята и бавно огледа празното помещение. Единственият предмет, който се виждаше, бе ръководство с указания за евакуация. Беше сложено в кутия със стъклен капак до вратата. Лъвайн го взе и каза от прага:

— Четири минути и тридесет секунди. Ще чакам отпред.

— Какво правиш тук, Таня? — попитах, щом Лъвайн излезе. — Нали вече не си ми адвокатка?

— Не съм. Сега съм само вестнооска — отговори тя, пристъпи към мен и ме хвана за реверите.

За миг си помислих, че ще се надигне да ме целуне. Или поне се надявах да го направи.

— Изпратиха ме да ти кажа нещо.

— Какво?

— Говорих по телефона с Лондон. — Тя ме пусна и отстъпи назад.

Винаги можеш да разчиташ на хората от управлението, че ще съсипят момента.

— И?

— Съжалявам, Дейвид. Не ми е лесно да го кажа. Извиниха се с какви ли не дивотии, но важното е, че Лондон си измива ръцете. Що се отнася до сегашното положение, сам си.

— Зарязват ме?

— Съжалявам, Дейвид. Аз лично не бих постъпила по този начин, но Лондон реши така.

— Това е абсурдно. Защо?

— Има убит агент. Има и свидетел. И някакви веществени доказателства, които ФБР е намерило в хотелската ти стая.

— Това е нищо.

— За Вашингтон е нещо. Каквото и да са намерили, убедени са, че си станал наемник. Твърдят, че ще се отнесат жестоко с теб, ако не им предадеш клиента си.

— А Лондон? Те вярват ли в това?

— Не са сигурни.

— Значи просто са се отказали от мен?

— Няма да си първият. А Вашингтон смята, че имат предател в Бюрото, и това направо ги подлудява.

— Това си е техен проблем. Лондон би трябвало да се застъпи за мен.

— Съжалявам, Дейвид. Съгласна съм с теб. Мисля, че допускат ужасна грешка. Опитах се да споря с тях, но коя съм аз?

— Не се притеснявай, Таня. Не си виновна.

— Но все пак ми е кофти.

— Той животът е кофти. Стават гадости. Важното е как ще се справиш с тях.

— Но какво можеш да направиш? Не си убил агента им, а и не разполагаш с име, което да им дадеш. Ще се нахвърлят жестоко върху теб. Кошмарно положение.

— Все ще измисля нещо.

— Какво ще измислиш? Ако не им сътрудничиш, ще решат, че не им казваш истината.

— Няма да се стигне до това.

— Как ще го избегнеш? В мига, в който те вкарат в съдебната зала, с теб е свършено.

— Значи може да не вляза в съдебната зала.

— Дейвид, няма начин да го избегнеш. Без помощта на Лондон нямаш избор. Погледни фактите. Хванали са те в капан, затова трябва да помислим за друг подход. Нещо, което да балансира везните поне до известна степен.

— Какво например?

— Общественият защитник, който ти предлага Вашингтон. Забрави за него. Наеми по-добър адвокат. Ще струва скъпо, но ще имаш шанс да победиш ФБР в собствената им игра. И същевременно ще накараш Лондон да се засрами. Няма ли да е чудесно?

— Да работя с адвокат? — попитах и се приближих до прозореца.

На улицата вече имаше по-малко хора.

— Това е едната възможност.

Чухме силно тропане по вратата.

— Шейсет секунди — извика Лъвайн откъм коридора.

— Часовникът му избързва — каза Таня. — Задник. Е, време е за решение. Какво ще кажем на Росър?

— Кажи му каквото искаш — отговорих и отидох до другия край на стаята. — Но засега ми направи една услуга. Остани там, където си, и не мърдай.

— Дейвид? Какво си намислил?

Намерих си място, където да съм скрит от вратата, когато се отвори, и легнах по гръб с леко свито дясно коляно и ръце, протегнати над главата, доколкото ми позволяваха белезниците. После почти спрях да дишам и отпуснах тялото си.

Лъвайн не почука втори път и влезе доста време преди да изтече последната минута. Пристъпи към Таня и рязко спря, ръката му все още стискаше дръжката на вратата. След миг обаче тежкият механизъм я изтръгна от пръстите му и вратата се затръшна.

— Къде е той? — попита Лъвайн.

Таня кимна към мен. Изглеждаше нервна.

Ако Лъвайн имаше достатъчно ум да се върне в коридора и да повика помощ, щях да имам проблеми. Но очевидно нямаше. Дойде и се вторачи в мен. Хората не могат да устоят на вида на труп — това поне го знам добре.

Когато Лъвайн се приближи, спрях напълно да дишам. Той се наведе над мен, после клекна, за да ме огледа по-добре. Усетих дъха му на врата си.

Вдигнах десния си крак, увих го около тила му и го привлякох към мен. Заклецих врата му между бедрата си и бързо седнах. Ръцете ми все още бях над главата и светкавично стоварих юмруци върху лявото му слепоочие.

— Дейвид, какво правиш? — възкликна Таня. — Как ще се справиш сега?

— Помогни ми — отвърнах. — Дай ми ключовете му.

— Какво си намислил? Защо го нападна? Така все едно признаваш, че си виновен. Кой ще ти повярва сега?

— Таня, ключовете.

— Положението беше достатъчно лошо. А сега е направо ужасно. Млъкни малко. Трябва да помисля.

— Няма време. Трябва да изчезна оттук, преди да дойдат да търсят Лъвайн. Ще започнат да се чудят защо се бавим.

— Ще избягаш? Това ли е реакцията ти при затруднено положение?

— Не бягам, Таня. Никога не съм бягал и не възнамерявам да бягам.

— Какво тогава правиш? Със същия успех можеше да надпишеш признание. Да не искаш да умреш в затвора?

— Престани да разсъждаваш като член на системата, Таня. Дадох ѝ шанс. Но тя не се справи. Сега е време да се погрижа лично за проблема.

— Как?

— Ще открия кой ме е натопил.

— И после? Имаш ли представа какво ще правиш?

— Ще доведе виновните тук. Ще изслушам извинението на Росър. И ще се върна на работа.

— Взимаш закона в собствените си ръце? Наистина ли мислиш, че това е най-добрият начин? Ще си беглец. Убиец на ченге. ФБР, нюйоркската полиция и кой ли не още ще те преследват.

— Да ме преследват. Не е нещо ново. А и кой друг би могъл да оправи проблема? Адвокатите? Не мисля. Вашингтон? Не, те се прекалено заети да хвърлят вината върху мен. Лондон? Там пък просто си седят и наблюдават. Ти? Нали си само вестоноска?

Таня извърна лице. Дишаше тежко и бе напрегната, но не каза нищо.

— Съжалявам — извиних се. — Не беше честно от моя страна.

— Да, не беше — отвърна тя, без да помръдне. — Опитвам се да ти помогна още откакто ми се обади.

— Знам. Но ако наистина искаш да направиш нещо полезно, моля те, дай ми шибаните ключове.

Таня ги намери в джоба на панталона на Лъвайн — първото място, където потърси. Извади ги, после колебливо отключи ръцете ми.

— Добре. Вече съм съучастничка. Какво друго мога да направя за теб?

— Нищо — отговорих, докато взимах пистолета на Лъвайн и сто и тридесет долара от портфейла му. — Лондон си изми ръцете. Не можеш да се замесваш.

— Виж, ще ти съобщя една новина. Замесена съм. И искам да съм замесена. Това, което прави Лондон, е нередно. Няма да седя бездейно и да наблюдавам как те наригват в гърба.

— Сигурна ли си?

— Абсолютно. Защо не? Готова съм да участвам.

— Ще се озовеш в неприятно положение.

— Не е задължително.

— Добре тогава, можеш да ми помогнеш с някои неща.

— Кажи.

— Дръж си телефона включен. Свържи ме с подходящите хора, когато съм готов да се върна. Не с някой, който няма търпение да изпробва спусъка си обаче.

— Добре. Какво друго?

— Ще ти кажа след минута — отговорих.

Нещо на стената прикова вниманието ми. Намираше се на височината на кръста ми, на около две педи от ъгъла. Отдалеч помислих, че е просто дупка, но когато се приближих, видях, че е метална муфа. Квадратна, широка около сантиметър и половина. Гипсът около нея беше олющен и маскираше формата ѝ. Прокарах ръка по повърхността и в тясната ниша между двете стени. Бръкнах в ръждясалата дупка, но не напипах нищо. Протегнах ръка надолу и пръстите ми докоснаха студен метал. Хванах го, дръпнах и то се плъзна леко към мен. Беше стоманен прът с формата на манивела от стара кола. Единият му край беше квадратен. Нагласих го в муфата. Прилягаше идеално.

Завъртях го внимателно, но не се случи нищо. Опитах малко по-силно и постепенно цялата стена започна да се отмества: нагъваше се като хармоника между двата крайни прозореца. Можех да я отместя напълно, но нямаше нужда. Направих си достатъчно широко място, за да се провря, и спрях.

Надникнах през пролуката и бързо огледах другата стая. Беше празна, по стените нямаше нищо. Не влязох. Нямах време за подробен оглед, но това беше без значение. Виждах достатъчно от мястото си. Празна муфа за връщане на стената на мястото ѝ и врата към коридора. Всичко, което ми трябваше.

Таня стоеше с гръб към мен и гледаше Лъвайн.

— Сега другата услуга — казах. — Кажим им, че съм се справил с човека им съвсем сам. Не споменавай, че ти си ми дала ключовете. Обясни им, че съм те халосал и не знаеш какво е станало след това. Ясно ли е?

— Мислиш ли, че ще повярват?

— Придържай се към най-простичката история и не я усложнявай с нищо.

— Ще опитам.

— О, Таня — казах, като издърпах лоста от муфата. — Още нещо. Трябва да изпищиш.

Таня не ме разочарова. Целунах я, после я блъснах на пода. Тя изкрещя още преди да падне върху Львайн. Вмъкнах се в съседната стая. Лостът бързо започна да връща стената на мястото ѝ. Някъде се отвори врата. Росър и останалите явно идваха да разследват. По коридора отекнаха стъпки. Двама души.

Тичащи. Идваха от противоположни посоки. Агентите, разположени до асансьорите.

Стената се движеше бавно, сякаш я дърпаше охлюв. Завъртях лоста по-бързо и тя най-после се затвори в мига, когато в стаята се втурнаха хора. Викаха ядосано и объркано. Пристъпих към вратата в моята стая. Открехнах я леко и надникнах в коридора. Беше празен. Излязох и изчаках да се уверя, че вратата ще се затвори бавно и без шум.

Благодарение на Таня нямаше никой, който да ме види.

9.

„Стълбищата са враг“, казваше инструкторът ни по бягства. Повтаряше го непрекъснато и никога не пропускаше шанс да ни го набие в главите. Отначало го мислех за смахнат, но бързо започнах да схващам смисъла на думите му. Ако тичаш нагоре–надолу по стълби, краката ти омекват независимо в колко добра физическа форма си. Неприятно е, ако се качваш с поднос с кафета в кабинета си. Но още по-лошо е, ако горе те чакат хора с пистолети. Или долу — то си е почти същото.

Помислих си, че след като в необезопасената сграда има важни клечки от ФБР, агентите ще спазват грижливо всички инструкции. Онези, разположени до асансьорите, бяха вътрешният периметър. Не се налагаше да се притеснявам от тях. Щях да ги чуя, ако се опитаха да ме последват. Но щеше да има и външен периметър — или на приземния етаж, или в гаража. Вероятно и кола на улицата. А между мен и враждебно настроените агенти имаше доста стълби.

Реших да действам бавно и спокойно.

Спрях на двадесетия етаж да видя дали с асансьорите става нещо. Работеше само един — същият, с който ме бяха качили Львайн и Уестън. Екранчето сочеше, че е на приземния етаж.

Спрях отново на първия етаж и тръгнах по коридора. Първите стаи и от двете страни бяха празни. После стигнах до една с бюро в нея. Нямах да ми свърши работа. Беше прекалено тежко. В следващата стая имаше голям кашон, но бе смачкан и не можех да стъпя върху него. В последната обаче открих дървена етажерка, прибрана в килер до прозореца. Беше широка метър и висока около половин. Солидна и с идеален размер. Взех я и тръгнах обратно към асансьорите.

Застанах пред работещия и натиснах бутона. Вратата се отвори и влязох. Сложих етажерката в средата, качих се на нея и бутнах капака

на аварийния изход настрани. После сригах етажерката настрани, натиснах бутоните за десетия и приземния етаж и се върнах във фойето.

Без да издавам звук, се втурнах надолу по стълбите. Когато се приближих до вратата на рецепцията, забавих крачка и надникнах през малкото прозорче. Видях четирима мъже с черни гащеризони с големи жълти надписи ФБР на гърба. Трима стояха и наблюдаваха асансьора. Четвъртият гледаше в другата посока. Говореше по радиостанция.

Приключи и се обърна към другите. Махна им с ръка и те заеха позиция пред металната врата на асансьора. Извадиха пистолетите си. Погледнах екранчето. Асансьорът беше на десетия етаж. Екранчето примигна. Асансьорът се бе задвижил. Слизаше. Никой от агентите не реагира преди втория етаж. Тогава всички едновременно вдигнаха пистолетите и се прицелиха в центъра на вратата. Хванах дръжката пред мен и бавно я натиснах.

Асансьорът спря. Агентите стояха неподвижно като статуи. Краката и гърбовете им бяха напрегнати, всичките им сетива — съсредоточени върху вратата на асансьора. Тя се отвори. В същия миг се промуших през пролуката и внимателно затворих вратата. Озовах се на два метра от най-близкия агент, точно зад него.

За момент и четиримата останаха неподвижни. Агентът, който бе говорил по радиото, се задвижи първи. Влезе в асансьора и насочи глока си към етажерката на пода, после към капака на аварийния изход. Задвижих се заедно с него. Той пристъпи напред, а аз — настрани. Стигнах до сребристите пилони и продължих бавно и предпазливо към стълбището за гаража.

Вратата на асансьора започна да се затваря. Друг агент влезе вътре и натисна бутона. Вратата се отвори отново. Дватама агенти заоглеждаха асансьора. Предпазливо отворих вратата на стълбището и безшумно заслизах.

Стигнах до последното стъпало — и осъзнах, че съм забравил една подробност. Тюркоазните врати към гаража нямаха прозорци. Нямаше как да разбере дали от другата им страна не ме чакат други агенти. А не разполагах с време за друга диверсия.

Бутнах лявото крило с крак. То се открехна със скърцане. Долепих се до стената и зачаках реакция. Нямаше. Не се чуха изстрели, нито гласове. Никой не дойде да види какво става. Изчаках

още минутка. Все още никаква реакция. Извадих пистолета на Лъвайн, поех си дъх и се мушнах в процепа.

В гаража имаше повече коли, отколкото когато ме докараха, но никакви хора. Три еднакви бели вана бяха паркирани до този на Лъвайн и Уестън, а още два черни форда — до другите четири, които бях видял по-рано. Малко по-нататък имаше два големи черни линкълна, а срещу тях — лъскав кадилак с тъмни стъкла.

Не можеше да става и дума да открадна някоя от колите. Не разполагах нито с време, нито с инструменти, за да се справя с проследяващите устройства. Но това не ме притесняваше — винаги е по-лесно да се измъкнеш в град пеш.

Изходната рампа бе от другата страна на гаража. Качих се по нея и се вмъкнах в празната будка на охраната, която осигуряваше идеална гледка към улицата. И от двете страни бяха паркирани коли. Повечето бяха по-стари модели, но точно срещу изхода стоеше чист бял ван. Същият модел като четирите в гаража. На задната му врата имаше надпис „Електрическа компания Бакстър“, но това не можеше да заблуди никого.

Син джип чероки зави в улицата и паркира малко зад вана. От него слязоха двама мъже. И двамата с костюми. Шофьорът преметна чанта за компютър през рамо и заключи джипа с дистанционното. Тръгнаха по тротоара. Изчаках ги почти да стигнат до будката, измъкнах се от нея и тръгнах пред тях. Не бих измамил човек, който наблюдава внимателно, но нямах време да чакам.

Чух отзад ръмжене на двигатели. Рискувах да погледна през рамо и видях, че белият ван си е на мястото. Мъжете от джипа мълчаливо вървяха зад мен. Останахме заедно до следващия ъгъл, където отбих наляво.

Две коли ме последваха. Черните линкълни. Първият ме настигна и подкара до мен. Хората от Бюрото все пак си знаеха работата. Огледах се за прикритие — вход към сграда или към друг гараж, противопожарна стълба, каквото и да било, за да се измъкна, но нямаше нищо. Просто дълга глуха стена.

Обърнах се, за да побягна в другата посока. Колите реагираха веднага. Първата скочи на тротоара и ми препречи пътя. Другата закова зад мен. Шофьорът на предната очевидно бе нетърпелив тип и бронята му се халоса в стената.

При други обстоятелства това би ми осигурило бягството. Щях да застрелям типове в колата зад мен и да я прескоча, докато онези отпред се бореха с въздушните възглавници. А после щях да застрелям и тях, ако се опитат да ме спрат.

Но днес обстоятелствата бяха различни. Имах си работа с агенти на ФБР. Убийството им не беше решение. Нито пък измъкването с бой. Това бяха обучени, мотивирани хора, които вярваха, че съм убил един от тях. Положението бе опасно. Вече бях от другата страна на границата и ако някой от агентите пострадеше, за мен нямаше да има връщане. Нямах избор. Макар да бе ужасно досадно, трябваше да им позволя да ме заключат отново.

А следващия път щях да внимавам повече.

Мъжете от задната кола слязоха и тръгнаха към мен. Бяха двама. Млади, с черни леко лъскави костюми и тъмни лъскави коси. Държаха пистолети: шофьорът никелиран „Колт 38 Супер“, а колегата му — оксидиран „Смит и Уестън 1911“. Скъпи пищови. Лъскави. Не от онези, които биха одобрили шефовете в Куонтико.

Колегата на шофьора прибра пистолета в колана си и се приближи да ме претърси. Случваше ми се за трети път през последните седемнадесет часа. Но щях да се изненадам, ако на него това му се случваше за трети път в живота. Дори не ме завъртя. Просто притисна лявата си ръка към гърдите ми и ме заопипва с дясната. Желанието да му извия китката и да го просна на тротоара бе адски силно. Но устоях и протегнах ръце напред, за да му дам възможност да провери дрехите ми. Пистолетът на Лъвайн отиде под колана му до неговия, а парите — в задния му джоб. Лостът от стената очевидно го обърка и той го хвърли на земята.

— Ръцете — нареди ми и ме хвана за китките.

Беше се оставил абсолютно незащитен. Изумих се, че ФБР е изпратило подобни аматьори по петите ми, и то след като вече знаеха доста за мен. Почувствах се дори обиден. После обаче ме осени интересна мисъл. Тези типове най-некадърно се бяха ударили в стената. Въздушните възглавници в колите им работеха идеално. Пистолетите им бяха прекалено лъскави. А техниката им на претърсване размиващо некадърна. Всичко това имаше само едно обяснение.

Тези типове въобще не бяха агенти на ФБР. Погледнах младежа пред мен и се усмихнах. Да, можех да се позабавлявам с него. Отметнах глава назад. Мускулите на врата ми се напрегнаха. За миг челото ми би привлечено като от магнит към носа му. Но преди да му разбия черепа, ми дойде друга мисъл. Това не беше обикновено нападение. Тези момченца бяха положили доста труд. А и откъде знаеха, че трябва да нападнат точно мен? И как изглеждам? И къде се намирам?

Някой им помагаше. А това беше хубаво.

Защото сега те щяха да помогнат на мен.

10.

Когато станах на четири годинки, баба и дядо ми купиха за рождения ден „Змии и стълби“. В Щатите наричат тази игра „Улеи и стълби“. Но каквото и да е името ѝ, тя ми стана любимата за доста време. Заради първия път, когато играх на нея. Спомням си нетърпението, с което очаквах старците да се приготвят. После подреждането на пуловете, хвърлянето на зара. И... единица.

Разочаровах се. Ужасен зар. Най-лошият възможен. Очевидно бях обречен. Взех си пула и сърдито посегнах към първото квадратче. И тогава видях стълбата. Издигаше се от долния ъгъл и стигаше чак до номер 38. Щеше да ме преведе през половината път още при първия ми ход.

От отчаяние към надежда само за миг. Впечатляващо усещане.

Та когато глупакът от линкълна извади от джоба си бял кабел и го уви около китките ми, усетих нещо подобно на това.

Знаех, че типът от колата няма да ми каже нищо полезно, тъй като е прекалено ниско в хранителната верига. Но човекът, който го бе изпратил, бе друга работа. И този идиот щеше да ми спести трудностите в откриването му. Едва не се изсмях на глас, когато шофьорът отвори багажника и ми махна да се вмъкна вътре.

Пътувахме малко по-малко от час. В багажника беше абсолютно тъмно, но не ми пукаше. Велтерът беше дебел и мек, а леко повдигнатият ръб ми служеше за възглавница. Амортисьорите на лъскавата лимузина бяха много по-цивилизовани от тези на вана на ФБР, колата не вонеше като патрулката на нийоркската полиция, а шофьорът караше спокойно и плавно. Отсядал съм в хотелски стаи, по-неудобни от този багажник.

Първата част от пътуването се състоеше от безброй тръгвания и спирания, така че предположих, че все още се намираме в града. Последва сурова отсечка с резки завои и свистене на гуми. След това

— дълъг гладък път с няколко десни завоя. Последните пет минути бяха по-бавни и накрая отбихме по някакъв неравен път. Завихме надясно и наляво, после спряхме. След миг колата измина още няколко метра и паркира. Вратите се отвориха и се затръшнаха. Към мен се приближиха стъпки. Нещо метално затрака някъде наблизко. Продължи двадесетина секунди, после настъпи тишина.

Капакът на багажника се отвори и видях над мен вдигната гаражна врата. Панелите ѝ бяха от дърво, широки по педя и боядисани с грозна кафява боя. Отстрани се виждаше механизъм за вдигане, закрепен за груб талашитен таван.

Вратата бе само на сантиметри от задната броня на колата. Надигнах се и се огледах. Предницата на колата докосваше дървен стълб, на който на височината на предното стъкло имаше червен рефлектор. Вляво от нас имаше гола небоядисана стена, а вдясно — място за още две коли. Шофьорът стоеше там, облеган на кръгла метална колона. Беше си бръкнал в джобовете и изглеждаше доволен. Колегата му застана до него, също със самодоволно изражение. Чух скърцане откъм отсрещната стена и погледнах натам. През една обикновена дървена врата влезе мъж на петдесетина години, як, с тъмна коса и дружелюбно лице. Носеше черна фланелка с якичка и логото на клуб за голф, бежов панталон и гуменки. Можеше да е адвокат или борсов брокер, прибрал се у дома за дълъг уикенд и решил да си убие времето преди задръстванията във вторник сутрин.

— Вие двамата — каза той. — Къде ви е възпитанието? Помогнете на госта ни.

Краката ми стъпиха на земята много преди да дойдат да ми помогнат. Все пак ми помогнаха с побутване към вътрешната врата. По-възрастният мъж влезе първи и ни въведе в мазето, което представляваше дълъг правоъгълник. В единия му край беше стълбището. В отсрещния край имаше ограден с панели район, който оформяше останалото място в главно Н.

Подът беше от сив цимент. Покрай стените имаше дървени рафтове с купчини куфари, чанти, пластмасови кутии и кашони. Много вещи, но помещението можеше да бъде изпразнено за десет минути. Таванът беше единствената част, която не бе спретната и подредена. Някои от талашитените парчета липсваха и от дупките висеше розов

пълнеж за изолация. Или мястото бе претърсвано наскоро, или си имаха сериозен проблем с мишките.

Ъгълът между вратата и стълбите бе зает от пералня, сушилня, дъска за гладене и кошове с дрехи. Възрастният мъж не им обърна внимание, а забърза към нишата на отсрещната страна. Тя имаше същия размер като пространството за пране и също бе оборудвана за определена цел. Но не с електроуреди. Там бяха натъпкани две гигантски клетки, всяка около два на три метра. Изцяло изработени от дебела мрежа. Вратите им бяха заключени с катинари.

Клетката вдясно бе празна. В другата имаше човек. Жена. Лежеше свита като ембрион, с гръб към нас. Дрехите ѝ изглеждаха елегантни. Сиво-зелени панталони и сако, черни обувки. Огледах я внимателно. Рамената ѝ се отпуснаха леко, когато издишаше, но иначе не реагира по никакъв начин на появата ни.

— Имаш ли нужда да посетиш тоалетната? — попита ме възрастният мъж.

— Не — отговорих.

— Да си гладен или жаден?

Не отговорих.

Той извади от джоба си връзка ключове и отключи празната клетка. Влязох.

— Настани се удобно — каза той. — Ще ти дадем храна. Можеш да ядеш. Или не. Както решиш.

Типовете от колата се понесоха послушно след възрастния мъж. Стъпките им отекнаха по дървените стълби, после таванът над главата ми заскърца, докато вървяха по него. Радвах се, че бяха отишли с шефа си. Сега можех да се огледам спокойно. Никога не бях заключван в подобна клетка. Искях да разбера как е направена и какви са слабостите ѝ.

— Не знаеш ли какви са тези неща? — попита женски глас.

Груб и раздразнен. Завъртях глава и видях, че съседката ми се е изправила. Беше висока. Поне метър и седемдесет и пет, и то без токовете. Не се забелязваше, докато бе легнала.

— Клетки за кучета — обясни тя. — Направени да държат големи вбесени кучета. Добермани и немски овчарки, за бога. Да не мислиш, че просто ще издълбаеш дупка в нея? Сигурно имаш страхотни нокти.

— Да си виждала кучета наоколо? — попитах.

— Не казах, че съм виждала кучета. Обясних ти, че са клетки за кучета. Виж — каза тя и посочи с крак металната табелка, закачена в долния край на клетката ѝ.

На табелката пишеше: „Приют за кучета“.

Ако клетките бяха за кучета, къде тогава бяха кучетата? Бях си имал достатъчно неприятности с псета в миналото, а сега в плановете ми нямаше място за тях. Особено за големи вбесени псета. Огледах останалата част от мазето. Не видях каишки, панички за храна или кошници. Нито торби или консерви с кучешка храна. Нито кучешки косми по пода. Не миришеше на животни, а и не се чуваше лай.

Може пък кучетата да бяха умрели.

Или пък предишният собственик бе зарязал клетките тук.

Или просто не бяха купени за затваряне на кучета.

Някъде над нас се затръшна врата и чухме стъпки по стълбите. Тримата мъже се появиха отново. Възрастният носеше правоъгълна табла от кафява пластмаса като онези, които използват в евтините закусувални. Върху нея имаше два предмета. Нещо високо и квадратно, опаковано в бяла хартия, и малка бутилка кола. Пластмасова. Нямаше прибори.

Шофьорът взе подноса, а възрастният мъж извади ключовете от джоба си. Махна ми да отстъпя назад и отвори вратата. Шофьорът остави таблата в клетката. Движеше се бавно и ме държеше под око. После излезе и заключи катинара.

— Заповядай — каза възрастният. — Направи си кефа.

— Благодаря — отвърнах. — Може и да го направя. А после какво?

Той ме загледа за миг, сякаш се чудеше дали да ми отговори.

— Някой иска да поговори с теб — каза накрая.

— Кой? — попитах. — Кога?

— Важна личност. В момента е на път насам. Ще се появи скоро. По-добре хапни сега. После може да нямаш такава възможност.

Остана вторачен в мен още няколко секунди. Не изглеждаше заплашителен. По-скоро изпитваше любопитство. След малко се обърна и отведе другите двама горе.

Взех таблата, отнесох я в задната част на клетката и седнах. Отпих от студената кола, после разопаковах белия пакет. Сандвич.

Най-големият сандвич, който бях виждал. Дебел четири пръста. Две огромни парчета бял хляб, натъпкани с безброй парчета салам и швейцарско сирене. Измежду пластове капеше горчица. Щеше да е сериозно предизвикателство дори да го ухапя.

— Гигантски сандвич — казах на жената. — Искаш ли? Има предостатъчно за двама ни.

Тя се приближи и погледна.

— Не обичам салам.

Свих рамене.

— Както решиш.

Жената изчака да приключи с яденето, после се наведе към мен. Ръцете ѝ бяха вързани със същия кабел като моите.

— Един и същи бижутер? — И повдигнах ръце.

Тя се усмихна.

— Извинявай за одеяло. Държах се невъзпитано.

— Няма нищо.

— Имам нужда от приятел в момента. Мислиш ли, че можем да станем приятели?

— Не.

— Защо?

— Различни вкусове по отношение на сандвичите. Аз може да поискам още салам, а ти да настояваш за нещо изискано. Това ще е истинска катастрофа. Ще се избием за по-малко от седмица.

— А, да. Разбирам какво имаш предвид. Храната може да е проблем. Мислиш ли, че можем да се справим с него?

— Може би. Предвид обстоятелствата.

— Добре. Защото наистина изпитвам нужда да поговоря. Имаш ли нещо против? Не си от онези самотни мълчаливци, нали?

— Аз ли? Не. Аз съм като селската клюкарка.

— Добре. Но трябва да знаеш, че по принцип не съм толкова приказлива. Ако сега се намирахме в бар, щях да размишлявам дали да ти сваля шапка, или да те фрасна във физиономията.

— Е, като се има предвид, че не носиш шапка, радвам се, че сме тук, а не в бар.

— Нищо лично. Просто имам чувството, че работиш в същата област като мен.

— Силно се съмнявам.

— Как така?

— Ако бяхме колеги, щеше да е страхотно съвпадение и двамата да се озовем тук.

— Не съм съгласна. Следваш същата история и се озоваваш на същото място. Няма начин да го избегнеш.

— Следваш история? Репортерка ли си?

— Да бе, като че ли ти не си. И забрави за следването. Не ме следваш. Крадеш ми историята. И по някакъв начин си ме изпреварил. Задник такъв! Сигурно си много добър.

— Не се тревожи. Последното, което съм, е репортер. Дори не се разбирам с журналистите.

— Наистина ли? Сега пък съм обидена. Какво ни е лошото на репортерите? Всеки би трябвало да иска да се сближи с нас.

— Нищо лошо. Да кажем само, че там, където работя, не търсим реклама.

— Къде работиш?

— Службата ми е в Лондон. Консултант съм по телекомуникации. За правителството. А някои хора в него си падат по тайните.

— Звучи интересно. Защо си в Ню Йорк?

— Виждаш ли? Ето затова не се сприятеляваме с вас. Не можеш да се спреш, нали?

— Съжалявам. Проблемът ми е, че ако лъжеш, би казал точно това.

— Има логика. Може би следващия път, когато се срещнем, аз ще получавам награда „Пулицър“, а ти ще седиш на последната маса и ще рониш сълзи в шардонето си.

— Знаеш за шардонето? Вече наистина съм настроена подозрително.

— Да. Миналата година присъствах на церемонията. Криех се зад завесите и се чудех чия история да открадна.

— Никога не би се сдобил с моята. Никога не говоря с никого за историята си, преди да бъде публикувана. С изключение на редактора ми, разбира се. Носи лош късмет.

— Бездруго ти е донесла лош късмет. Предполагам, че си се забъркала в тая каша тъкмо заради историята си.

— Така изглежда.

— Какво стана?

— Двама кретени — същите, които те доведоха тук, ми насрочиха среща. На един паркинг. Казаха, че разполагат с информация за мен. После извадиха пищовите си. Набутаха ме в багажника на колата си. Докараха ме тук. Беше ужасно. Едва не се издрайфах.

— Имаш ли представа къде сме?

— Не. Но е тихо. Според това колко пътувахме бих предположила, че сме в Кънектикът. Или в северната част на Ню Йорк.

— Кога те отвлякоха?

— Преди три дни.

— И през цялото това време си тук?

— Да, с изключение на посещенията в тоалетната.

— Не липсваш ли на някого? Няма ли кой да вдигне тревога?

— Не.

— Ами редакторът ти?

— Още нямам редактор. Предложих историята на различни места. Никой не се хвана на въдицата.

— Значи работиш на свободна практика?

— Да. Тъпо, нали?

— Не. Харесва ми. Показва отдаденост на работата. Къде си навря носа, та да си докараш такива неприятности?

— Наистина ли не знаеш?

— Нямах да си губя времето да питам, ако знаех.

— Може да отнеме известно време.

— Нещо не виждам да бързаме за някъде.

— Е, добре. Започнах с проста история за социални несправедливости. Научих подробности за всички убийства в Манхатън през последната година. Доста дълъг списък, затова го разделих според степента на разкриване. После разгледах резултатите на нюйоркската полиция. Искан да видя каква част е основана на произхода на жертвата.

— Какво откри? Нещо важно?

— О, да. Дискриминация от единия край на града до другия.

— Основана на какво?

— Ето ти пример. Ако е убит тип от Уолстрийт, ченгетата се залавят здраво за работа. Залавят убиеца още преди трупът да изстине.

Но ако е просяк, детективите минават направо на документацията и случаят става „Открит, но неразрешен“.

— Сигурна ли си?

— Абсолютно. Дори си имат собствен шифър за това — НЗЧ. Не е замесен човек.

— Снощи не беше така. Намерих труп на скитник, а ченгетата се нахвърлиха върху мен.

— Съвсем различен случай. От това, което чух, жертвата е била по-специална.

— Къде го чу? Нали си била заключена тук?

— Чух разговора на двамата типове, преди да те довлекат тук.

— А те откъде знаят?

— Просто ги чух да говорят — отвърна тя и сви рамене. — Значи е вярно? Жертвата е била агент на ФБР?

— Да, вярно е — потвърдих. — Но го разбраха по-късно. Когато ме арестуваха, ченгетата още не знаеха нищо.

— Виждаш ли, тази история с федералните ме обърква. Проучих всички организирани групи, които вероятно може да се кефят, като убиват скитници. Или пък имат полза от убийствата. Банди, строителни предприемачи, бели расисти, откачалници, други бездомници, кой ли не. Но ФБР въобще не се появи.

— Е, и?

— Какво пропускам? Заложила съм много на тази история. Ако в нея има голяма дупка, трябва да знам.

— Няма дупка. Федералните не са замесени в историята ти.

— Но техният човек е бил дегизиран като просяк. И е бил убит в Манхатън. Това съвпадение ли е?

— Защо не? Голям град. Сигурно ежедневно има десетки разследвания.

— Какво тогава са търсели агентите, с които си говорил?

— Не знам.

Все пак жената си бе репортерка.

— Не си разкриха картите — добавих. — Но беше очевидно, че разследват неща, които са се случили извън града.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно.

— Слава богу — промърмори тя и се отпусна на пода. — Страхувах се, че съм пропуснала нещо. Ако цялата ми работа ще е на вятъра...

Преместих се по-близо до нея. Почти опряхме гърбовете си. Само мрежата разделяше рамената ни. Гъстата ѝ черна коса докосваше ръката ми. Тя завъртя глава, за да ме погледне, и разрошен кичур погъделичка бузата ми. Ухаеше на кокос.

— Как се казваш? — попитах. — Искам да прочета статията ти. Жената се усмихна.

— Джулиан. Джулиан Морган. А ти?

— Дейвид Тревилиън.

— Дейвид, мога ли да те попитам нещо? Любопитна съм.

— Разбира се.

— За ФБР. Създадох ли ти неприятности?

— Не много.

— Защо тогава те прибраха?

— Нюйоркската полиция е получила анонимно обаждане от фалшив очевидец. Това ги е пратило по фалшива следа.

— Но ФБР ти повярва накрая?

— Постигнахме споразумение.

— Не искаха да те хвърлят в затвора, преди да проверят алибито ти? Или нещо друго?

— Май биха предпочели да остана при тях известно време.

— Защо тогава те пуснаха? Адвокат ли те измъкна?

— Диалогът ни запецна. Настъпи време да потърся друг изход.

— Какво означава това?

— Реших, че мога да помогна за разрешаването на случая, ако имам свободата да действам в по-неограничена обстановка.

— Избягал си, с други думи?

— Щом така ти харесва.

— О, разбира се, че ми харесва. Как? Какво направи?

— Не много. Просто излязох от вратата, когато не гледаха към нея.

— Да бе! Има ли шанс да уредиш същото и тук? Да избягаш и да ме вземеш с теб?

— Разбира се. Когато настъпи подходящият момент.

— И кога ще стане това?

— Някой идва да говори с мен. Ще е невъзпитано да си тръгна, преди да си побъбрим.

— Майната му на възпитанието. Тук съм от три дни.

— Още няколко часа няма да ти навредят.

— Дейвид, мислил ли си какво ще направят, когато вече не се нуждаят от нас?

Над главите ни се чу затръшване на врата, после стъпките на двама души по стълбите. Джулиан се отпусна безжизнено, сякаш я бяха простреляли, и изпъшка:

— Прекалено късно.

Двамата по-млади типове слязоха по стълбите.

— Шефа ви няма ли го? — попитах.

Не ми обърнаха внимание, а пристъпиха към клетката на Джулиан. Шофьорът я отключи. Джулиан се изправи и се отдръпна назад.

— Къде си тръгнала? — попита той. — Ела тук. Излез.

Джулиан не помръдна. Шофьорът влезе в клетката. Тя се отдръпна още по-назад. Той я последва в ъгъла, сграбчи я за ръката и я издърпа навън. Приятелят му затвори вратата.

Катинарът беше от старомодните. Човек не може да ги отвори с една ръка. Трябва да държи скобата, докато завърта ключа. По-неудобни са за използване, но ги предпочитам. Никаква излишна украса. Всички усилия са вложени в това да ги направят солидни и функционални. Изглеждат непревземаеми, като че ли мястото им е в дъвен затвор или тъмница. На моята врата висеше същият катинар.

Шофьорът заключи и двамата приятели тръгнаха към стълбите, като почти влачеха Джулиан.

— Не се тревожи — каза ми шофьорът, когато минаха покрай мен. — Ти си следващият.

Това щеше да е чудесно за мен.

Може би не за Джулиан обаче.

И определено не за тях.

11.

Всичките ми мисии досега бяха в градове.

С изключение на една. Започна добре. Имах покрив над главата, течаша вода, сготвена храна. Но положението бързо се влоши. И работата се разпростря из джунглата. В Колумбия. Мразех я. Беше претъпкана със същества, които непрестанно се опитват да те убият. Всичко, което вървеше, пълзеше, плуваше или летеше, бе абсолютно смъртоносно. Дори жабите бяха отровни. Освен един вид. Някакви екзотични жаби, покрити с яркочервени и жълти петна. Бяха еволюирали по този начин, за да заблуждават хората, че са опасни. Напомнях на типовете, които бяха отвели Джулиан. Но в подхода им имаше сериозен проблем. Някои хищници се подлъгваха и се оттегляха, тъй като не искаха да рискуват. Останалите просто си даваха повече труд.

Това може да е вършило работа на жабите, поне в половината случаи.

Но не бе подходящо за мен.

Върнаха Джулиан само след двадесет минути. Огледах я внимателно, докато шофьорът я заключваше в клетката. Изглеждаше спокойна и очевидно не изпитваше болка. Опитах се да привлека погледа ѝ, но тя не вдигна глава, а се вторачи в пода.

Шофьорът отвори вратата на клетката ми и ме погледна неспокойно. Стоеше нащрек, с изпънати рамене и повдигната брадичка.

— Твой ред е — каза ми. — Какво чакаш, по дяволите?

— Нищо — отвърнах кротко, като положих усилия да не го погледна в лицето.

Поколебах се за момент, после се надигнах изморено. Изнесох чудесно представление — отпуснах рамене и сведох глава. Минаха още няколко секунди. Шофьорът започна да се успокоява, решил, че

нищо не го заплашва. Още една дълга пауза. Почувствах се напълно доволен и послушно излязох от клетката.

Приятелят на шофьора ме хвана здраво за дясната ръка, докато колегата му затвори клетката. Докато той се бореше с катинара, изритах жестоко моя човек в лявото коляно. Той изрева, пусна ръката ми и се преви от болка. Помъчи се да запази равновесие, но се олюля, просна се на земята и стисна крака си.

Катинарът изтрака на пода. Шофьорът понечи да реагира. Дясната му ръка посегна към колана му и лъскавия пистолет. Но преди да успее да го извади, левият ми лакът го халоса отстрани по лицето. Трудно ми бе да вложя всичките си сили, тъй като китките ми бяха вързани, но го ударих достатъчно силно. Главата му се отметна настрана, фрасна се в рамката на клетката и той падна на пода.

Завъртях се към другия. Беше се изправил и левият му крак отново можеше да понесе известна тежест. Лицето му беше разкривено от ярост. Лявата му ръка бе свита в юмрук, а дясната изскочи иззад гърба му, стиснала четиридесет и петкалибровия пищов. Метнах се към него с ръце напред и бутнах ръката му надолу. Пистолетът се заби в слабините му. Опитах се да му извия ръката, готов да му счупя лакътя, но завързаните ръце ми попречиха. Не разполагах с много възможности, затова просто забих чело в лицето му. Прибързан удар, но достатъчен да му счупи носа и пак да го събори на пода.

Той пусна пистолета и се просна тежко на земята. Изритах оръжието под близките рафтове. Глупакът полежа кротко за миг, после се претърколи, надигна се на четири крака и се изправи с помощта на рафтовете. Обърна се към мен. От носа му течеше кръв и капеше по предницата на ризата му. Той се олюля нестабилно към мен. Позволих му да направи още една стъпка, после го изритах в ребрата. Той се преви и само изпъшка. Стоварих юмури върху черепа му, отстъпих настрана и го оставих да се срине на пода.

Колтът на шофьора бе изпаднал от колана му. Наведох се и го взех. Хубаво оръжие. Дървената дръжка прилягаше отлично в ръката ми. Пръстът ми се поколеба на спусъка. Два куршума в две глави изглеждаха справедлива отплата. Но щяха да са прекалено шумни и да привлекат излишно внимание.

Шофьорът лежеше по корем. Прибрах пистолета му в джоба си и коленичих до него. Натиснах го с коляно в гърба и хванах главата му,

готов да я завъртя.

— Дейвид — изсъска Джулиан. — Какво правиш?

Стоеше до решетката на клетката си, само на един–два метра от мен. Гледаше ме ококорено.

— О, Господи... Ще го убиеш.

Отдавна не бях работил с цивилни и бях забравил как реагират в подобни ситуации. Щеше да е адски наивно да не неутрализирам тези типове. Остави ги да живеят и знаеш какво ще стане. По-късно ще се опитат да ти пръснат черепа. Но от друга страна, нямах представа как ще реагира Джулиан на убийството им. Ако се паникьосаше, нямаше да мога да я взема с мен. А тя беше ходила горе и можеше да се окаже полезна. На всичкото отгоре, ако я оставех тук сама, надали щеше да успее да се измъкне.

Това всъщност не беше проблем. Тъкмо се бях запознал с нея. Прекалено рано бе да се каже дали наистина я харесвам. Но пък цялата история бе започнала, защото се опитах да помогна на някого. На дъртия скитник в тясната уличка. Или по-точно на агента от ФБР. Тогавя закъснях, но Джулиан все още имаше шанс. Не исках да си тръгна, без поне да се опитам да ѝ помогна.

Огледах я внимателно. Трепереше. Дишането ѝ бе затруднено. Реших, че не трябва да рискувам. Джулиан бе вече прекалено близо до истерията.

— Да го убия? — попитах, като плъзнах ръце към каротидната му артерия. — Шегуваш ли се? Оказвам му първа помощ. Трябва да му проверя пулса. И дишането. Да се уверя, че не е сериозно ранен.

Надигнах се от гърба на шофьора, взех ключовете му от пода и отворих клетката на Джулиан. Тя отстъпи назад. Беше протегнала ръце напред, сякаш да се предпази от мен. Върнах се при типовете, а тя остана в клетката.

— Трябва да ги претърсим — казах ѝ. — Ела ми помогни.

Обърнах шофьора по гръб.

Джулиан не помръдна.

— Трябва ни нож — отбелязах. — Или ножица. Нещо остро. За да свалим кабелите от китките си.

Тя пристъпи към вратата на клетката.

— Не разполагаме с много време — казах. — Някой скоро ще дойде да ни потърси.

— Какво да направя? — попита тя.

— Започни с него. — Кимнах към шофьора.

Тя вече бе достатъчно уплашена и кръвта на другия нямаше да я окуражи.

— Пребъркай му джобовете — продължих. — Сложи всичко на пода. Аз ще направя същото с другия.

Джулиан излезе от клетката, коленичи до шофьора, протегна ръце и го докосна деликатно по крака. Ръцете ѝ останаха там за миг, после се плъзнаха към джоба му, но когато пръстите ѝ стигнаха до него, тя ги отдръпна, сякаш се бе опарила.

— Не мога — каза тя. — Съжалявам. Просто ми се струва нередно.

— Можеш — възразих. — Действай спокойно. Панталон и сако. Просто бъркаш в джобовете и измъкваш всичко, което е там.

Тя не изглеждаше убедена, но опита отново.

Джобовете на моя човек бяха разочароващи. Три кабелни връзки и четиристотин долара, но нищо, което да мога да използвам. Късметът на Джулиан с шофьора беше същият, само дето той имаше едва двеста и шестдесет долара.

Никой от бандитите нямаше нож или друго остро нещо.

— Не е много впечатляващо — отбелязах. — Там, където израснах, всяко десетгодишно хлапе имаше в джобовете си повече неща. Е, няма значение. Ще намерим нещо горе. Ще започнем с кухнята. Там трябва да има ножове.

— Да — съгласи се Джулиан. — Да вървим. Знам пътя.

— Чакай малко. Трябва да заключим тези типове, за да не създават неприятности.

Краката на шофьора опираха във вратата на моята клетка, затова го сграбчих за крачолите и го завлякох вътре. Тялото му се изви неудобно в кръста, но сакото му не се сгъна правилно. В джоба му все още имаше нещо. Погледнах Джулиан, но тя отмести очи.

— Е? — попитах.

— Какво? — отвърна тя.

— Казах ти да преровиш сакото му.

— Прерових го. Мислех, че съм намерила всичко.

— Не ми изглежда така.

— Стига де. Бездруго не исках да го пребърквам. Гениалната идея си беше твоя. Голяма работа, ако съм пропуснала нещо.

— Освен ако е нож...

Пребърках джобовете му. Всичките бяха празни, с изключение на вътрешния. Там имаше кафяв плик, сгънат на четири. Разгънах го бързо. Формат А5, незапечатан, без име и адрес.

— Какво има вътре? — любопитства Джулиан.

Отворих плика и изсипах съдържанието му в ръката си. Карта за социална осигуровка. Сигурно бе на стотина години, ако се съдеше по петната и гънките ѝ. Трудна бе за разчитане. Все пак успях да прочета име — Чарлз Пол Бромли — и номер — 812-67-7478.

— Какво мислиш за картата? — попитах. — Нормална ли ти изглежда?

— Да. Но защо я държи в плик, а не в портфейла си? Това ми се струва необичайно.

Върнах картата в плика и го сложих в джоба на шофьора.

— Може да не е негова — казах, като си припомних картата в джоба на агент Раб. — Ще разберем по-късно. Сега не разполагаме с време.

Джулиан забута неохотно краката на шофьора, докато аз го влачех към клетката. Завързах го за задната стена с кабел и се върнах за другия. Вкарах го в клетката на Джулиан и го вързах за страничната стена, далеч от обсега на приятеля му.

— Доволен ли си сега? — попита Джулиан. — Можем ли да тръгваме?

Взех катинара от клетката ѝ и го заключих на моята врата.

— Какво се мотаеш? — попита тя.

Взех другия катинар и го заключих на нейната клетка.

— Вече ги преби и ги върза — каза тя. — За какви ги мислиш? За последователи на Худини? Хайде да изчезваме, преди да се появи някой.

Метнах ключовете в някаква кутия на един от рафтовете. Не беше идеалното разрешение — тези типове още дишаха, — но поне щях да ги забавя. Е, понякога се налага да се примириш с положението.

Джулиан се втурна нагоре по стълбите като хрътка. Не загуби никакво време и в коридора — просторно правоъгълно помещение с

високи бели стени, плочки на пода и начупен таван. Вляво имаше две вътрешни врати, а срещу нас — външна. Видях през прозореца храсти и тухлена пътека. Широка арка водеше към официален хол с две ниски бели канапета, абстрактни картини и натъпкани с книги библиотеки.

Джулиан не им обърна внимание, а тръгна по друг коридор, който водеше към комбинирани кухня и дневна. В средата на помещението имаше огромно синьо канапе и стъклена масичка за кафе, поставена върху килим с шарки в стил Пикасо. Масичката бе отрупана със списания и каталози. Мода, дизайн, музика, коли, изкуство, всичко, което ти дойде наум. До стената имаше дълга библиотека. На долния рафт бяха подредени книги с твърди корици, а на горния — с меки. На една от лавиците имаше пет малки награди. До библиотеката стоеше печка с дърва, а в ъгъла след нея имаше друга врата. Не можах да видя накъде води.

Кухнята бе отделена с елегантен полуостров, който подслоняваше няколко шкафа и машина за миене на чинии. Плотът бе от черен гранит, безукорно излъскан. Не се виждаха чайници, тостери или други прибори. Мивката се намираще под малък прозорец, който гледаше към тераса. Беше празна. Вляво видях друга врата, която водеше към трапезарията. До нея имаше още няколко шкафа и газова печка. До печката стоеше дървена поставка с пет ножа от неръждаема стомана.

— Дай един — казах на Джулиан. — Средния.

— Нож? — изсумтя тя и изчезна в коридора. — Ножица ще ни свърши по-добра работа. Сигурно все има някъде тук. Ей сега ще видя.

Нямах представа какво се върти в главата ѝ, за да пропусне подобен шанс, но нямах време за спорове. Оставих пистолета на плота и взех ножа. Беше солиден и тежък, с блестящо острие. Под плота имаше пет чекмеджета. Отворих горното и вкарах ножа вътре с острието нагоре. Но преди да успея да срежа кабела, чух откъм трапезарията стъпки.

На двама души.

Джулиан влезе в кухнята първа, последвана от възрастния тип, който ми беше донесъл храната. Дясната му ръка бе обвита около врата ѝ, а с лявата притискаше към лявото ѝ слепоочие стар военен колт. Джулиан пристъпваше сковано, лицето ѝ бе намръщено. Типът се усмихваше. Гърлото му бе незащитено. Сключих пръсти около

острието на ножа. Беше идеален за хвърляне. Доколко исках да спася тази жена? Надали можех да попреча на мъжа да стреля веднъж, но със сигурност нямаше да успее втори път.

Чух тропане на тежки крака по дървените стълби. Някой идваше. Стъпките замряха в коридора, после се приближиха. Появи се огромен тип. Беше поне два метра. Главата му бе обръсната. Носеше елегантен син костюм, бяла риза и вратовръзка на райета. Беше трудно да преценя без коса, но реших, че е на трийсет и нещо. С изключение на гигантските си размери, приличаше на бизнесмен, излязъл от съвещание.

— Какво става, Джордж? — попита огромният тип. — Къде са Джейсън и Спенсър?

— Не знам — отговори другият. — Открих кучката да се мотае из къщата, а този тип да си играе с приборите. Не съм виждал красавците.

— Къде са Джейсън и Спенсър? — обърна се към мен великанът.

— Кои? — попитах.

— Дватамата, които изпратих да те доведат.

— А, те ли? Долу са.

— Мъртви? — попита той, като погледна ножа.

— Не. Просто си почиват.

— Джордж, заведи жената долу. Заклучи я и виж какво става с онези тъпащи.

Гигантът отстъпи настрана и направи път на Джордж и Джулиан. Тя ме гледаше с широко отворени очи, сякаш ме молеше да ѝ помогна.

— Ние с теб ще се качим горе — каза ми гигантът. — Трябва да си побърбим.

Не помръднах. Острието на ножа все още беше в ръката ми.

— Ще го използваш ли? — попита той. — Давай. Не нося оръжие.

И протегна ръце настрана, сякаш ме канеше да го претърся.

Останах си на мястото.

— Хайде — подкани ме той. — Да вървим. Шефът е горе.

Не отговорих.

— Хайде — повтори той. — Шефът чака. А това не е хубаво.

— Шефът? — попитах.

— Точно така. Искане да поговори с теб.

— Да не мислиш, че съм малоумен?

— Какво?

— Отвличате ме от улицата и ме заключвате в кучешка клетка, защото шефът ти иска само да си побърим?

— Слушай, няма да те лъжа. Клетката беше грешка. Но всичко ни се струпа наведнъж. Репортери душат наоколо, ФБР е навсякъде, ти внезапно си свободен. Наложил се да действаме бързо. Допуснахме грешки.

— Само няколко.

— Знаем. Трябваше да покажем повече уважение, но искахме да те разкараме от улиците.

— Защо?

— За да не влезеш в нечий чужд джоб. Чухме някои слухове и трябваше да ги проверим.

— Слухове? За мен?

— Виж какво, остави ножа. Ела горе. Чуй какво имаме да ти кажем. Ще разбереш всичко. А и за какво се тревожиш? Ако искахме да те убием, вече щеше да си мъртъв.

— Не мога да се срещам с хора, когато съм овързан така — казах, като вдигнах ръце.

Гигантът се приближи към мен и внимателно извади ножа. Изчака ме да свия пръсти и срязва кабела.

— Щастлив ли си сега? — попита великанът. — Да вървим.

Върна ножа на мястото му, взе колта от плота се завъртя към вратата. Докато вървеше към коридора, пъкна пистолета в джоба си и той изтрака в нещо метално.

Колкото и искрен да бе изглеждал, силно се съмнявах, че са ключовете му.

12.

Няколко от предишните ми мисии липсваха в досието на Росър.

Някои от тях бяха проведени в Съединените щати. Една беше в Калифорния. Бях изпратен там, за да проникна в компания за мобилни телефони. Подозирахме, че някои от служителите й продават записи на поверителни кратки съобщения. Заговорът бе добре прикрит. Нужни ми бяха три месеца, за да разреша проблема. Чувствах се странно да работя на едно и също място толкова дълго, но накрая част от мен съжаляваше, че се налага да си замина. Не заради хората, разбира се. Повечето бяха мошеници. По-скоро заради начина, по който се отнасяха с персонала. Безплатно членство във фитнес клуб. Билети за концерти. Отстъпки в местните магазини. Във флота човек не получава дори безплатен паркинг.

Друго странно нещо беше служебното списание. Различните отдели си съобщаваха с какво се занимават. Необичайна идея. Списанието беше лъскаво и с красиви снимки, но липсата на истински новини означаваше, че публикуват прекалено много реклами и измислени статии. Една от рубриките се списваше от психолог. Всеки месец някой му даваше снимки от кабинета на началник, а той разкриваше какви ли не неща за него въз основа на това как човекът поддържа работното си място. Веднъж научихме как документите, разпилени по бюрото на президента на личен състав, показват, че тя държи на служителите си. Следващия месец открихме, че начинът, по който вицепрезидентът на инженерния отдел подрежда бумагите си, демонстрира отлично разбиране и познаване на сложната технология. Почувствах се едва ли не напълно убеден.

Психологът щеше да хареса страхотно голямата правоъгълна стая в края на коридора, в която ме въведе гигантът. Под от светло дърво, бели стени и бял таван, силно наклонен в едната страна. Срещу вратата имаше широк прозорец, а на стената вляво — двойна врата на вграден гардероб. Г-образно бюро бе разположено до другата стена и стърчеше до половината на стаята. Зад него имаше стол от хромиран

метал и черна кожа. Не се виждаха документи, химикалки или кошнички за съобщения. Единственото нещо на бюрото бе малък бял лаптоп. Не беше отворен и не изглеждаше включен. Нямаше и принтер, факс или телефон.

Пространството между бюрото и вратата бе запълнено от маса за конференции, изработена от светло дърво, със заоблени ъгли и ръбове. Повърхността ѝ бе излъскана като огледало и не видях нито една драскотина или дефект. От двете ѝ страни имаше малки крила, вероятно предназначени да прикриват контактите. Три кожени стола бяха подредени от двете страни, а още два във всеки край.

В средата на масата стоеше прожекционен апарат, насочен към екрана на стената до вратата. Другите стени бяха голи, с изключение на репродукция на „Това не е лула“ на Магрит, която висеше над бюрото. Оригиналът се намира в музея в Ел Ей. Забелязах го, когато следях двама заподозрени от компанията за мобилни телефони. Спомням си, че ми хареса. Стори ми се странно да видя тук негова репродукция.

— Седни — покани ме великанът. — Няма да чакаш дълго.

Избрах си стол в средата на далечната страна на масата. Той се настани в онзи най-близо до изхода. Някъде в коридора хлопна врата. Чуха се стъпки. На един човек. Движеха се самоуверено и спокойно, без да бързат. Спряха за миг, после в стаята влезе жена. Начинът, по който се движеше, сочеше ясно, че ние сме нахлули в царството ѝ, а не обратното.

Жената имаше червена коса. Яркочервена, а не рижава. Подстригана така, че да подчертава дългия изящен врат и деликатната брадичка. Кожата ѝ беше бледа и чиста, а яркочервеното червило засилваше дивия зелен блясък в очите ѝ. Дрехите ѝ — сако, панталон, жилетка и обувки — бяха черни. Изглеждаха скъпи. Отдалеч си помислих, че е към тридесет и пет, но когато се приближи и се настани срещу мен, предположих, че е поне десетина години по-възрастна.

Жената седна и се вторачи в мен за около петнадесет секунди. Очите ѝ блестяха като на котка. Имаше спокойния вид на човек, който напълно контролира себе си и всичко наоколо.

— Не си от града, така че вероятно не знаеш кои сме — каза тя.

Не отговорих.

— Ще започнем с някои основни правила — продължи тя. — Не сме като ченгетата. Нито като ФБР. Не се интересуваме от вина или алибитата. Нямаме правила, нито процедури. Тук сме, за да поговорим за едно предложение. Нещо, от което всички можем да имаме полза. Ако решиш да се правиш на луд, разговорът приключва.

— Добре — отвърнах. — Няма да се правя на луд. Какво можем да направим един за друг?

— Ние можем да ти помогнем с проблема ти. А ти можеш да ни направиш малка услуга в отплата.

— Какъв проблем?

— Проблемът ти с ФБР. Не те харесват. Мислят, че си убил агента им.

— Грешат.

— Знаем.

— Откъде знаете?

— Защото ние го убихме.

— Така ли? Защо?

— Без причина. Във всеки даден момент имаме много топки във въздуха. От време на време някоя от тях пада. Не е голяма работа.

— На мен пък ми се струва голяма.

— Добре — съгласи се тя след миг. — Истината е, че това беше грешка. Нашият човек не го наблюдава достатъчно дълго. Не знаехме, че е агент под прикритие.

— Агент, маскиран като просяк — отбелязах. — Но защо сте искали да убиете просяк?

— Това не е важно.

Най-после загрех. Картите за социална осигуровка. Раб имаше такава у себе си. Стара, мърлява и използвана. Типът долу имаше друга. Крадяха самоличности. От просяци. И вероятно ги продаваха. Росър спомена нелегалните имигранти, използващи железопътните линии. Те бяха точно хората, които биха се нуждаели от документи. Може би точно по този начин Раб се бе замесил с тези типове.

— Значи агент Раб е бил убит по погрешка — казах. — Добре е да се знае. Семейството му ще се зарадва. Но как това помага на мен?

— Не ти помага — отговори жената. — Само по себе си. Но ако ти предадем човека, натиснал спусъка, това ще ти помогне. Може дори

да ти дадем оръжието. Балистиката ще свърши работа, а ти ще си чист и свободен.

— И защо бихте го направили?

— Когато ФБР те прибраха, ти се запозна с трима от основните играчи, нали?

— Да. Росър, Варли и Брюър.

— Добре. И ние така чухме. Ето какво искаме да направиш. Свържи се с ФБР. Кажим им, че си заловил истинския убиец и искаш да им го заведеш. Но ще го предадеш само на тримата, с които вече си се срещал. Обясни им, че не се доверяваш на никой друг. Можеш ли да го направиш?

— Познавам човек, който може да уреди работата. Но защо тези тримата?

— Имаме проблем с един от тях.

— Кой?

— Мичъл Варли.

— Какъв проблем?

— Продължителността на живота му.

— Интересно. Защо?

— Стара история.

— Не че ти си от хората, които биха имали зъб на някого...

— Да кажем просто, че пътищата ни са се пресичали и преди.

Повече от веднъж.

— Така ли? Чудесно. Винаги се кефя на добро отмъщение. Какво е направил Варли?

— Няма значение — отговори тя и видях как лявата ѝ ръка се плъзна от масата в скута ѝ. — Но моят човек ще оправи положението.

— Как? — попитах.

— С двадесет и втори калибър. Един изстрел. От упор. Право в слепоочието. Но не се тревожи. Ти няма да си в опасност. Куршумът няма дори да излезе от другата страна. Просто ще се повърти вътре и ще направи безполезния му мозък на каша.

— И това е малката ти услуга?

— Да. Да събереш нашия човек с Варли. Това е всичко, което искаме.

— Съжалявам. Не мога да ви помогна.

Жената издиша шумно през стиснати зъби.

— Бил си с Варли около час, нали?

— По-малко — отговорих.

— И сега си готов да умреш за него? Сигурно сте провели страхотен разговор.

— Това ми звучи като заплаха.

— Не, не е заплаха. Просто план Б. Защото освен шанса да отървем света от Мичъл Варли все още сме изправени пред тази история с убития агент. Трябва някак си да се справя с нея. Ако не ти предам убиеца, ще се наложи да направя нещо друго.

— Не е мой проблем.

— Разбира се, че е твой. ФБР вече си мислят, че ти си виновен. Бягството ти е затвърдило идеята. И сега са силно настроени против теб.

— Е, и?

— Ще оставим трупа ти на място, където лесно ще бъде намерен. Те ще приключат случая веднага. Дори няма да погледнат към нас. Така че е време да приключиш със сантименталните дивотии за Варли. В противен случай...

— Нямам чувства към Варли. Разменили сме си не повече от десетина думи. А и честно казано, не бях впечатлен от неговите. Въобще не ми пука какво ще стане с него.

— Какъв тогава е проблемът?

— Ами... хайде да помислим за момент. Завеждам вашия човек при хората на ФБР. Той незабавно убива Варли, който е там, защото съм настоял за него. Как ще изглежда това? Ще имам късмет, ако останалите не ме очистят в същия миг.

— Няма да те застрелят. Ще ти благодарят.

— За какво? Че съм уредил убийството на приятеля им?

— Не. Задето си ги спасил.

— И как ще направя това?

— Не си ли гледал „Под обстрел“? Имам предвид края. Нещо такова.

— Искаш да отнеса куршум?

— Не. Просто да изглеждаш готов да го направиш. Външният вид е всичко. В мига, когато Варли бъде прострелян, ще изкрещиш на останалите: „Залегнете, той е въоръжен“. Или нещо подобно. После

ще скочиш пред тях. Ще изглежда така, сякаш си спасил Росър и Брюър, а не че си очистил Варли.

— Какво ще стане с вашия човек?

— Той ще тръгне към вратата, прикрит от героичните ти усилия.

— А после?

— Негов проблем.

— Ами ако не успее?

— Е, тогава е моята пешка срещу тяхната царица. Варли го заслужава.

— Твоят човек по същия начин ли гледа на нещата?

— Знае, че рискува, разбира се. Но му плащам пребогато за риска.

— Ами ако реши да застреля и някой от другите? Или мен?

— Няма да го направи.

— Защо не?

— Получил е инструкции — отговори тя, стана и тръгна към бюрото. — Ще ги следва. Така правят моите хора.

— Как се казваш? — попитах.

— Лесли. Защо?

— Помислих си, че името ти е Агрипинила^[1].

— Знаеш ли място в града, където да изпълниш задачата? — попита ме тя, отвори чекмеджето на бюрото и извади мобифон. — Или предпочиташ аз да ти намеря място? Трябва да е далеч от сградата им. Място без свидетели. Леснодостъпно.

— Какво ще кажеш за сградата, където ме заведоха днес следобед? — предложих. — Тяхна си е, но още не е обзаведена. Никой друг не я използва.

— Метални детектори? Камери?

— Не.

— Добре. И местоположението е отлично. — Тя включи мобифона и ми го донесе. — Вече познаваш плана. Има логика да искаш да видиш същите трима души. Добре. Давай.

Оставих телефона на масата.

— Още две неща — казах. — Първото е: прекарах миналата нощ в затвора. Днес съм пил кафе и кола и съм изял един сандвич. По никакъв начин няма да се срещна с тези типове днес. Най-рано утре. И

няма да остана тук. Искам нощ в приличен хотел, хубава храна, а ти ще платиш за всичко.

— Тук е по-безопасно за теб — възрази тя. — Търсят те.

— Мен вечно ме търсят. Това си върви с работата.

— Добре тогава. Ще изпратя няколко души с теб. Какво друго?

— Джулиан Морган. Жената, която си заключила в мазето.

Взимам я с мен.

— Искаш жената? — учуди се тя и погледна към гиганта. —
Защо?

— Замесила се е в това по погрешка и няма представа какво става. Не представлява заплаха за теб. Ако Варли и твоят човек не се справят, лошо. Знаят рисковете. Направили са си избора. Но тя не е.

— Какво ще правиш с нея?

— Ще я заведа в града. Ще я настаня в хотела, а утре ще я пусна да си ходи. Определено няма да искам утре около мен да се мотае репортер.

— Добре, защо не? Получаваш я. Това ще ни спести труда да се отърваваме от нея. Но тя ще стигне до града в багажника. Наши коли ще ви следват. Ако я пуснеш от тази страна на реката, ще умре още преди да стъпи на тротоара.

— Щом казваш — отвърнах и се зачудих дали Джулиан ще реагира като мен.

— А сега се обади, преди да си променя решението.

Таня отговори на първото позвъняване.

— Дейвид съм — казах.

— Дейвид? — извика тя. — Добре ли си? Къде си?

— Връзките, които имаше във ФБР. Още ли ги имаш?

— Какво има? Слуша ли ни някой?

— Да. Можеш ли да им се обадиш и да уредиш нещо за утре?

— Наистина ли? Толкова бързо?

— Да. Обади се довечера. Или още сега, ако можеш. Спешно е.

— От какво имаш нужда?

— Кажим им, че пипнах типа, когото търсят. Онзи от уличката. Те знаят кого имам предвид. Готов съм да им го предам, но само на същите трима, с които се срещнах днес. Росър, Варли и Брюър.

— Може да е трудно, Дейвид. Все още са ти ядосани. Защо не го доставиш на мен, а аз ще проведа преговорите?

— Не. Трябва да са същите трима. В противен случай ще пусна този тип и никога няма да го намерят.

— Добре. Ще го уредя някак си. Къде и кога?

— Още не знам. Все още ми се налага да се измъкна от града. Кажи им да се явят на хеликоптерната площадка на Уол Стрийт в девет сутринта. Да доведат пилот и да имат достатъчно гориво за два часа. Тогава ще се обадя с времето и мястото.

— Разбрано. Звънни ми след пет минути.

Лесни дори не се престори, че не слуша разговора ми.

— Добра заблуда с хеликоптера — отбеляза тя.

— Благодаря — отвърнах. — Като говорим за заблуди, какво стана с пепелта в хотелската ми стая? Ти ли беше?

— Аз — обади се гигантът.

— Наистина ли? — учудих се. — Добре свършено. Фина работа. Може и аз някога да се възползвам от идеята.

— Радвам се, че се хванаха — каза той. — Идеята ми дойде в последната минута. И не беше лесно да се изпълни, без да изпищи алармата за пожар.

— Откъде знаехте къде съм отседнал?

— Някой ни каза.

— Кой?

— Не мога да си спомня.

— Подобна информация не е на разположение на всеки.

— Зависи кого познаваш. Ченгетата от нюйоркската полиция са като телевизията, интернет и вестниците заедно. Същото се отнася и за ФБР. В този град не става нищо, без ние да узнаем за него.

— Разбрали сте доста бързо.

Гигантът сви рамене.

— Искахме да сме сигурни, ще те глътнат на една хапка. Не знаехме, че ФБР ще открие следите. По онова време дори не знаехме, че жертвата е техен агент. Просто не искахме прожекторите да бъдат насочени към нас.

— Нали разбираш, ключът е в бързината — добави Лесли. — Ако нещо се обърка, хората ни са мотивирани да ни съобщят веднага. По този начин можем да изпреварим и предотвратим бъркотията.

Никога не пропускаме възможността да се защитим. Няма да е лошо да запомниш това.

— Надявам се, че не долавям недоверие в думите ти.

— Зависи колко си умен. Например може да си мислиш, че ще успееш да изтръгнеш пистолета от моя човек. И да го връчиш на ФБР, без да му позволиш да убие Варли.

— Въобщо не ми е минавало през ума.

— Добре. Защото не ти съобщих абсолютно всички факти.

— Подходящо време да го споменеш.

— Виж сега, този, когото ти предавам, не е човекът от уличката. Там беше един от другите ми служители. Не от каймака на групата. А този тип е един от най-добрите ми хора. Французин. Бивш служител на френските тайни служби. Идеален за работата. Може да я свърши и насън. Но дрънка много. Ако го предам на ФБР, веднага ще си изпее песента. А тя ще сочи обратно към теб.

— Ами ако го хванат?

— Няма да го хванат. Или ще се измъкне, или ще умре. Просто е такъв човек.

— Не можеш да си сигурна. Хората от ФБР не са аматьори.

— Тогава бездруго ще е прекалено късно. Росър и Брюър ще са го видели да натиска спусъка. Убиец на ченгета? Изобщо няма да стигне до съдебната зала. Повярвай ми. Никой от моите хора никога не е попадал в съда.

— Защо да рискуваме? Защо просто не ми предадеш истинския убиец?

— Гледай на това като на стимул. Искам да съм сигурна, че ще спазиш своята част от сделката. А и истинският убиец няма да работи известно време. Нуждае се от допълнително обучение.

— Къде е той?

— Долу. Искаш ли да се запознаеш с него?

— Той ли се обади на 911 с моето описание?

— Да. Идеята да те накисне беше негова. По принцип не обичаме да накисваме невинни минавачи. Излишен риск. Обикновено просто оставяме трупа, та ченгетата да го намерят. И стига да е некъпан, те не губят много време с него.

— Тогава, да. Искам да се запозная с убиеца. И да остана насаме с него за малко.

— Не мога да ви оставя насаме — каза тя, надигна се и тръгна към бюрото. — Но не се тревожи. Това, което съм планирала за него, ще ти хареса.

Тя отвори едно от долните чекмеджета и в същия миг мобифонът завибрира в джоба ми. Обаждаше се Таня.

— Сделката е сключена. Утре сутринта в девет ще бъдем на хеликоптерната площадка и ще чакаме обаждането ти. Тримата, които поръча, и аз.

— Чудесно — отговорих. — Благодаря. Имаше ли проблеми с уреждането?

— Не питай. Задължен си ми. Много.

— Ще те черпя една вечеря, когато всичко приключи.

— Минимум три. Не забравяй за номера с Лъвайн. А и все още си ми задължен от Мадрид.

Лесли се отдръпна от бюрото още преди да затворя телефона.

— Готови сме — казах.

— Чух — отвърна тя.

Държеше цилиндрично калъфче, а може би вързопче, дълго двадесетина сантиметра и с диаметър около десет. Беше от сив велур и стегнато със сребърна верижка. Чух гигантът да се размърдва на стола и видях, че очите му са приковани във вързопчето. Лесли нежно го остави на масата пред себе си и каза:

— Нещо, за което трябва да помислиш. Ние притежаваме хора. Те ни казват определени неща. Името ти. Къде си отседнал.

— Вече го спомена — отвърнах.

— Отива и по-надалеч. Позволи ми да ти дам пример. Луис Брюър получи поверителен имейл от Лондон днес следобед. Един от нашите хора се добра до него първи. Прочетохме го преди Брюър, Росър или Варли. Знаем всичко за теб. С какво се занимаваш. Малките ти пътешествия по света. Не е лош живот за момче от флота.

— И какво от това?

— Трябва да знаеш, че ако утре нещо се обърка, по случайност или не, ще знаем още преди да напуснеш сградата.

— Сигурен съм, че си права.

— Права съм. Като днес следобед. Надхитри ФБР. Измъкна се от тях. Но не и от мен. Защото имам хора навсякъде. Винаги. Чух какво

си направил. И моите две коли те чакаха още преди да излезеш от вратата.

Кимнах. Лесли дори не осъзнаваше каква услуга ми е направила с това.

— Добре — казах. — Ако утре нещо се обърка, няма да е по моя вина.

— Чудесно — каза тя. — Защото хората, които ме разочароват, си получават наказанието.

— И как ги наказваш? Не им позволяваш да убиват повече просяци?

— Да. Нещо такова. Мислех да ти разкажа за това, но после реших да ти покажа.

Лесли кимна на гиганта. Лицето му беше безизразно, почти мрачно. Той се забави за миг, после се надигна и излезе от стаята. Големите му крака затропаха надолу по стълбите.

— Гледай какво ще стане сега — каза Лесли. — И после ще видим дали още си в настроение за шеги.

[1] Една от сестрите на Калигула — Б.пр. ↑

13.

Изкарах изпита на седемнадесетгодишна възраст. И се научих да шофирам на двадесет и две.

Това е едно от първите неща, които прави флотът, когато те вербува. Поне за разузнаването. Отнемат ти книжката и те принуждават да я изкараш отново. Звучи чудесно по принцип, тъй като знаеш, че няма да си губиш времето с малолитражни нисани и тъпи завои. Ще седиш в модифицирано возило на частна писта и ще учиш какви ли не сложни маневри.

Има само един проблем.

Настояват да разбереш колите, преди да ги шофираш.

Спомням си първия ден, когато ни показаха две групи от двадесет различни модела, подредени на срещуположните страни на стар хангар за самолети. Половината бяха обикновени коли. Останалите бяха от гаража на флота. Знаехме, че колите на флота са подобрили. Имаха специални двигатели. Спирачки. Гуми. Ресори. Електроника. Всичко, което ти дойде наум. Но всичко бе така добре изпитано, че нямаше начин да разбереш коя кола е променена и коя не е.

Беше си сериозно предизвикателство да научиш достатъчно, за да те пуснат зад волана. По онова време си мислех, че просто изучавам колите. Но с течение на годините видях, че и с хората е така. Сравняваш професионалистите и аматьорите в която и да е област и стигаш само до един извод.

Може да изглеждат еднакви на пръв поглед.

Но всъщност са абсолютно различни.

Лесли седеше и ме наблюдаваше. Беше напълно неподвижна, с изключение на лявата ѝ ръка, която сякаш се движеше по своя воля и пълзеше по масата към сивото вързопче. Пръстите ѝ стигнаха до него,

поспряха и се качиха отгоре. Започнаха да гаят гладкия велур. Бавно. Приличаха на зловец морско създание, което измъчва плячката си.

Пръстите ѝ спряха, когато вратата се отвори и някакъв мъж пристъпи колебливо в стаята. Беше на двадесет и няколко, сравнително висок, с прилепнали джинси, които да подчертават тесните му бедра, и мощни широки рамене, изпънали черната му тениска. Късата му руса коса беше леко разрошена и очевидно не се бе бръснал от няколко дни. Лицето му обаче беше разочароващо. Силно заострено и с малки кафяви очички, разположени прекалено наблизко. Придаваха му вид на гризач.

Гигантът влезе след него. Този път не се приближи до масата, а остана до вратата в ролята на пазач. Джордж, човекът, който ми бе донесъл храната и бе заловил Джулиан в трапезарията, влезе последен. Настани се до стената, близо до мен. Гледаше надолу и си играеше с малка видеокамера. Каишката ѝ бе увита около дясната му китка.

— Дейвид, това е Сирил — каза Лесли и кимна към новодошлия. — Всъщност името му не е Сирил, но го наричаме така, защото смятаме, че прилича на катерица. Подхожда му. Сирил Катерицата.

— Щом така сте решили — отговорих.

— Познаваш ли го?

— Не.

— Но той те познава. Нали, Сирил? Трябваше да те огледа отблизо, преди да се обади на 911. Изненадана съм, че не си го забелязал.

— Скрил се е. Очевидно на детската площадка. А това не е от местата, където обичам да си прекарвам времето.

— Вярно ли е, Сирил? — попита тя.

Той не отговори.

— Сирил, с Дейвид обсъдихме изпълнението ти снощи — каза тя. — Не сме впечатлени.

— Лесли, аз... — почна Сирил.

— Тихо. Не си влошавай положението — прекъсна го тя, после се обърна към мен. — Снощи Сирил допусна грешка. Не работи за мен от дълго време, но грешката си е грешка. Не мога да позволя хората ми да правят грешки. А неговата беше голяма. Затова сега той ще направи нещо полезно.

— Чай ли? — попитах.

— Може би по-късно. Ако въобще имаме чай. Но първо той ще ти покаже какво се случва с хората, които ме провалят.

Лесли завъртя вързопчето и видях, че закопчалката е във формата на трагикомична маска.

— Това съм аз — каза тя, като посочи усмихнатото лице. — А другото лице е... можеш ли да познаеш, Сирил?

Младежът пребледня. Рядката четина правеше кожата му да изглежда покрита с мухъл. Лесли отвори закопчалката и бутна верижката настрани. После разви сивия велур. Образува се правоъгълник, дълъг четиридесетина сантиметра. Едната му страна беше прегъната отгоре и криеше съдържанието му.

Лесли се надигна и тръгна към Сирил, като плъзна велура по масата. Сирил започна да нервничи. Тя стигна до ъгъла на масата и спря на метър от него. Постоя там за миг, като го оглеждаше внимателно, после ъгълчетата на устата ѝ се изкривиха в зловеща усмивка.

Усмивката дойде прекалено много на Сирил. Той се завъртя и се втурна към вратата, но гигантът го очакваше. Хвана го, завъртя го и го избута до масата с приковани до тялото му ръце.

— Ако искаш да се молиш, сега е моментът — каза Лесли.

Сирил дишаше тежко, но не каза и дума.

— Срамота — изсумтя Лесли. — Харесва ми повече, когато се молят.

— Има ли въобще някакво значение? — попитах.

— За мен има — отговори тя и разтвори сивия велур.

Вътре имаше гумени ръкавици, бял ластик с метални куки от двете страни, четири дълги медни игли, като онези, които използват при акупунктура, малко чукче, два скалпела, дълъг хирургически форцепс, тънка ножица, прозрачна пластмасова кутийка с игла за шиене и яркосин конец и някакво устройство, което приличаше на миниатюрни клещи. Имаше същия механизъм за увеличаване на силата, но челюстите бяха по-закръглени.

Всеки предмет се придържаше на място от малко ластиче, очевидно специално предназначено за тази цел.

Лесли остави парчето велур пред Сирил и отиде до вградения гардероб в другия край на стаята. Отвори дясната врата и изкара количка от онези, с които разнасят чаршафите по хотелите и

болниците. Беше от лъскава метална мрежа и висока метър и осемдесет. И беше празна. Колелата ѝ бяха огромни. Вероятно не бяха оригиналните, но вършеха работа. Количката бе по-висока от Лесли, но тя я буташе без усилие.

Когато мина покрай мен, видях, че едната страна на количката липсва и че рамката е подсилена с метални тръби. Четири дебели кожени каиша бяха закачени в ъглите на отвора, на петнадесетина сантиметра от дъното и на десет от върха. Приличаше на портативна клетка.

Лесли забута количката към Сирил, който не я забеляза, тъй като все още бе вторачен в странните инструменти. Гигантът го бутна леко назад и Лесли се приближи до него. Лявата ѝ ръка го сграбчи за слабините и стисна. Сирил изпищя. Очите му сякаш щяха да изскочат.

Великанът пусна ръцете му и докара количката точно зад него. Лесли продължи да го стиска за тестисите и дори го повдигна на пръсти. Гигантът бързо закопча глезените му за рамката на количката. После направи същото и с китките му, като опъна каишите толкова силно, че едва не му съдра кожата. Кимна на Лесли и тя пусна Сирил, който остана прикован към клетката. Трепереше силно и разтрисаше металната мрежа.

Лесли отново посегна към слабините му, но този път той я видя, загърчи се енергично и се опита да се измъкне. Тя сложи ръка на бедрото му и бавно го погали по чатала. После вдигна тениската му и разкри скулптирани мускули, каквито могат да се видят по кориците на фитнес списанията.

— Никакви косми — отбеляза тя. — Срамота.

Токата на широкия кожен колан на Сирил беше във формата на мотоциклет. Лесли я разкопча, измъкна колана и го пусна на пода. Сирил подскочи нервно. Тя разкопча копчетата на дюкяна му, смъкна му джинсите и те се усухаха около завързаните му глезени. Сирил носеше бельо с марката на Калвин Клайн — прилепнал черен слип със сиво райе. Лесли потърка нежно предницата му и леката подутина се увеличи видимо.

— Това, което усещаш сега... — каза тя, докато смъкваше слипа му. — Наслаждавай му се, докато можеш.

Джордж натисна някакъв бутон и екранчето на камерата се освети.

Лесли посегна към инструментите и взе ластика. Обърна се към Сирил и го нагласи като колан, на височината на хълбоците му. Опъна го, после го пусна и той прикова пениса на Сирил към корема му.

— Време е, Джордж — каза Лесли.

Джордж натисна зеления бутон и камерата започна да записва. Първият кадър показва вързания Сирил, след това се фокусира върху слабините му. Сирил забеляза това и ерекцията му мигновено спадна.

Лесли взе единия скалпел и клещите и ги вдигна високо. Джордж я включи в кадър.

— Тъй като представлението е в чест на Дейвид, той ще направи избора — каза тя. — Кой метод, Дейвид? Старият или новият?

— Нито един — отвърнах.

— Нито един? Искаш да му откъсна топките с голи ръце? Предполагам, че бих могла...

Не отговорих. Сирил изскимтя, пенисът му потръпна под ластика. Джордж задържа камерата стабилна. Лицето му бе напълно безизразно. Гигантът се облегна на вратата с кръстосани ръце и прикова очи в пода.

— Добре тогава — каза Лесли и остави скалпела. — Ако си гнуслив, ще използваме бурдизото. Проектирано е за скопяване на животни. Почти няма кръв. Смазва надсеменника и топките си падат самички. След няколко дни, когато се съсухрят и умрат.

Поднесе инструмента към лицето на Сирил и го щракна няколко пъти. Нарочно стискаше силно, така че вените на китките ѝ се издуха. Намигна весело на Сирил, чиито очи се подбелиха.

— Я виж, той започва да загарява — отбеляза тя усмихнато и се обърна към мен. — Виждаш ли си такъв инструмент?

— Често — отвърнах. — Всички посланици си имат точно такива. Стандартен правителствен модел.

— Този е предназначен за кочове. Но е идеален и за хора. Преди имах и един за агнета, но той не вършеше толкова добра работа. Понякога едната топка оцеляваше. Налагаше се по-късно да си довърша работата. Но с този няма проблеми. Знаеш ли кое му е най-хубавото?

Не казах нищо.

— Шумът, който издава, когато смаже малките тръбички. Звучи все едно прехапваш стрък прясна целина.

— Това не ми говори нищо. Не ям зеленчуци.

— Е, предполагам, че специалната ми играчка няма да ти е кой знае колко интересна — каза тя и върна инструмента на мястото му. — За първи път ли ти се случва да наблюдаваш подобно нещо?

Отново не отговорих.

— Хубаво, рязането бездруго върши по-добра работа. Ще видим какво има вътре. А това ще промени живота ти, повярвай ми.

Лесли бутна двата стола настрани и се протегна към спуснатото крило на масата. Вдигна го и то легна хоризонтално до масата. Към дългия му край бяха прикачени ленти от черен плат, наподобяващ четина. За разлика от останалата част на масата, крилото не бе полирано. И не беше чисто — бе покрито с кафяви петна с цвета на засъхнала кръв. Десетки петна, просмукали се дълбоко в дървото. Вече не можеха да бъдат почистени. Бяха образували странни шарки, като мастилените петна, които показват психиатрите.

Лесли отстъпи настрани и гигантът се отдръпна от стената. Приблужи се към нас и бутна количката напред. Слабините на Сирил се притиснаха към ръба на масата. Великанът го огледа внимателно, за да се увери, че скротумът му виси точно над крилото. Не го докосна, просто погледна. После натисна спирачките на задните колела на количката и се върна на мястото си до вратата.

Лесли си свали сакото и го окачи на близкия стол. Извади гумените ръкавици и ги нахлузи. После взе две дълги медни игли. Стисна ги внимателно между левия си палец и показалец и ги протегна към Сирил.

Той изви на умряло.

Лесли взе чукчето. Воят на Сирил се засили и той се замята и загърчи, мъчеше се да се освободи от кожените каиши. Лесли задържа едната игла в устата си и насочи другата към масата. Още преди върхът ѝ да докосне Сирил, воят му прерасна в оглушителен писък. Лесли прокара иглата през лявата страна на скротума му и нежно я почука върху вътрешността на крилото. Появи се капка кръв, за миг образува мехурче около иглата, после се стече по кожата на Сирил и на масата. Образува се ново петно.

Лесли вкара другата игла в дясната част на скротума му, стисна кожата му и дръпна. Иглите си останаха на мястото. После смени чукчето със скалпел. Лявата ѝ ръка придържаше кожата опъната, а

дясната направи два прорежа точно под основата на члена. По острието и ръкавиците ѝ се стече кръв. Когато приключи с рязането, тя взе останалите игли и забодде кожата надолу. Оформи се спретната триъгълна дупка.

Видях сивата влакнеста тъкан вътре. Лесли взе скалпела и я срязва точно по средата. Извади форцепса и го вкара в дупката. Ръката ѝ се движеше бавно и спокойно. След десет секунди внезапно спря и стисна ръчките. После внимателно извади форцепса. В челюстите му бе стисната малка тръбичка.

— Ето го и първия дребосък — каза тя.

Сирил мълчеше, приковал очи в слабините си, зашеметен от гледката. Лесли извади ножицата и я поднесе към тръбичката. В следващия миг спря, остави ножицата на масата и възкликна:

— Какви ги върша? Планирах да използвам бурдизото и забравих да им приготвя новия дом.

Отиде до шкафа, където бе стояла количката, и се върна с буркан с обла стъклена капачка в едната ръка и стоманена манерка в другата. Стъклото бе леко замъглено и това придаваше на буркана стар вид, сякаш бе реликва от някоя древна училищна лаборатория.

— Мъниците ще са в безопасност тук — увери тя Сирил. — Не се тревожи. Ще се грижа за тях. А ти можеш да им идваш на гости, когато поискаш.

Махна капачката на буркана и го напълни с прозрачна течност от манерката. Вонята ѝ подразни гърлото ми. Формалдехид. Като в стара морга.

— Да напиша ли етикет? — попита тя. — Или ще си ги познаеш? Имам доста голяма колекция все пак...

Сирил не отговори. Мисля, че дори не беше видял буркана. Все още бе приковал очи в слабините си, абсолютно омагьосан. Лесли сви рамене и завъртя капачката на манерката. Взе ножицата, обърна се към мен и каза:

— Вие, англичаните, цените иронията. Е, как ти харесва това? Катерица без лешници?

14.

Дванадесет човека се отказаха преди края на обучението.

Седем напуснаха през етапа за физическа издръжливост. Двама по време на усвояването на оръжията. И трима по време на тренировките по бой без оръжие. И в това нямаше нищо срамно. Всички си тръгнаха с високо вдигнати глави. Защото във флота е по-добре да вложиш сто процента и да не успееш, отколкото никога да не опиташ нищо ново. Стига да положиш усилия, получаваш уважение.

Различно е, ако те изритат. За щастие, в моя клас това се случи само с един човек. И не заради изпълнението му. Работата на инструкторите е да поправят това. Проблемът бе отношението му и най-вече това, че вечно задаваше един и същи въпрос.

Отначало се изненадах. Защото по принцип флотът насърчава въпросите. Разполагаш ли с достатъчно ресурси, за да свършиш работата? Можеш ли да постигнеш целта си по-бързо? Или по-безопасно? По-ефикасно? Но накрая разбрах къде е грешката му. Всъщност бе съвсем проста. Осъзнах, че когато приемеш задача, има само един-единствен въпрос, който не можеш да зададеш.

Дали въобще да изпълниш задачата.

Гигантът ме заведе в дневната и ме помоли да почакам, докато събере нещата, от които щях да се нуждая на следващия ден. Остави ме сам на канапето. Можех да чета списания или да разсъждавам в какво съм се набутал.

Планът на Лесли имаше шанс за успех. Беше прост и разбираем. Целта му бе реалистична. Необходимото оборудване и персонал бяха уредени.

Що се отнася до мен, бях напълно наясно каква ще е ролята ми. Но не бях сигурен какво да очаквам от останалите участници. И определено се нуждаех от кафе. Типично за първия ден на нова работа.

Надявах се по някое време да видя новия си партньор, но единственият, който се приближи до мен през следващите двадесет минути, бе Джордж.

— Всичко е тук — каза той и остави овехтяла кожена чанта на канапето до мен. — Провери, ако искаш.

Отворих чантата и погледнах вътре. Беше спретнато подредена. Черна фланелка с якичка бе увита около няколко чифта чорапи и боксерки. До дрехите имаше пет прозрачни найлонови плика. Първият съдържаха часовник, предназначен да замени моя, задържан от ФБР. Във втория имаше четка за зъби, паста и дезодорант. В третия — дузина кабелни връзки и нож. В четвъртия — пари. Хиляда долара в банкноти с различна стойност. А в петия — пистолет. „Спрингфийлд“ Р9. Огледах го внимателно и попитах:

— Това е оръжието на Сирил, нали?

— Точно така — потвърди Джордж.

— Откъде си сигурен? — попитах, като посочих изгорения с киселина сериен номер.

— Лесли ми каза. Ако имаш желание да се усъмниш в думите ѝ, заповядай.

— Хотелската резервация?

— Погрижихме се. Направихме я по интернет. Патрик получи потвърждението.

— Кой е Патрик?

— Човекът, с когото ще работиш.

— Къде е той?

— Тук съм — обади се глас откъм вратата.

— Типично за Патрик. — Джордж поклати глава. — Винаги трябва да влезе по драматичен начин.

Патрик остана в коридора още за миг, после се плъзна в стаята. Не се чу почти никакъв звук. Беше само десетина сантиметра по-нисък от великана, но се съмнявах, че издава и пет процента от неговия шум, когато се движи. Обувките му осигуряваха предимство — меки черни маратонки вместо елегантни градски обувки. Подхождаха отлично на черния му анцуг, но изглеждаха странно в съчетание с графитеносивия балтон и бежовия кожен сак, праметнат през рамото му.

— Да не си бил на фитнес? — попитах.

— По никакъв начин — отвърна той. — Мразя фитнеса. Тъкмо отивах на тренировка по футбол, но Лесли ми се обади. Едва имах време да си взема някои неща за утре и да дойда, за да се запознаем. Ти си Дейвид, нали?

— Точно така. Радвам се, че ще работим заедно. Всичко ли е уредено?

— Да, напълно готов съм.

— Добре тогава, хайде да си вземем пътничката и да потегляме. Умирам от глад.

— Звучи добре — каза той и повдигна вежди към Джордж.

Джордж извади от чекмеджето в кухнята ножица с оранжева дръжка и ни поведе надолу.

Джулиан лежеше на пода в клетката си в същата поза, в която я бях видял за първи път. Не се виждаше никой друг, но подът пред клетките бе измит наскоро. Все още бе леко влажен.

Джулиан не реагира, когато Джордж отключи катинара, но се надигна изненадано, внезапно осъзнала, че вратата се е отворила.

— Какво става? — попита тя. — Дейвид? Добре ли си?

— Разбира се — отговорих. — Ти също си добре. Всичко свърши. Тръгваме си.

— За какво говориш?

— Тръгваме си. Веднага. Качваме се в колата и отиваме в града.

— Какво правят те тук? — попита тя и посочи Джордж и Патрик.

— Помагат ни — отговорих. — Не се тревожи. Вече всички сме приятели.

— И как се случи това?

— Уредих работата с шефа им. Точно както ти обещах.

— Нещо не е наред — усъмни се тя и отстъпи към ъгъла на клетката. — Това е капан. Ще ни убият.

— Ако искаха да ни убият, вече щяха да са ни убили — възразих.

— Не ти вярвам. Няма да дойда.

— Добре, остани тогава. Заклучи я, Джордж. Не възнамерявам да си губя времето. В хотела ме чака дебела пържола. И горещ душ. И огромно легло. Чао, Джулиан. Забавлявай се.

Тръгнах към вратата и Патрик ме последва.

— Чакай — извика Джулиан. — Сигурен ли си, че всичко е наред?

Пристъпи напред и застана с наклонена настрани глава и подозрително присвити очи. Джордж държеше вратата, готов да я заключи.

— Разбира се — казах. — А и бездруго нямаш какво да губиш, нали?

Тя не ми отговори.

— Трябва да го послушаш — кротко я посъветва Джордж.

Джулиан задъвка долната си устна за момент, после сви рамене, завъртя очи и тръгна към вратата на клетката.

— Добре. Но няма да тръгна никъде с белезниците — каза тя и протегна ръце напред.

Джордж срязва кабелната връзка и я набуца в джоба си заедно с ножицата. Поведо ни към гаража. Джулиан го последва. Патрик вървеше до нея, а аз изостанах малко. Когато завиха зад ъгъла, се втурнах към дървения рафт до стената. Спрях на мястото, където бандитът се бе хвърлил върху мен, клекнах и бръкнах отдолу. Пръстите ми докоснаха нещо метално.

Дулото на пистолета. Кретенът не се бе върнал да си го вземе. Или не беше видял къде се бе плъзнал.

Извадих пистолета. Беше издраскан и прашен, а около спусъка имаше кълбета мъх. Издухах ги, пъхнах оръжието в колана на джинсите си и тръгнах към гаража. Настигнах останалите, преди да влязат вътре.

Джордж отвори багажника на черната кола и погледна Джулиан малко притеснено.

— Надявам се това все пак да е за багажа — каза тя.

Джордж заби очи в пода. Поклатих глава.

— Ох, мамка му — изстена Джулиан. — Защо трябва да пътуваме там? Мразя го този багажник.

— Съжалявам, Джулиан — отвърнах. — Няма да сме заедно в багажника. Ще пътуваш сама.

— Какво? Защо?

— Помисли малко. Не могат да те пуснат да си отидеш, ако си видяла къде се намиращ. Можеш да доведеш някого тук.

— Ами ти? Как позволяват на теб да видиш?

— Ако полицията се появи тук, аз ще си имам не по-малко неприятности от тях. Това е част от сделката.

— Каква сделка? Сключил си сделка с тези хора? Дейвид, къде ти е бил умът, по дяволите?

— Да останеш жив си има цена, Джулиан. Независимо дали ти харесва, или не. Просто намерих начин да я платя. И за двама ни. Ти просто трябва да се настаниш в багажника. И ще си на четиридесет и пет минути от свободата. В противен случай ще те върнат в клетката.

— Но наистина ли се налага да вляза в багажника? Няма ли ли кола с черни прозорци или нещо подобно?

И двамата погледнахме Джордж.

— Съжалявам — каза той. — Черните прозорци ти пречат да видиш вътре в колата. Твоят проблем е гледането навън.

Джулиан въздъхна, пристъпи към колата и сложи ръка на задната броня.

— Не мога да се кача вътре сама.

Джордж беше най-близо. Честта се падна на него.

Патрик шофираше. Джордж ми предложи ключовете, но отхвърлих поканата. Исках да огледам квартала добре. Имах чувството, че може да ми се наложи да се върна тук.

В началото на частния път ни чакаше златист джип лексус. Видях вътре двама души. Вероятно бяха изпратени от Лесли, за да ни държат под око. После още двама се появиха зад нас в черен чероки.

Пътят бе тесен и неравен. Нямаше маркировка, нито светофари, а от двете страни се издигаха гъсти дървета. Беше все едно да шофираш през гора, ако се изключеха стълбовете за електричество и телефони и увисналите по тях жици.

— От коя част на Франция си? — попитах, за да наруша мълчанието.

— Не съм от Франция — отговори Патрик. — От Алжир съм.

— Лесли ми каза, че си французин.

— Не. Говоря френски. Преместих се в Париж, когато бях дете. Брат ми беше футболист. Много добър. Забелязаха го от френския национален отбор. Платиха за преместването на цялото ми семейство.

— Чудесно. Брат ти успя ли като футболист?

— Не. Счупи си крака. На тренировка. Оперираха го, подложиха го на физиотерапия и какво ли не. Но така и не се оправи напълно. И не игра за отбора. Дори не стигна до скамейката за резервите.

Приблжихме кръстовище и Патрик намали. Лексусът зави надясно. Последвахме го. Този път беше по-гладък и след около километър се разшири и изправи. Дърветата отстъпиха на спретнати бели сгради. Видях магазини, ресторанти, бюро за недвижими имоти, а в центъра — пожарна. Вратите бяха отворени и вътре униформен тип пиеше кафе, докато двамата му колеги лъскаха овехтелите пожарни коли.

— Тревожиш ли се за утре? — попита Патрик.

— Не — отговорих. — Е, не много.

— Какво те притеснява? Смъртта на Варли?

— Не. Не става дума за него. Мисля си за нас. Дали ФБР ще повярва на историята ми. И как ти ще се измъкнеш от сградата.

— Слушай, Дейвид, аз също мислих за тези неща — каза той, бръкна в джоба на палтото си и ми подаде лист. — Тук има един адрес. Ако го проверят, ще се окаже истински. Кажи им, че похитителите са те завели там. Чул си пазачите ти да говорят... единият се хвалил за снощи... ти ще запълниш празнините.

— Благодаря — казах. — Може пък да направя точно това.

— Разкажи ми за сградата на ФБР. Бил си там. Какво да очаквам?

— Основният проблем е да намериш изхода. Прозорците на първия етаж не се отварят, а онези на приземния са заковани. Единственият изход е през гаража. Днес в него имаше четирима души, а отвън ги чакаше ван с подкрепления. Утре може да има повече хора, като се има предвид какво се случи.

— Не е толкова лошо. Имай вяра, Дейвид. Преживял съм поужасни неща. Това ще мине без проблем.

Последната сграда в малкото градче, покрай която минахме, бе полицейски участък, също боядисан в бяло. Едноетажен и малък. В една от стаите светеше, а отпред бе паркирана патрулна кола. Патрик я видя и инстинктивно погледна скоростомера.

Половин километър по-нататък стигнахме до широка отсечка с улични лампи и бяла маркировка. Пресичаше я бетонен мост, който водеше към магистрала. Няколко тежки камиона изръмжаха по него, когато се приближихме.

Последвахме лексуса, излязохме на магистралата и Патрик подкара с деветдесет километра в час. Кожената тапицерия на колата беше мека и галювна. Потънах в нея като в кресло. Колата не

изглеждаше много добре, но трябваше да призная, че бе удобна. Определено бе по-добра от кучешката клетка или затворническата килия. Вътрешността бе затоплена, а гладкото пътуване действаше отпускащо. Радиото не свиреше и единственият звук бе от гумите.

Помъчих се да не заспя, но май не си дадох прекалено много труд. Усетих как очите ми се затварят и останах така двадесетина минути. По едно време Патрик ме сръга в ребрата и ми посочи нещо през прозореца.

— Виж. Номерът ти свърши работа. Лесли не вярваше, че ще се получи.

Пътят пред нас се разширяваше, за да даде възможност на шофьорите да изберат будка за плащане на таксата, преди да използват моста към Манхатън. Но Патрик сочеше към другата страна на магистралата. Там шофьорите, които напускаха града, се разделяха с парите си. Не виждахме ясно опашката от коли, но имахме идеална гледка към будките.

— Виждаш ли? — попита Патрик. — По двама са.

Прав беше. Във всяка будка имаше по двама души.

Единият седеше и управляваше механизма. Другият стоеше прав, осветен от приближаващите фарове. И фуражката му се виждаше ясно. Полицаи. Огледах будките от нашата страна. Те не се виждаха толкова добре, но във всяка имаше само по един дежурен.

— Чудесна работа — отбеляза Патрик. — Имам предвид, това да им кажеш, че все още си в града. И сега следят дали ще се измъкнеш от него, а не дали ще се върнеш. Продължавай по същия начин и може пак да поработим заедно.

— Поласкан съм — отвърнах. — Но преди да ме целунеш, какво прави тя?

От нашата страна имаше униформена полицайка. Вървеше бавно срещу колите и раздаваше на шофьорите някакви листовки.

— Какво мислиш, че раздава? — попита Патрик. — Менюта за ресторанти?

— Надявам се — отговорих. — Умирам от глад. Хайде да си вземем едно.

— Можеш да ядеш в хотела, ако някога стигнем дотам — каза той, отби в следващата лента и се скри в сянката на лексуса. — Да се

надяваме, че тези типове ще схванат какво правим. Не са най-умните в групата на Лесли, ако разбираш какво искам да кажа.

Продължихме бавно напред, скрити от погледа на полицайката. След миг се намирахме на две коли разстояние от бариерата. Внезапно лексусът закова на място. Колата пред тях имаше проблем. Патрик забави, но шофьорите зад нас станаха нетърпеливи. Единият нервно натисна клаксона. Не се нуждаехме от внимание, затова Патрик потегли напред.

Погледнах наляво. Очаквах да видя полицайката през няколко ленти от нас. Но не беше. Беше се обърнала и вървеше към нас. След миг стигна до лентата, където бяха хората на Лесли, подаде листовка на сивокос тип в стар пикап и продължи право към нас. Бяхме в капан. Надпис на будката съобщаваше, че шофьорите ще бъдат глобявани, ако се опитат да се върнат. Но това бездруго бе невъзможно. Нямахме къде другаде да отидем.

Полицайката бе на три метра от нас. Следващата листовка бе в ръката ѝ. Видях физиономията си на черно-бяла снимка в мига, когато Патрик се наведе пред мен и отвори жабката. Зарови нервно вътре.

„Загубил си е акъла — помислих си. — Вътре сигурно има пистолет“.

Пръстите ми се сключиха около дръжката на вратата, но полицайката внезапно зави надясно. Вървеше решително към задницата на колата ни. Сетих се за Джулиан. Все още бе заключена в багажника. Дали бе намерила начин да повика помощ, без с Патрик да я усетим?

Огледах се и видях, че шофьорът на лексуса е смъкнал прозореца си и маха на полицайката. Тя стигна до него и му подаде листовката. Той се вгледа в нея за миг, после я подаде на колегата си. Започнаха да спорят енергично, като всеки сочеше нещо на листа. Продължиха да дрънкат, докато колата пред нас не мина през бариерата. Ние също потеглихме напред. Видях как най-после шофьорът поклати глава, смачка листовката и я метна на задната седалка. После сви рамене и се усмихна извинително на полицайката.

Преди да ускорим, Патрик седна по-изправено. С дясната си ръка държеше бялата пластмасова карта, която бе извадил от жабката. Когато приближихме будката, той я доближи до предното стъкло, точно под огледалото, и бариерата моментално се вдигна.

— Какво е това? — попитах. — Легално ли е?

Патрик кимна към надписа „Не приемаме пари — само «Лесен пропуск».“ После мръдна палеца си и видях думите „Лесен пропуск“.

— Защо я криеш тогава? — попитах.

— Не я крия — отговори той. — Падна от стъклото. И никой не си прави труда да я залепи.

15.

Знаех, че хотелът е хубав — бях отседнал там и преди, но не се връщах заради обслужването. Щеше да е удобен за срещата ни на следващия ден, но и това не беше причината да отиваме там. Щях да го избира независимо какъв беше и къде се намираше. Защото за тази нощ се нуждаех от нещо повече от удобството. Имах нужда от гараж. От определен вид гараж. Трябваше да е подземен, скрит от любопитни погледи. И за разлика от повечето гаражи в Ню Йорк, място, където да паркираме колата си сами.

Машината, която контролираше бариерата на входа, не бе напълно в изправност и показваше надписи на немски. Патрик посочи екрана и завъртя отвратно очи.

— Сигурен ли си, че не си французин? — ухилих се.

Той взе билета и бавно потегли по рампата.

Мястото бе два пъти по-малко от гаража на ФБР, но бе по-чисто и осветено. Флуоресцентните лампи бяха разположени близо една до друга и по излъскания сив под нямаше сенки.

Повечето други коли бяха паркирани нагъсто в далечния край, близо до асансьорите към хотела. Няколко коли и джипове бяха оставени към средата, но в нашата част бе почти празно. Тъгълът срещу рампата напомняше на пустиня.

Изглеждаше идеално.

Патрик се отправи към последното място в последната редица. Закова на метър от стената, вдигна прозореца, изключи двигателя и се наведе да отключи багажника. Погледнах си часовника. Девет и седем.

Почти дванадесет часа, откак детективите бяха нарушили спокойствието ми в килията.

Джулиан лежеше на лявата си страна, свита на топка, подпряла гръб в задната част на колата. Не реагира, когато вдигнах капака. Кожата ѝ бе посивяла и ми се стори, че не диша.

След три минути, когато пристигна и джипът, не изглеждаше по-добре. Колегите на Патрик паркираха плътно до нас.

— Хайде, Джулиан — казах и нежно я побутнах по рамото. — Стигнахме. Време е да излезеш от багажника.

— Чакай — спря ме Патрик. — Остави я. Нека се събуди сама.

Не разбирах защо. Бях чувал, че пътниците без билети се съвземат бавно, но само когато са били упоени или ранени, или пък по пътя е имало инцидент. А нищо такова не се бе случило с Джулиан. Беше прекарала в багажника само двадесет минути повече от мен същия ден, но това бе заради движението. И не бе нищо травматично. Нямахше логична причина просто да лежи и да увеличава шансовете да ни пипнат.

Раздрусах я отново и след няколко секунди тя бавно завъртя глава и започна да се оглежда.

— Дейвид — каза прегракнало. — Ти си виновен за всичко това.

Отхвърли предложението ми да ѝ помогна да излезе от багажника, но ме хвана за ръка, когато тръгнахме към асансьора. Все още изглеждаше измъчена, а походката ѝ бе по-скована, отколкото в къщата. Дори се облягаше на мен, но това очевидно не я улесняваше. Патрик и типове от джипа тръгнаха пред нас. Наложих им се да завият леко, за да избегнат лексуса, който най-после бе паркирал вляво от колата ни.

— Какво ще стане сега? — тихо попита Джулиан.

— Нищо особено — отговорих. — Ще се настаним. Ще вечеряме. После ще си починем.

— Ами утре?

— Ще поспиш до късно. Ще се видим по обед.

— Искаш да спя до късно? Защо? Ти какво ще правиш?

— Ще помогна на Патрик с една работа.

— Това, което обеща на тези хора, за да ни пуснат?

— Точно така.

— Нямах ли проблеми с това, което те карат да направиш?

— Нямам.

— Нещо лошо ли е?

— Не съвсем. Неутрално.

— Но нещо голямо? Сигурно е голямо, за да го разменят срещу живота ни.

— Просто нещо, което не могат да свършат сами.

— Дейвид, това ми се вижда нередно. Не знам какво искат, но те са лоши хора. Бяха притиснали пистолет в главата ти. Но сега е различно. Никой няма да те обвинява, ако не изпълниш нареждането им.

— Не се тревожи. Знам какво правя. Всичко ще е наред.

— Сигурен ли си? Можем да избягаме. Заедно. Да се скрием някъде, докато измислим как да се оправим с полицията.

— Съжалявам, Джулиан. Работата с полицията няма да се получи. Нещата просто трябва да станат по този начин. Довери ми се. Утре по обед всичко ще е свършило.

Автоматичните съобщения в асансьора също бяха на немски, което не подобри настроението на Патрик. Щом вратите се отвориха на приземния етаж, той изфуча покрай мен и се отправи към рецепцията. Джулиан и останалите се движеха по-бавно. Нужни им бяха няколко секунди, за да се приспособят към новата обстановка. Влизането в ярко осветено широко пространство бе сериозна промяна след тесния асансьор.

Над високите прозорци вляво от нас висяха абстрактни гоблени. Те осигуряваха единствените цветни петна тук и се открояваха на белите стени и под. Освен това бяха единственото нещо, което не бе абсолютно необходимо. Пространството в лобито бе голямо, но всичко в него имаше практична цел — рецепцията, където стоеше Патрик, асансьорите към спалните, стъклените врати към бара и ресторанта и изходът към улицата вдясно. Никакво място не бе хабено за канапета, витрини или будки за носачи. Резултатът очевидно не отговаряше на вкуса на Джулиан — усетих я как потръпна, когато се огледа, но на мен ми харесваше. Мястото изглеждаше делово и целенасочено.

Освен това означаваше, че и дума не може да става за прикрито наблюдение.

От хората на Лесли или ФБР.

Дежурните бяха двама. Никой от тях не бе тук при последното ми посещение, затова нямаше опасност да ме познаят. Онзи вляво седеше приведен над клавиатурата на компютъра и обработваше купчината документи, подредени на бюрото до него. Ръцете му се движеха автоматично, но останалата част от тялото му бе абсолютно неподвижна. Патрик стоеше достатъчно близо до него, за да го докосне, но чиновникът нямаше представа за това.

Втората служителка бе по-млада и малко по-оживена. Мотаеше се зад плота, събираше документи и си бърбеше с Патрик, докато чакаха да се приближим и ние. Табелката на самото ѝ съобщаваше, че е Максин, началничката на смяната. Очите ѝ се спираха върху нас от време на време, но не изглеждаше подозрително настроена. Очевидно не сравняваше лицата на посетителите със снимка, а по-скоро бе любопитна. Подаде купчина документи на Патрик и посегна към една чаша с химикалки.

Регистрационните формуляри бяха попълнени по интернет от Джордж, така че трябваше само да ги подпишем. Имаше три места, подчертани с черно. Но въпреки това типовете от джипа изпитаха затруднение.

Джордж ме бе регистрирал като Дейвид Ван Дер Уал от Осининг, Ню Йорк. Явно се бе сетил, че холандското име ще заблуди администраторката, ако обърне внимание на акцента ми, а после я разпитват за гости от Англия. Аз предпочитах собствените си методи — да не говоря с никого, но предположих, че заблудата му няма да навреди. Е, поне бе измислил по-интересно име от онези, които обикновено ми даваха във флота.

Максин ни подаде ключовете и макар асансьорите и ресторантът да се виждаха ясно, упорито ни обясни как да стигнем до стаята си и къде да отидем да закусим. При това го направи с всеки от нас поред. Докато изслушам инструкциите ѝ за седми път, Патрик и останалите вече се качваха.

Стаята ни се намираха на десетия етаж. Моята беше последната вляво. Патрик бе до мен, а Джулиан — точно отсреща.

— Ще се видим рано сутринта — каза Патрик, отключи стаята си и влезе.

— Да — потвърдих.

— Ще се видим ли за обяд утре? — попита Джулиан, когато той изчезна. — Тревожа се. Наистина ли ще се върнеш?

— Разбира се — потвърдих, докато вкарвах картата в процепа. — Лека нощ.

Вратата се затвори зад мен и за момент съжалих, че съм оставил Джулиан сама навън. Изглеждаше притеснена и уплашена. А и се почувствах зле, задето я бях излъгал. След онова, което планирах за утре, по никакъв начин нямаше да ме пуснат да се върна тук за обяд.

Нямаше да я видя никога вече и се зачудих на какви ли възможности обръщам гръб. Отдавна не бях отсядал в хотел с жена, а утрешният план не бе сложен. От колко съм се нуждаех?

Но дълбоко в себе си знаех, че съм прав. Ако исках интимност, трябваше да е с Таня. Особено след като отново бяхме във връзка. А утрешният ден изискваше нещо повече от способността да изпълниш прост план. По-скоро ставаше дума за професионалната гордост от добре изпълнена работа. И за задоволството от изтриването на усмивката от мазната мутра на Росър.

Утре щеше да е ден за изкупления.

Животът на един човек щеше да бъде отнет. А моят — да се върне в нормалното си русло.

Това си заслужаваше пълното ми внимание.

16.

Мичъл Варли и колегите му изглеждаха безвредни, когато ги видях за първи път в изоставената им сграда. Неискрени, разбира се, но не и опасни физически. Не като нациста от затворническата килия. От тях човек не очакваше да прескочат масата и да му откъснат главата. Но с подобни типове повърхностното впечатление не означава много. Същото може да се каже и за по-голямата част от неприятните животински видове. Паяците например. Обикновено най-смъртоносни са онези, които изглеждат безвредни.

Затова промених плана.

Не се обадох на Тания в девет на следващата сутрин, както бях обещал.

Обадох ѝ се в осем.

Тания отговори на първото позвъняване.

— Дейвид? Какво става? Обаждаш се час по-рано. Проблем ли има?

— Не — отговорих. — Просто реших малко да ускоря нещата. При теб ли са хората от ФБР?

— Добре ли си?

— Разбира се. Там ли са?

Тания направи кратка пауза, после каза:

— Да. И тримата са тук.

— Чудесно. Защото имам добри новини за тях. Няма да се нуждаят от хеликоптера. Ще си спестят парите за горивото. Ще се срещнем в града.

— А, ясно. Къде точно?

— В същата сграда, в която ме заведоха вчера. Стая 303. Намира се на първия етаж, а не на третия, както би си помислил човек. В дъното на коридора. Предпоследната от лявата страна.

— Разбрано. В колко часа?

— Осем и двадесет. Кажете им, че в момента съм в квартала и виждам стаята ясно. Ако не видят Росър, Варли и Брюър да влязат вътре

преди уречения час, ще си тръгна. Ако забележа някой друг с тях или в сградата, ще изчезна.

— Разбрано. Ами техният човек?

— Прибран е на сигурно място. Когато се почувствам доволен и в безопасност, ще ги заведа при него.

— Добре. Чакай малко...

Телефонът заглъхна.

— Потвърдено — каза Таня след около половин минута. — И тримата са на път натам. Ще стигнат след десетина минути. Приеха условията. Дейвид, късмет. Искам да се върнеш жив и здрав, след като всичко това приключи.

— Както винаги — казах, затворих телефона и си смених мястото, за да виждам по-добре входа на гаража.

Първите коли пристигнаха след осем минути. Пет броя. Два черни форда, кадилакът, който бях видял вчера, и още два черни форда. Завиха зад ъгъла с висока скорост. Първата кола отби към гаража и останалите я последваха, без да губят време.

Две минути по-късно от другата посока се появи бял ван. Движеше се с много по-ниска скорост. Отби и паркира на същото място като вчера. От мястото ми, почти директно над него, не можех да видя надписите по страните му, но на капака имаше рисунка на карбуратор.

След още две минути чух стъпки в коридора. Май на петима души, но не бях абсолютно сигурен. След кратка пауза вратата се отвори. Видях ръка и сив ръкав, но нищо друго.

Вратата започна да се затваря. Почти се бе върнала в рамката си, когато някой я натисна с рамо и влезе. Варли. Държеше глок. Стискаше го здраво с две ръце. Огледа двата ъгъла вляво от себе си и пристъпи напред. Оръжието се завъртя надясно — и той ме видя до прозореца. Закова се на място и насочи пистолета към носа ми.

— Замръзни — нареди ми, което бе напълно излишно, тъй като въобще не възнамерявах да помръдвам. — Ръцете над главата.

Не изпълних заповедта му. Нямах да ме застреля. Поне не още.

Луис Брюър влезе след него. Беше много по-нисък, отколкото си бях мислил, нали го бях видял само седнал. Вървеше сковано, с бастун в лявата ръка. Мина вдясно от Варли и спря на няколко метра от килера, където вчера бях намерил етажерката. Идеално разположение

за залавянето ми, но Брюър не извади оръжието си. Не знаех дали да се почувствам спокоен, или обиден.

Брус Росър влезе последен. Погледите ни за миг се срещнаха, но той се престори, че не ме вижда. Застана в средата на стаята и се завъртя като потенциален купувач, оглеждащ къща.

— Петно от кафе — отбеляза той и посочи с крак лекето на мокета. — Мокетът е скапан. Мястото се нуждае от добро почистване. И знаеш ли какво друго? — обърна се той към мен. — Нещо не мирише добре. Ти. Три часа след като избяга, наранявайки още един от хората ми, звъниш по телефона, за да сключиш сделка. А сега ми устройваш засада. Каква игра играеш?

— Какво искаш да чуеш? — попитах. — Ако хората ти си бяха свършили работата...

— Искам да видя онзи тип, за когото твърдиш, че е истинският убиец.

— Няма проблеми.

— Трябва да знаеш още нещо. Ще го проучим грижливо. Много внимателно. Надявам се, не ни мамиш. Нито пък той.

— Не ви мамя. Мога да ви предам човека и да ви разкажа историята му.

— Добре. Да вървим тогава.

— Не и с насочен към мен пистолет.

— Мичъл — каза Росър и поклати глава.

Варли сведе глока, но не го прибра в кобура.

— Да побързаме — нареди Росър. — Ще вземем моята кола.

— По-бързо ще е да повървим — отвърнах, отидох до килера и отворих двойната врата.

Патрик излезе. Носеше същия балтон като снощи, но бе сменил спортните си дрехи с костюм, бяла риза и черни обувки. Ръцете му бяха протегнати напред, стегнати с кабелна връзка. Погледна тримата агенти от ФБР, после заби очи в пода. Изглеждаше искрено засрамен от себе си. Лесли не ми бе споменала, че го бива за актьор.

— Това ли е човекът? — попита Росър. — Кой е той?

— Попитай го — отговорих.

— Е? — обърна се Росър към Патрик. — Говори.

Патрик остана безмълвен за миг, после се извъртя към стената и сведе глава. Ръцете му затрепериха, сякаш се опитваше да освободи

китките си. Погледнах останалите. Не изглеждаха разтревожени. Преди изобретяването на пластмасовите белезници агентите често използваха кабелни връзки. Резултатът е един и същ. Единственият начин да ги свалиш, е да ги прережеш. Ако започнеш да ги дърпаш, малките пластмасови зъбци се заклепват, а острите ръбове се забиват в кожата ти.

Но кабелът около китките на Патрик нямаше зъбци. Вече не. Бях ги изстъргал с ножа, който ми даде Лесли. И когато Патрик се обърна към нас, китките му вече не бяха вързани. Лявата му ръка отметна назад ревера на палтото. Дясната бръкна в скрита в подгъва дупка и изскочи оттам с малък пистолет. „Смит и Уестън 2213“.

Калибър двадесет и две, както бе обещано.

Патрик пристъпи наляво и сграбчи Луис Брюър за косата. Притисна оръжието в челюстта му, свали предпазителя и нареди любезно:

— Оръжията ви, господа. С два пръста само. На пода пред вас. Веднага.

Варли пусна глока си, който падна на пода с приглушен трясък. Росър извади своя от кобура на колана си и внимателно го остави на земята. Дулото бе насочено право към Патрик.

— И ти също — заповяда Патрик на Луис.

Луис извади пистолета си с треперещи ръце и той се изплъзна от пръстите му и падна между краката на Патрик.

— Ти също, англичанино — каза Патрик. — Знам, че гепи пищов от къщата.

Извадих пистолета на Сирил от самото си, протегнах ръка и го пуснах на пода.

— Лесно се появил, лесно изчезнал — казах.

— Сритайте ги настрани — нареди той.

Оръжието на Варли не излетя много надалеч, но Патрик не възрази.

— А сега застанете до стената.

Росър и Варли се спогледаха разтревожено и бавно пристъпиха напред. Застанах между тях.

— Добре — каза Патрик. — Мичъл Варли, две крачки напред.

Варли не помръдна.

— Искаш ли да убия приятеля ти? — попита Патрик и оскуба зверски косата на Брюър.

Бастунът се изплъзна от пръстите на Луис и металната му дръжка изтрака в дулото на пистолета на Росър.

Варли направи две малки крачки напред.

— На колене — нареди му Патрик.

Варли се отпусна на четири крака. Лявата му ръка се протегна към глока.

— Вдигни си ръцете от пода — заповяда Патрик. — Не се навеждай напред.

Варли се изправи.

— Ръцете зад главата — продължи Патрик. — Сключи пръстите.

Варли изпълни заповедта. Патрик внезапно спусна лявата си ръка на рамото на Луис и го бутна напред. Луис залитна. Патрик го блъсна към стената и отстъпи настрани. Вдигна малокалибрения пистолет и го заби в слепоочието на Варли.

— Вашият човек в уличката — каза той на Росър. — Беше грешка. Не искахме да го направим. Извинявам се. Но на това истински ще се изкефя.

Изстрелът прозвуча оглушително в тясното пространство. Обикновено използвам заглушител за подобна работа, но сега не разполагах с такъв. Росър и Брюър потрепериха. Варли се метна наляво, а Патрик залитна и падна назад. Падна неудобно, наполовина настрани, със заклещена под него дясна ръка. От дупката в средата на гърдите му потече кръв. Лееше се толкова обилно, че мокетът не успяваше да я попие. Наложих ми се да пристъпвам внимателно, за да не се изцапам, когато се приближих към него. Насочих пистолета, който бях наследил от човека на Лесли, и вкарах още два куршума в главата на Патрик.

Вероятно не бяха нужни, но човек трябва да си върши работата съвестно.

17.

Събрания. Практична алтернатива на работата.

Бях виждал този лозунг в офиси от Бомбай до Монреал и от Москва до Мелбърн. Проста забележка. И съвсем вярна. Хората по целия свят градят кариери, като седят по събрания и търсят начини да избегнат вината или да си присвоят заслугата.

Разбира се, най-лоши са началниците.

Росър, Варли и Брюър се настаниха в заседателната зала и ме оставиха на двадесет и третия етаж. Само Уестън ми правеше компания. Останалите бяха заети да обсъждат последиците от инцидента с Патрик. Да търсят връзките. Да преразглеждат процедурите си. Да обсъждат оправянето на щетите. Сигурно беше сложна операция, тъй като им се наложи да призоват още хора от офиса в Ню Йорк, които да им помагат. После включиха и полицията. Призоваха дори Таня Уилсън. А това означаваше, че ще бъде намесен и Лондон. В Англия бе ранен следобед, но това нямаше да е проблем. Смотаните чиновници щяха да се раздрънкат оживено по телефона и да добавят своя дял дивотии, които да послужат за пиршество на бюрократичните паразити.

Трябва да призная, че започвах да се дразня. Хората от Бюрото си губеха времето с безсмислени подробности. Отчаяното им желание да уточнят ролята на Лесли в железопътния им случай ги парализираше. Искаха всичко да е идеално обяснено. Според мен обаче нямаше никакво значение каква точно е ролята на Лесли. Налагаше се да бъде разкарана от улиците. Беше убийца, похитителка, садистка и крадла. Трябваше да я заключат веднага и после да се тревожат за дреболиите. Може би това щеше да ме принуди да давам известни обяснения — за истинския убиец, който бе Сирил, или за сделката за екзекуцията на Варли, но не се тревожех. Не можеха да ме обвинят в нищо. Варли беше жив и нямаше значение кой бе убил Раб, стига да не бях аз. Важното бе, че се налагаше да действаме. Бързината беше от огромно значение. Росър вече трябваше да е изпратил екип за

бързо реагиране в къщата на Лесли, преди тя да научи от източниците си за станалото и да изчезне. Но вместо да действа, Росър седеше горе с приятелчетата си, правеше се на директор на управителен съвет, а всяка изгубена секунда накланяше везните в полза на Лесли.

— Колко дълго продължават тези дрънканици? — попитах Уестън, като посочих към тавана.

— Нямам представа — отговори той и пак се наведе към компютъра си. — Хората обикновено не водят заподозрени, които се опитват да ексекутират шефовете.

— Наистина ли? Срамота. Това им помага да си поддържат формата.

— Не се шегувай. Инсценирането на мнима екзекуция беше гадна работа.

— Нищо мнимо нямаше в нея, повярвай ми.

— Защо тогава го направи по този начин? Варли можеше да загине.

— Нямаше да е голяма загуба, ако се съди по това, което съм видял от него.

— Трябва да те заключат. Ти си маниак, който си умира за внимание.

— Умирам си за внимание? Абсурд. Не забравяй, че ченгетата просто не пожелаха да ме изслушат. Нито пък вие. Нито началниците ви. Всички имахте шанс. Така че престанете да хленчите за начина, по който съм оправил провала ви.

— Слушай, откриването на този тип беше добре свършена работа. Ще ти го призная. Но защо не ни се обади и не ни остави да го арестуваме? Защо просто не го предаде на местните ченгета?

— Защото щеше да отрече, Айнщайн, Действах сам. Не разполагам с лаборатории и криминолози, които да ме подкрепят. Исках шефовете ти да чуят признанието.

— Разполагаше с оръжието му.

— Косвено доказателство. Може и да свърши работа. Докато адвокатът му обясни, че просто е държал оръжието на приятеля си.

— Имаш отговор за всичко, нали?

— Почти.

— Арогантен задник.

— Има разлика между арогантност и правота. Би трябвало да помислиш по въпроса.

— Или какво? Ще счупиш и моята челюст?

— Съблазнително предложение. Винаги си падам по чупенето на челюсти. Но какъв е смисълът? В момента не говориш с устата си.

— Така ли? Ако някой говори със задника си, това си ти. Един от нашите хора е в болницата заради теб. Друг едва не бе убит тази сутрин. А сега...

— Уестън, ако искаш да дрънкаш глупости, давай — казах и се надигнах от стола. — Но го прави сам. Аз трябва да се обадя по телефона.

Виждах, че устата на Уестън още мърда, но слава богу, вратата на стъклената будка ме изолираше от хленченето му. Трите стола още си бяха вътре. Избрах онзи, на който бях седял вчера, и се настаних да набера номера на хотела. Мадамата от рецепцията отговори на третото позвъняване. Не ми съобщи името си, но звучеше като онази, която ни бе регистрирала снощи. Максин. Сигурно работеше двойна смяна. Също като мен.

— Стаята на Джулиан Морган, моля — казах.

— Момент — отвърна Максин. — Свързвам ви.

Телефонът звъня около двадесет секунди, после Джулиан вдигна.

— Ало? — промърмори сънено.

— Джулиан, Дейвид се обажда.

— Дейвид? Колко е часът? Време ли е за обяд?

— Не. Не още. Но за обяда... Страхувам се, че няма да успея.

— Защо? Всичко наред ли е? Неприятности ли имаш?

— Всичко е наред. Никакви неприятности.

— Защо тогава няма да успееш?

— Нещо се случи и ФБР имат нужда от помощта ми.

— ФБР? Защо? Какво се обърка?

— Нищо не се обърка. Поне не за мен. Не мога да кажа същото за лошите обаче. И затова ти се обаждам. Искам веднага да изчезнеш от хотела.

— Не разбирам.

— Не направих онова, което лошите искаха от мен. Действах по моя си начин. И ги заковах.

— Наистина ли? Фантастично! Браво на теб, Дейвид!

— Проблемът е, че скоро ще научат за това. Съвсем скоро.

— И какво от това?

— Ще побеснеят. И може да изпратят някого при теб.

— При мен ли? Защо?

— По много причини. В случай че и ти си участвала. Или за да се доберат до мен. Чрез теб. Защото си репортерка. Няма значение защо. Важното е, че в хотела не си в безопасност.

— А, добре. Имам ли време да си взема душ, преди да побягна?

Забелязах елегантна фигура, която влезе в стаята. Таня Уилсън.

— По-добре тръгни веднага. Имаш ли къде да отидеш?

Таня ми махна, че иска да поговори с мен, усмихна се и отиде да си бърби с Уестън.

— Да — отговори Джулиан. — Живея в Гринич Вилидж. Мога да стигна дотам пеша.

— Добре, прибирай се у дома тогава — казах. — Съжалявам за обяда.

Уестън отказа да говори с Таня, тя му се намръщи за миг, после отиде до стената и заразглежда железопътните карти.

— Не се тревожи — успокой ме Джулиан. — Ще ти предложи нещо друго. Щом няма да успееш за обяд, какво ще кажеш за вечеря?

— Не мога — отговорих, като погледнах Таня. — Имам планове за довечера.

— Вече? Бързо действаш. Коя е тя? Агентка на ФБР?

— Кой каза, че става дума за жена?

— Хайде де, не можеш да ме излъжеш.

— Служебна среща. Нещо, което обещах да свърша преди известно време.

— Така ли? Само служебна?

— Абсолютно.

Таня внезапно се напрегна и видях как главата ѝ се наклони леко наляво, сякаш вниманието ѝ бе привлечено от нещо важно.

— Така твърдиш сега — каза Джулиан. — А след като пийнеш няколко чаши вино? Какво ще стане тогава?

— Същото — отговорих. — Не е среща. Просто колежка от консулството. Помогна ми за някои неща и обещах да я заведа на вечеря, преди да се върна в Англия. Нищо романтично.

Таня каза нещо на Уестън и му посочи долната карта — онази на целите щати.

— Дължиш на някого вечеря в замяна на услуги? — попита Джулиан. — Престани, Дейвид. Не ти вярвам.

— Репортери — изсумтах. — Винаги прекалено подозрителни.

— Добре де, закова ме. Ще се отдръпна. Но ти ми направи повече от услуга. Спаси ми живота. Дълга ти куп вечери. Какво мислиш? Може ли да вечеряме заедно поне веднъж, преди да напуснеш страната?

— С удоволствие бих го направил, Джулиан. Но мисля, че няма да е възможно. Ако имам късмет, още утре сутринта ще съм в самолета.

— Ами ако нямаш? Ако се наложи да останеш тук по-дълго?

— Добре тогава. Ако остана още една нощ, ще ти се обадя.

— Чудесно. Проблемът е, че си загубих мобифона. Онези типове ми го взеха, когато ме метнаха в багажника. Защо не ми дадеш твоя номер? Ще ти звънна утре следобед и ще проверя дали все още си тук.

Замислих се за миг върху идеята. Нямах личен мобифон, а по никакъв начин не бих дал служебния си номер на случайна позната. Но пък мобифонът, който ми бе дала Лесли, не беше официален. Беше невъзможен за проследяване, а след няколко часа щеше да е на буницето. Нищо нямаше да стане, ако Джулиан се опиташе да звънна на него на следващия ден. А и това бе идеален начин да я накарам да млъкне сега.

— Добър план — съгласих се и й прочетох номера.

Прибрах телефона в джоба си и магнах на Таня да дойде при мен в будката.

— Събранието приключи — каза тя и ме докосна по рамото, преди да седне.

— Уха — промърморих. — Сигурно е нов рекорд.

— Искат да нападнат бърлогата на онази Лесли.

— Наистина ли?

— И искат да отидеш с тях. Да им покажеш къде е.

— Няма смисъл.

— Защо? Бил си там. Познаваш пътя.

— Прекалено е късно. Тя е изчезнала отдавна.

— Възможно е. Но криминалозите им може да открият нещо.

— Нямам шанс. Къщата ще е празна. Тя ще отнесе каквото може, а останалото ще унищожи. Цялото упражнение ще е пълна загуба на време.

— Вероятно си прав. Но пък Лондон се съгласи, а ти трябва да си оправиш отношенията с тези хора. Така че по-добре се усмихни и действай.

— При едно условие.

— Какво?

— Да резервираш някое хубаво място за вечеря.

— Наистина ли? Не знаех, че говориш сериозно. Имам предвид, след всичко, което се случи. Три години са много време.

— Говорех абсолютно сериозно. Просто направи резервацията за по-късно, в случай че тази дивотия се проточи. Ще трябва да се завлечем дотам, да се изненадаме на празните стаи, а после да се върнем тук. А тези досадници със сигурност ще искат да проведат още някое тъпо събрание, в което да хвърлят вината върху някого.

— Така е. Играта на обвинения вече започна.

— Наистина ли? Кой е потърпевшият?

— Никой не знае кой е предавал информация. Прекалено рано е за това. Но по всичко личи, че нещата сочат към Мичъл Варли.

— Варли? Горкото копеле. Сега и двете страни му имат зъб. Май трябваше да оставя онзи тип просто да го застреля.

— В заседателната зала имаше няколко души, които не биха възразили срещу това.

— Как така? Варли е задник, но как така ще е виновен за всичко?

— Не съм сигурна. Мисля, че е имал определени тайни, но не достатъчно добре скрити.

— Какви тайни?

— Нещо професионално. Започнало с банда фалшификатори тук в Ню Йорк. Преди години. Бюрото се опитало да унищожи бандата. Варли участвал в екипа. Действал в бандата под прикритие. Използвал Лесли, за да се добере до останалите. Така се кръстосали пътищата им. Тогава тя била прост лейтенант, но ми се струва, че сега тя е шефът.

— И какво е станало? Варли разбил групата и Лесли се заклела да отмъсти?

— Не. Нищо такова. Очевидно Бюрото разполагало с достатъчно доказателства срещу бандата и било готово да действа. Но Лесли

изпълнила адски гаден номер. Твърдят, че бил запазената ѝ марка. Ритуално обезобразяване. На гениталиите. Пострадал някакъв прост бандит, който бил оплескал нещо.

— Тя все още се занимава с това. Извратена твар.

— Извратена. Но и умна.

— Не е толкова умна. Не е нужно да имаш докторска степен, за да тероризираш хората.

— Не мисля, че го прави само за да тероризира. Изглежда по-пресметлива. Смятам, че е било проверка.

— На какво?

— На хората ѝ. С цел да открие предателите. Или агенти под прикритие.

— Звучи доста пресилено.

— Не е. Прави го винаги, когато наоколо има нови членове на бандата. Знае, че никой човек със съвест няма да е достатъчно корав, за да седи и да наблюдава спокойно.

— По-вероятно е просто откачена.

— Може и така да е. Но Варли се хванал на въдицата.

— Шегуваш се! Провалил легендата си?

— Да.

— Страхотен грях. Ама че идиот. И какво станало?

— Лесли била ранена, но избягала. Другите също. С изключение на кастрирания. Той умрял. Останалите агенти не успели да се отърват. Не знам колко са били, но имали доста приятели. Приятели с добра памет.

— О, боже! Варли си има по-сериозни проблеми, отколкото си мислех.

— Вероятно си прав. Но сега трябва да се задействаш. Искат да се съберете в гаража в девет и половина. Остават по-малко от десет минути, а Росър започва да нервничи.

— Не се тревожи — казах, докато излизахме. — Не могат да тръгнат без мен. Какво беше това е картата, между другото?

— А, това ли? Странна работа. Стори ми се, че познах някого. В края на картите има снимки.

— Така ли? — попитах и се приближих до картата. — Кой? Покажи ми.

Таня ми посочи снимката в горния десен ъгъл. Мъж към четиридесетте. Стрелка свързваше снимката му с точка на железопътната линия южно от канадската граница.

— Кой е? — попитах.

— Не ти ли изглежда познат?

— Не. Трябва ли да го познавам?

— Мисля, че името му е Саймън Редфорд.

— Кой е Саймън Редфорд?

— От кралския флот. Запознахме се в Испания, когато бяхме там заедно. Не го ли помниш? Брат ми също го познаваше. Били са в един и същи полк.

— Не. Определено не го помня.

— Странно. Може пък да съм се запознала с него, преди да пристигнеш.

— Възможно е. Но защо пък ще е тук? Всички тези типове са били убити от сериен убиец. Нещо, свързано с влаковете.

— Не знам. Но Саймън и брат ми работят някъде навън. Може да са къде ли не.

— Като цивилни?

— Не. Започнаха работа за частна охранителна фирма. В Ирак.

— И мислиш, че това е Саймън?

— Не съм сигурна. Но наистина прилича на него.

— Попитай този тип — предложих и кимнах към Уестън. — Той работи по случая. Би трябвало да знае имената на жертвите.

— Попитах го — отговори Таня. — Отказа да говори с мен.

— Така ли? — изсумтях. — Може би аз трябва да го попитам.

Уестън работеше на лаптопа си и се преструваше, че не ни подслушва. Продължи да играе ролята си, когато заставах зад него.

— Агент Уестън — казах, наведох се над рамото му и затръшнах капака на лаптопа върху пръстите му. — Вероятно бихте искали да проявите малко професионална учтивост към колежката ми?

Той се опита да си измъкне ръката, но аз натиснах капака здраво.

— Разбира се — най-последно процеди той през зъби. — Какво иска колежката?

— Говори с нея — казах. — Стои точно тук.

— Искам име — каза Таня. — Името на мъжа от снимката, която ти посочих.

— Трябва да го проверя — отвърна Уестън.

Вдигнах капака и оставих на Уестън цяла минута, за да намери файла.

— Дмитрий Блохин — каза той най-после. — Нелегален имигрант от Украйната. Дезертър от тяхната армия.

— Видя ли? — усмихнах се. — Не беше толкова трудно, нали?

— И е само Украйна — добави Таня, — не Украйната. Те мразят грешките, неграмотно прасе.

Изпитах нужда да посетя тоалетната на път надолу, затова спрях на първия етаж. Не бързах много и стигнах до гаража чак в 9:41. Росър и Варли вече бяха там. Стояха до един от черните фордове, които придружаваха кадилака при пристигането им. Росър имаше вид на изпълнен с нетърпение. Варли просто изглеждаше ядосан.

— Първо подраняваш с един час — каза той. — Сега пък закъсняваш.

— Ей, някои хора са вечно недоволни — отвърнах спокойно.

— Имаме задача за теб — обади се Росър. — Ако искаш да получиш червена точка, изпълни я, без още някой да умре.

— Зависи каква е задачата — отвърнах. — Може и да не успея.

— Отвън ни чакат два екипа — обясни ми Росър. — Искам да ги заведеш до мястото, където си заловил заподозрения в убийството на Раб.

— Защо просто не им обясня къде е?

— Искам да ги заведеш там. Лично. Да изчакаш навън, докато те повикат. Да влезеш вътре и да огледаш. Ти си единственият, който е бил там. Искам да знам всичко, което липсва или не е на мястото си.

— Надявам се да разполагаш с много хартия. Списъкът ще е дълъг. Лесли ще е имала поне два часа преднина, докато стигнем дотам.

— Така да е. Просто свърши работата.

— Е, след като ме молиш толкова мило... Сам ли ще пътувам, или ще си имам гувернантка?

Варли отстъпи настрани и видях Уестън зад волана.

— Добре — казах. — Поне пътуването ще мине в мълчание.

Първият екип на ФБР нахлу в къщата на Лесли през гаража. Вторият, в който се включи и Уестън, все още издокаран в костюм, влезе през предната врата. Останах в колата и се зачудих дали Лесли е разположила в къщата мини и бомби.

Изминаха цели двадесет минути, през които не избухна нищо. Уестън излезе от къщата и тръгна към мен. Придружаваха го двама агенти в пълна бойна екипировка. Между тях агентът приличаше на отвлечен от извънземни.

— По-добре ела вътре — каза той. — Трябва да видиш нещо.

Оказа се, че съм сбъркал. Къщата не бе напълно празна. В кабинета на Лесли бе оставено нещо. Металната количка, към която бяха вързали Сирил. В нея имаше стъклен буркан. Капакът му бе свален и силната миризма на формалдехид тровеше въздуха. На буркана бе залепен етикет.

Думите бяха написани на ръка със зелено мастило.

ДЕЙВИД ТРЕВИЛИЪН.

18.

Приятелят ми Джереми бе роден за жертва.

Запознах се с него две седмици след като постъпих в гимназията. Той пропусна началото на срока, тъй като се съвземаше от наскоро нанесен му побой. Появи се в класната стая една сутрин. Спомням си как си помислих, че би могъл да татуира на челото си „Тормозете ме“, ако се съдеше по начина, по който се държеше. Местните хулигани бяха неудържимо привлечени от него. Наложих се да го спасявам няколко пъти през годините, когато го ограбваха прекалено много или изглеждаше, че отново ще бъде сериозно наранен. Можех да спра проблемите напълно, но мислех, че няма да е разумно. Нямах да съм около него цял живот и той трябваше да се научи как да се пази и защитава. Проблемът бе, че му липсваше инстинкт. Нямах представа как да усети опасността, нито как да я спре.

Повечето разprávии бяха детинска история, но един ден чух няколко хлапета да заплашват да го пребият след училище, ако не им даде пари. Имах чувството, че Джереми чува думите им, но не разбира какво означават. Очевидна грешка. Едва повярвах на очите си. И бях напълно сигурен какво ще стане. Щеше да ми се наложи да се позабавя с прибирането у дома.

Излязох от училище по същото време като Джереми. Изостанах леко и се смесих с групите, които отиваха в неговата посока. Пътешествието започна спокойно. Нищо не се случи, докато не стигнахме до тясна уличка на километър от дома му. Тогава сърцето ми се сви. Джереми влезе в капана, без дори да се усети. Завих зад ъгъла и видях двете хлапета, които го чакаха там, на пет–шест метра. Вече го бяха хванали. Единият го държеше, а другият замахваше с юмрук към лицето му. Бях прекалено далеч, за да го спра, затова грабнах един камък и го метнах. Хулиганът се завъртя в последната секунда и камъкът го улучи в челото. Той залитна и от раната потече кръв. Приятелят му се завъртя и побягна, но не стигна много далеч. Пипнах го след секунда.

Джереми се зарадва страхотно, че си е получил парите за обяд обратно, но май не схвана какво се опитвах да му покажа. Обясних му, че заплахите са като дим. Появяват се, преди огънят да се разгори. И трябва да ги стъпчеш, преди да се превърнат в пожар.

Този метод ми вършеше работа, когато бях малък, и оттогава се придържам към него.

Затова можете да си представите как се почувствах днес: да си губя времето със събранието на ФБР, докато Лесли бе оставена да изчезне свободно.

Разнебитеният стол, на който бях седял вчера, бе преместен в дъното на заседателната зала и бе полускрит под купчина тъмносини палта. Но това не беше проблем. Осем други стола бяха разположени около голямата гранитна маса. Тръгнах надясно, където два празни стола делиха Таня от четиридесетгодишен дебелак със сив костюм. Облегалката на стола до Таня беше изцапана, затова го бутнах настрани и взех съседния.

— Хей — каза дебелакът. — Тук седи човек.

— Да — отвърнах. — Аз.

Двойната врата се отвори и влезе някакъв тип с четири големи кафета на картонен поднос. Остави едното вдясно от мен и занесе другото на Варли, който седеше сам в средата на дългата страна на масата. После се върна и седна до мен. В подноса останаха две кафета.

— Кое от двете е за Росър? — попитах.

— Защо пък едното да е за него? — отвърна типът.

— Хайде де, кое?

— Ето това. Защо?

— Предполагам, че е черно, без захар, нали?

— Точно така. И какво ти влиза в работата?

— Така го харесвам — отговорих, взех го, отпих и подадох другото кафе на Таня.

— Хей — започна новодошлият, — това е...

— Да? — прекъснах го и се извъртях към него.

— Горещо е. Може би.

— Господа — обади се Варли, — и госпожице. Време е да започваме. Предполагам, че не всички познават английските ни

приятели, затова да започнем с кратко представяне. Айвън?

— Айвън Спраул — представи се дебелакът. — ФБР, отдел „Специални операции“. Работя за Мичъл в Ню Йорк.

— Брайън Шмит — каза типът с кафетата. — Също от отдел „Специални операции“.

— Дейвид Тревилиън — представих се. — Вчера бях в екипа на сатаната. Днес съм невинен очевидец и екскурзовод.

— Таня Уилсън — каза Таня. — Британско посолство.

— Лейтенант Байрън Макбрайд — каза човекът срещу нея. — Нюйоркска полиция. Отговарям за реакцията на убийствата на възрастни и бездомни жертви.

— Детектив Росиниър — представи се следващият. — Работя за лейтенант Макбрайд.

— Оставам само аз — обади се Уестън от мястото си срещу дебелака. — А нашите английски приятели определено знаят кой съм.

Варли остана с Уестън за първата група въпроси, които включваха пълен отчет за нахлуването в дома на Лесли: „Как проникнахте там? Какво претърсихте? Колко време ви отне? Какво намерихте? Как документирахте местопрестъплението? Възможно ли е да сте пропуснали нещо? Откъде си сигурен? Направихте ли снимки? Криминолозите откриха ли нещо по-късно?“ Варли беше неуморим. Разпитва Уестън цели двадесет минути, като му задаваше едни и същи въпроси по няколко пъти.

Полицаяте до мен бяха следващите подложени на подробен разпит, но Варли подходи към тях по различен начин. Този път не се интересуваше от определен случай, а поиска да научи подробности за престъпленията от миналата година. „Колко скитници са били убити? На каква възраст са били? Пол? Религия? Предишна работа? Причина за смъртта? Колко от случаите са стигнали до пресата? Щат или страна на раждане? Колко случая са били разрешени?“ Въпросите бяха безброй и Варли се измори първи. Макбрайд все още се държеше и цитираше от неизчерпаемия си резервоар от статистически данни. Накрая Варли го прекъсна и се обърна към мен.

— Господин Тревилиън, наскоро сте проникнали в престъпната организация на жената, която познаваме като Лесли. Правилно ли е това?

— Да — отвърнах. — Тя се опита да ме вербува.

— И ви говори за агент Раб?

— Да.

— Какво ви каза за него?

— Каза, че един от нейните служители го убил.

— И това беше човекът, когото доведохте тук тази сутрин?

— Чухте го да си признава.

— Тя спомена ли ви защо са се насочили към агент на ФБР?

— Каза, че не било нарочно. Възнамерявали да убият обикновен скитник, но служителят ѝ не установил истинската самоличност на Раб, преди да натисне спусъка. Предполагам, това доказва, че Раб все още е работел под прикритие.

— Защо са искали да убият скитник? Каква е връзката между операцията на Лесли и случая на Раб?

— Мисля, че няма връзка. Според мен Лесли се занимава с кражба на самоличности. А това няма нищо общо е убийствата по влаковете.

— Защо смятате така?

— Защото агент Раб имаше откраднатата карта за социална осигуровка в портфейла си, когато бе намерен. Видях подобна карта у човек в къщата на Лесли. Това не може да е съвпадение.

— Може и да не е. Интересно. Трябва да проучим въпроса. Да се уверим, че няма връзка.

— Ще се заема с това — обади се Шмит.

— Добре. — Варли кимна. — Да резюмираме наученото. Основавайки се на разговора на Лесли с капитан Тревилиън и признанието на служителя ѝ, което чух лично, можем да сме сигурни кой е убил Майк Раб. Някой да не е доволен от това?

Никой не отговори.

— Агент Уестън претърси дома на Лесли и не намери доказателства, че Раб е бил убит нарочно, нито че бандата е действала според информация, получена от Бюрото. Има ли несъгласни?

Тишина.

— Лейтенант Макбрайд анализира подробно наличните данни и не откри стремеж към убиване на федерални агенти в Ню Йорк. Несъгласни?

Поредното мълчание.

— Добре. След като е така, стигаме до извода, че агент Раб е станал жертва на престъпление, извършено от организацията на Лесли. Знаем, че тази организация е голяма и свирепа. Командир Тревилийн също го знае. Ако някой има възражения, сега е времето да ги каже.

Отново никой не заговори. Всички седяха неподвижно, с изключение на Уестън, който гледаше в пода.

— Добре тогава. Ето какво ще направим. Кайл, след като знаем, че участието на Лесли е било случайно, искам да се върнеш към случая с влаковете. Започни оттам, където Раб е приключил. Не искам повече трупове.

— Да, господине — каза Уестън.

— Айвън, ще работиш с капитан Тревилийн. Изгответе подробно описание на Лесли и всичките ѝ сътрудници. Искам да го разпратиш по всичките ни офиси и полицейски участъци до края на деня. Не ми пука, че Майк е станал случайна жертва. Лесли трябва да си плати за това.

— Да, господине — отвърна дебелакът.

— Брайън, ти ще се заемеш с теорията за кражба на самоличности. Не виждам каква е връзката ѝ със случая на Майк, но може да е важна. Трябва да я открием. Капитан Тревилийн ще ти помогне, ако се нуждаеш от повече подробности.

— Да, господине — каза типът с кафетата.

— Дейвид, доволен ли си?

— Не съвсем — отговорих. — Знам, че това не е причината за убийството на агент Раб, но все пак имате изтичане на информация. Също и полицията. Лесли знаеше безброй неща за мен например. Кой знае какво още ѝ съобщават?

— Прав си. Но не се тревожи. Действаме по въпроса. Стандартната процедура е да доведем екип от друг офис, който да проведе задълбочено разследване. В момента са на път насам. И вероятно ще искат да поговорят с теб, ако нямаш нищо против.

— Разбира се — съгласих се.

— Чудесно. Е, госпожице Уилсън, лейтенант, детектив, благодаря ви, че ми отделихте от времето си. Оценявам работата ви и...

Мобифонът на лейтенант Макбрайд зазвъня, той се извини и отговори.

— Съжалявам, момчета — каза, като свърши разговора. — Настоях колегите да ми се обадят, ако се появи нещо, което може да е свързано със случая.

— И свързано ли е? — попита Варли.

— Не мисля. Тази сутрин са намерили още един мъртъв скитник.

— Надявам се, че не ви липсват и други агенти? — намесих се.

— И аз се надявам — отвърна Варли.

— Е, ако някой липсва, помнете, че съм бил с вас цял ден.

— Дори не казвай подобно нещо. Изнервяш ме. Макбрайд, какво знаем за този човек?

— Не се тревожи, в безопасност сте — отговори Макбрайд. — Жертвата е на седемдесет и шест години. Чарлз Бромли, роден в Бруклин. Убит с тъп предмет. Намерен от човек, който тичал за здраве в Сентръл Парк. А, и имал само една ръка.

— Слава богу — промълви Варли. — Всички мои хора имат по две ръце.

— Какво е второто му име? — попитах. — На жертвата? Пол ли?

— Има ли значение? — учуди се Макбрайд.

— Възможно е.

— Чакай, ще проверя.

— Да, второто му име е било Пол — каза Макбрайд, след като поговори по телефона. — Откъде знаеш?

— А какъв е номерът на социалната му осигуровка? — попитах. — 812-67-7478?

Макбрайд сви рамене, отново се обади по телефона и когато затвори, ми каза:

— Ще трябва да ми обясниш някои неща.

— Това са името и номерът, които видях на картата в къщата на Лесли вчера — обясних. — Картата беше у един от хората й.

— Не е възможно — възрази Макбрайд. — Съдебният лекар беше категоричен. Смъртта е настъпила след полунощ.

— Сигурно вече са били заловили Бромли — обади се Уестън. — Взели са картата му и са го държали заключен някъде. После са го върнали в града и са го убили през нощта.

— Да, това звучи логично — потвърди Варли.

— Не — възрази дебелакът. — Въобще не е така.

— Обясни го тогава — предизвика го Уестън.

— Нещо ме притесняваше още откак чух, че с трупа на Раб е била намерена карта — каза той. — Няма логика да го убиват и да оставят картата му. Но сега разбирам. Правят точно обратното на това, което мисли господин Тревилийн. Не крадат самоличности, а ги създават.

— Знаеш ли, може и да си прав — съгласих се. — Чувал съм нещо подобно и преди. В Африка или някъде другаде. Хитра работа.

— Каква точно? — попита Варли.

— Измама с номера на социални осигуровки — отговори дебелакът. — Лесли сигурно има човек в отдела и той създава стотици, може би дори хиляди фалшиви досиета. После получават плащания за купчина хора, които не съществуват.

— Хиляди? — попита типът с кафето. — Може да става дума за страхотни пари. Колко получават пенсионерите?

— Не знам — отговори дебелакът и извади джобен компютър. — Но мога да проверя. Още сега. Добре, ето. Влязох в страницата на администрацията по социални осигуровки. Максималното заплащане на пенсионер е 2185 на месец, а средното — 1079.

— Те биха се придържали към средното — отбеляза кафеджията. — За да не привличат внимание. Но с колко фалшиви досиета разполагат? Това е важното.

— Съжалявам — отвърна дебелият. — Няма начин да разбере.

— Не можеш ли да предположиш? — обади се Таня. — Колко човека получават социални осигуровки тук?

— Дайте ми една секунда. Ето. В Ню Йорк са 1996230. И това е било през 2005 година, така че сега са повече.

— Това е без значение — каза Таня. — Колко точни са данните?

— Федералният стандарт е 99,96 процента — отвърна дебелакът. — Не е лошо, нали?

— Не е — съгласи се Таня. — Но дори да е така, 0,4 процента от почти два милиона си е сериозна цифра.

— Около осемстотин — намесих се.

— И ако всеки получава по тринадесет хиляди долара на година? — предположи Таня.

— Уха! — изсумтя кафеджията. — Това са над десет милиона долара годишно.

— Ако предположенията ви са правилни — каза Уестън. — И ако всички фалшиви досиета са измама, а не просто грешки. И ако всички измами са свързани с Лесли.

— Свързани са — каза Варли. — Повярвай ми. Лесли не търпи конкуренти.

— Дори да са само половината, пак е огромна цифра — каза дебелакът. — И е адски лесна работа. След като създадат фалшивите досиета, парите ще си потекат сами.

— Просто не разбирам — възрази Уестън. — Социалните със сигурност имат ревизори.

— Разбира се, че имат — потвърдих. — Точно затова убиват скитниците.

— Ревизорите проверяват определен брой случайно подбрани досиета всеки месец — обясни дебелакът.

— Вътрешният човек на Лесли ще сравнява списъка им с фалшивите досиета. И ако забележи, че разследват някое от тях, веднага предупреждава Лесли.

— И какво? — попита Уестън.

— И Лесли убива бездомник — обясни му дебелакът.

— И оставя фалшива карта за социална осигуровка с трупа му. Полицаяте я намират, вкарват новата самоличност на жертвата в системата, а следователите ще я приемат като доказателство, че досиетата са си били наред през цялото време.

— И по тази причина са преместили трупа на агент Раб — обади се Таня. — Завлекли са го до началото на уличката. Дейвид едва не се спънал в него. Лесли е искала да бъде намерен бързо.

— Звучи съвсем просто — отбеляза Варли. — Лейтенант, можеш ли да ми кажеш колко от досиетата на жертвите са били ревизирани по времето, когато са били убити?

— Не веднага — отговори Макбрайд. — Дай ми една седмица. Ще вкарам новите параметри в базата данни.

Дайте му седмица. И ще вкара новите параметри. От административна гледна точка не е лошо. Но ако бяхте на мястото на Лесли, щяхте ли да се уплашите?

19.

Флотът те научава на някои умения. За други може само да помогне за развитието им. У теб вече трябва да има нещо, с което да се захванат. Осъзнах това за първи път, когато учехме за „разузнаване отблизо“. Повечето хора го знаят като „наблюдение“. Подходът е следният: преди да изпробваме методите лично, ни даваха под наем на армията за една седмица. Обясняваха ни, че те се нуждаели от доброволци, които да бъдат следени от група начинаещи шпиони, подготвящи се за последния си изпит. Мисията изглеждаше съвсем лесна. Просто трябваше да се разхождаме из центъра на различен град всеки ден и да изпълняваме обикновени задачи като пазаруване или изпращане на писма. Наредиха ни да си държим очите и ушите отворени и всяка вечер да докладваме колко „опашки“ сме забелязали и къде. Предупредиха ни, че шпионите може да са навсякъде. В коли, пеша, на колела, да разхождат кучета, да седят в кафенета. Ако успееш да ни наблюдават, без да ги открием, щяха да изкарат изпита. Но, типично за флота, пропуснаха да ни кажат нещо. Проследяването от шпионите не беше краят на тяхното оценяване, а началото на нашето собствено. Ако човек не може да усети инстинктивно кога го следят, така и не стига до следващия етап. Много неща трябва да научиш, за да станеш използваем. Но едно от тях трябва да си го имаш. Нещо като шесто чувство.

Полезно е, ако човек иска да изкара изпита.

Жизненоважно, ако иска да оцелее по-късно.

Оказа се, че Таня е резервирала маса във „Фонг“, същия ресторант, в който бях вечерял преди два дни, точно преди да се набутам в бъркотията с трупа на Раб. Заведението не беше лошо, но ми се стори странно да се върна там толкова скоро. Седнах на масата точно в девет и половина. Чувството, че не схващам всичко, ме тормозеше и знаех, че няма да ме напусне, докато не разпитам Таня

какво е мислила, когато е направила резервацията. Но се получи така, че не можах да я попитам нищо. Защото тя не дойде.

Обслужи ме същият келнер като миналия път. Настани ме на същата маса. А когато прочетох изпълненото с извинения съобщение на Таня, ме изгледа с полуразвеселения, полусъжалителен поглед, който ти отправят хората, ако вечеряш сам.

Поръчах си същата храна и същото вино. А тъй като бях отседнал в същия хотел, реших да подсиля чувството за „дежа вю“, като се върна там по същия маршрут. Само дето този път, когато стигнах до тясната уличка, където бе лежал трупът на Раб, имах чувството, че вече не съм сам.

Петима души излязоха от „Фонг“ по същото време като мен. Две двойки и един мъж. Не се притеснявах за двойките. Бяха в ресторанта преди аз да се появя там и седяха заедно. Видях ги как постояха на тротоара отпред, за да си довършат приказката, преди да поемат в различни посоки. Мъжът обаче бе по-интересен. Не го видях в ресторанта; просто се появи близо до входа за персонала, а после се замота в сенките. Очевидно очакваше да види накъде ще се отправя. Тръгна пред мен с бърза крачка, после позабави малко, като внимаваше разстоянието между нас да си остане същото.

На първия ъгъл зави вдясно, както аз бях планирал да направя. Вървах зад него до следващата улица и открих, че е спрял на десетина крачки от кръстовището. Стоеше и гледаше в моята посока, като се опитваше да запали цигара с вехто зипо. Щом ме видя, затвори запалката и отново пое напред. Същото се случи и на следващия ъгъл, само дето този път спря, за да опипа тока на дясната си обувка. Затова, когато стигнах до тясната уличка, реших, че е време за проверка. Вмъкнах се светкавично в тъмнината и се прилепих до стената.

Половин минута не се случи нищо. После чух стъпки, които се връщаха към мен. Бързи и леки. Един човек. Огледах боклуците на земята и открих нещо подходящо — парче от дървен парапет, дълго около метър. Клекнах, стиснах го здраво и когато типът от „Фонг“ се появи, замахнах енергично. Дървото го халоса в пищялките. Той изпъшка и се просна на земята, без да успее да вдигне ръце навреме, за да предпази лицето си от удара в тротоара.

Излязох от уличката и се огледах в двете посоки. Нямаше пешеходци. Нито коли. Нито прозорци, които да гледат към нас. Никой

не бе видял какво се случи. Наведох се да проверя пулса и дишането на мъжа. И двете бяха добре. Беше просто зашеметен. Заех се с джобовете му. Имаше портфейл, пари в брой, мобифон и две връзки ключове. Нищо полезно. Единственото, което си струваше да бъде взето, бе деветмилиметровият браунинг, пъхнат в колана на джинсите му.

Разумното действие в този момент бе да се обадя на 911 и да си тръгна. Преди две нощи стоях на същото място и се набутах в сериозни неприятности, защото се замесих в чужди проблеми. Извадих телефона, който ми бе дала Лесли. Лесли, която бе оставила стъкления буркан с името ми в къщата си тази сутрин. Как ли възнамеряваше да го напълни? Погледнах типа на тротоара. Нямах представа кой е и откъде е. Нито пък защо ме следи. Дали го бе пратила Лесли? Защото ако го бе направила, това променяше всичко. По никакъв начин не бих пренебрегнал това. Трябваше да се уверя. Ако предадох човека на полицията, твърде вероятно бе никога да не науча.

Наведох се, сграбчих типа за яката и го завлякох в уличката. Все още бе силно замаян, затова си отпуснах няколко секунди да си поиграя с мобифона. Създадох „нов контакт“, написах името на Лесли и код 917, последван от седем случайни цифри. После прибрах мобифона, облегнах мъжа на стената и си взех парчето парапет.

— Добър вечер — поздравих го, когато ми се стори, че се е посъвзел. — Как се чувстваш?

Той изсумтя, протегна ръка към оръжието си и се опита да се изправи. Бутнах го назад с крак.

— Мръдни отново и ще те фрасна по главата с това. — И му показах дървото. — Разбираш ли?

Той отново само изсумтя.

— Добре — продължих. — Сега ми кажи как се казваш.

Отново никакъв отговор.

— Добре — повторих. — Няма проблеми. Честно казано, не ми пука как се казваш. Единственото, което искам да знам, е дали Лесли те е изпратила по петите ми.

Мъжът не отговори, но когато чу името й, в очите му проблесна искрица.

— Всъщност не се притеснявай за това — продължих. — Знам защо те е изпратила. Прекарах я, убих един от хората ѝ и сега тя иска да ми отмъсти.

— Точно така — най-после проговори типът.

— Искане да ми наложи специалното си наказание. Като на Сирил.

— Точно така — повтори той.

— И аз така си помислих. А сега следващият въпрос. Какво трябваше да направиш след като ме заловиш?

— Да бе, сякаш наистина ще ти отговоря. Давай. Удари ме. Никога няма да проговоря.

— А, не съм толкова сигурен. В човешкото тяло има 260 кости. Съмнявам се, че ще се наложи да счупя повече от пет процента от твоите, преди да пропееш като канарче. Но е късно и съм изморен. Да премахнем посредника. Хайде просто да се обадим на Лесли и да я попитаме.

Извадих мобифона.

— Ебаваш се — каза той. — Никой не знае номера ѝ.

Показах му „контакта“, който бях създал преди минути.

— Бях неин партньор, не помниш ли? — попитах. — Разбира се, че знам номера ѝ. Преди да ѝ се обадя, ще ти задам един последен въпрос. За специалното ѝ наказание. Напомни ми. Дали тя го пази само за хора, които я прецакват? Или и за хора, които не успяват да изпълнят нарежданията ѝ?

Той не отговори.

— Добре — казах. — Сега ще ѝ звънна. И ще ѝ спомена, че си тук с мен и ми помагаш.

— Моля те — изхленчи той. — Недей.

— Е, какво трябваше да направиш, след като ме заловиш?

— Не трябваше да те залавям, а само да те проследя. В случай че не се върнеш в хотела си.

— А там ме чакат хора, нали?

— Да. Двама във фойето и двама в стаята ти.

— Откъде знаят къде съм отседнал?

— Връзките на Лесли. Във ФБР и в полицията. Някой ѝ каза.

— А откъде знаеше за „Фонг“? Никой от ченгетата и ФБР не знаеше, че ще вечерям там.

— Не загриваш. Лесли има безброй хора. Навсякъде. Шофьори на таксите и лимузини. Барове. Хотели. Ресторанти. И е щедра. Някой ще си купи нова кола заради това, че ѝ е съобщил къде си.

— А типовете в хотела ми? Те какво би трябвало да направят с мен?

— Да те заведат на едно място.

— Къде?

— В една стара сграда. В мазето. На няколко пресечки оттук. Собственост е на Лесли.

— Знаеш ли адреса?

— Да.

— И после?

— Да звъннат на пейджъра ѝ. А тя да пристигне и да направи... знаеш какво. Да те превърне от Дейвид в Дейвина.

— Тази вечер?

— Веднага щом се добере до теб.

— Добре. — Ухилих се. — А сега млъкни.

Набрах номера на Варли.

Не отговори.

Опитах номера на Лъвайн.

Телефонът му беше изключен.

Звъннах на Уестън.

Никакъв отговор.

Опитах и номера на Таня, за да науча номерата на Росър и Брюър.

Даваше заето.

Знаех, че не мога да се доверя на никой друг в Бюрото или полицията, а това ми оставяше три възможности. Да се мотая в уличката с надеждата, че някой ще вдигне телефона си, преди да се появи патрулна кола. Да се справя с Лесли сам. Или да се оттегля.

— Кой знае номера на пейджъра на Лесли? — попитах. — Само хората в хотела?

— Не — отговори той. — И аз го знам.

— Добре. — Подадох му телефона. — Звънни на приятелите си. Кажим им, че им е устроен капан. Лесли се кани да изпълни прочутото си наказание, но не само върху мен. А върху тях четиримата. Кажим им

да бягат, ако искат да си спасят живота. А после ме заведи в старата къща.

Човекът на Лесли ме заведе до една от преките на Канал Стрийт. Не видях табелка с името ѝ. Той поспря за миг, после ме отведе до другия край. Вървахме бавно, тъй като уличните лампи бяха изпочупени. Спряхме пред стара сграда с апартаменти, последната постройка вдясно. Беше пълна развалина. Стъпалата към входа бяха срутени. Вратите бяха заковани с дъски. Всички прозорци бяха счупени. Всеки сантиметър от стените бе издраскан с графити. Висока купчина празни кашони и чували се издигаше пред фасадата.

Мъжът ме дръпна за ръкава и заслизахме по тясно стълбище вляво. Стигнахме до стоманена врата. Предположих, че е нова, тъй като вандалите все още не се бяха заели с нея. Изчаках типът да извади ключовете си и да отключи. Вратата се отвори безшумно. Последвах го вътре. Той запали лампите и видях, че се намираме в дълга правоъгълна стая. Стените и подът бяха облицовани с блестящи бели плочки.

Тръгнах към гигантския котел в отсрещния ъгъл. Не работеше, разбира се — помещението бе мразовито, — но от горната му част излизаха разни тръби и влизаха в дупки по стените и тавана. На пода пред него спретнато бяха подредени четири купчини дрехи. Всичките мъжки. До тях лежах останките от матрак. Единственото друго, което видях, бе метална халка с диаметър десет сантиметра. От нея висяха две вериги. А на края на всяка имаше окова.

— Гостоприемно местенце — ухилих се.

Мъжът не отговори.

— Хайде да не губим повече време — казах. — Дай ми номера на пейджъра на Лесли.

Той ми го каза и аз бързо го набрах.

— Добре, повиках я. Да видим дали ще се втурне насам. Колко време ѝ е нужно?

— Не знам — отговори мъжът. — Нямам представа откъде идва.

— Пригответи се тогава, в случай че е наблизо. Влез в котела и се скрий там. Аз ще остана тук.

— Няма да...

— Няма да правя нищо. Поне не на теб. Освен ако не излезеш, преди Лесли да се появи. Тогава ще те прострелям в главата. Ако излезеш след като Лесли дойде, или вдигнеш някакъв шум, знаеш какво ще ти направи тя. Но ако изчакаш тихичко да си тръгнем, ще си свободен да изчезнеш. Нямам нищо против теб.

Скривалището на Лесли сигурно се намираше наблизко, тъй като ѝ бяха нужни само двадесет минути да пристигне. Не издаде никакъв звук, докато слизаше по стълбите. Просто се появи, поспря за миг до вратата, после влезе в стаята с походка на манекен. Очите ѝ бяха приковани в мен. Стоях в ъгъла до котела с ръце зад гърба, леко приведен напред, сякаш под тежестта на железните окови. Лесли спря в средата на помещението, ухили ми се злобно, после усмивката ѝ внезапно се изпари.

— Къде са хората ми? Би трябвало да са тук.

— Комитетът по посрещането от хотела ми? — попитах. — Решиха да не висят тук.

— Защо? Наредих им да чакат.

— Предполагам, че са чули за Сирил. Може да са решили, че планираш поредната демонстрация.

— Глупаци. Няма да има повече демонстрации. Тази вечер е твой ред. Щях да им позволя да гледат.

— Наистина ли? Ами тогава да отложим. Да изчакаме да събереш достатъчно публика.

— Не. Ще стане тази вечер. Но не се тревожи. Хората все пак ще видят. Джордж ще запише веселбата. Може дори да я пусне в интернет. И тогава всички по света ще могат да ѝ се насладят.

Чух стъпки и влезе и Джордж. Вървеше заднешком и помагаше на високия тип от къщата на Лесли с пренасянето на яркожълта количка. Оставиха я на пода и великанът я забута към остатъците от матрака. Върху нея имаше две неща. Акумулатор, вероятно от джип или пикап, и полирана махагонова кутия. Беше дълга двадесет и пет сантиметра, широка двадесет и също толкова висока. На предната ѝ част имаше превключвател и кръгъл циферблат. Два дълги кабела излизаха от страни и лежаха върху кутията. Единият беше закачен към

пружинна клема, а другият — към дървена ръкохватка с остър бронзов връх.

Двамата мъже отказваха да ме погледнат в очите, но Лесли се приближи достатъчно близо, за да ме докосне. Бръкна в джоба на палтото си, извади уреда, който бе размахвала пред Сирил, и започна да изпълнява любимия си номер с отварянето и затварянето му.

— Помниш ли бурдизото ми? — попита ме. — И какво прави то?

— Помня — потвърдих. — Но трябва да те предупредя. Никога не бих ти позволил да го използваш върху мен.

— Дейвид, не се тревожи. Не възнамерявам да го използвам върху теб. Няма да се наложи. Ти ще го използваш върху себе си.

— Върху себе си? Не мисля. Въобще нямам подобни планове.

— Разбирам, Дейвид. Повечето хора в твоето положение мислят така в началото. Но мненията им се променят. Твоето също ще се промени.

— Така ли смяташ?

— Знам, че е така. Виждаш ли дървената ми кутия? Можеш ли да предположиш за какво служи?

— За правене на кафе? Едно кафенце би ми дошло добре сега.

— За променяне на човешките мнения.

— Няма да промени моето.

— Май ще направя нещо, което ще е забавно. Ще те запиша как се кълнеш, че никога не би използвал бурдизото върху себе си. А след няколко минути, когато ми се молиш да ти го подам, контрастът ще изглежда страхотен, нали? Преди и след?

— Не ми се струва смешно. Но защо не донесеш кутията си тук? Тогава ще разберем как стоят нещата.

— О, не. Кутията няма да дойде при теб. Ти ще отидеш при нея. Първо ще разрежа дрехите ти. Бавно. Една по една. После Джон и Джордж ще те вържат за матрака. Гол, разбира се. И тогава ще задействам кутията. Клемата отива... е, можеш да предположиш къде. Сондата отива където аз реша. А ти отиваш в ада.

— Сигурна ли си? Мразя хора, които обещават и не спазват обещанията си.

— Виждаш ли превключвателя? Той контролира силата. В момента е нагласен на минимум, шестнадесет хиляди волта. Така ще започнем.

— И?

— Ще стигнем до тридесет и две хиляди.

— Това много ли е? Никога не съм бил добър по физика.

— Повече от достатъчно. Нямам търпение да ти покажа. Но знаеш ли какво е най-доброто? Електричеството. Една хилядна от ампера.

— Нищо не ми говори. Казах ти, че не ме бива по физика.

— Означава, че няма опасност да те убия случайно. Можем да се забавляваме часове наред. Цяла нощ. Толкова дълго, колкото ми се иска.

— Ясно. Май е полезно да знаеш всички дребни подробности. Дава ти контрол. Важно е, нали? Имам предвид, да знаеш всички факти.

Лесли прибра бурдизото в джоба си и го смени с шивашка ножица.

— Защото вярвам, че има един факт, който не знаеш — продължих. — А той е по-важен от всичко, което ми каза досега.

— Давай — ухили се тя, пристъпи към мен и опъна ризата ми, готова да я среже. — Споделяй.

— Мога да го направя — отвърнах, — но имам по-добра идея. Помниш ли как се зае със Сирил оня ден? Как мислеше, че е по-добре да ми покажеш, отколкото да ми разкажеш? Тази идея ми се стори добра.

Пуснах веригите и я сграбчих за дясната ръка, като почти размазах пръстите ѝ в ножицата, за да не може да ме намушка или да се освободи. После я завъртях, преметнах ръка през главата ѝ и вдигнах нейната нагоре, така че ножицата опря в гърлото ѝ. В същия момент извадих браунинга от колана си и се вторачих в Джордж и великана. Нито един от двамата не бе помръднал.

— На пода — наредих им. — И двамата. Веднага.

Джордж реагира първи. Бръкна във вътрешния си джоб и се опита да извади стария си военен колт. Стрелях два пъти. И двата куршума го уцелиха в гърдите. Отхвърлиха го назад и оставиха ярка карминена следа по плочките, по които се плъзна. Гигантът реагира секунда по-късно. Хвърли се към мен с протегнати ръце. Прострелях го в главата и рамото. Усетих как тялото на Лесли се напрегна, когато той падна на пода. Завъртях я и я отблъснах от себе си. Тя се препъна,

но след четири стъпки възстанови равновесието си. Брадичката ѝ беше вирната нагоре, рамената ѝ — изпънати назад, а очите ѝ пламтяха. Ножицата все още беше в ръката ѝ. Опитах се да ѝ внуша телепатично да се опита да я използва, но тя остана неподвижна. Не възнамеряваше да ми осигури лесно оправдание.

Вдигнах пистолета и се прицелих между очите ѝ. Лакеите ѝ лежах на пода, но тя бе онази, която заслужаваше куршумите. Въобще не се съмнявах чия е вината. Пръстът ми бе на спусъка. Трябваше просто да го натисна и да се освободя и от нея. Представих си я мъртва, просната по гръб. Както бе лежал агент Раб, когато го намерих. Но после си припомних сцената в тясната уличка по-рано тази вечер. Нищо не бе останало на мястото, където бе паднал Раб. Дори нямаше вдлъбнатина в боклука. Новите купчини боклуци бяха унищожили всички следи от смъртта му и бяха разчистили мястото за наследниците на Лесли. Ако тя изчезнеше, нищо не би ги спряло да продължат да изхвърлят безпомощни жертви на подобни места. Десет милиона долара годишно са сериозен стимул, който щеше да поддържа машината в действие. Освен ако Лесли не помогнеше на ФБР да я демонтира.

Останах загледан в лицето ѝ още няколко секунди, после отпуснах пистолета. Надявах се, че този път Варли ще вдигне телефона си.

Човек може да издържи само на определени дози изкушение.

20.

В моя свят човек е заобиколен от измами. Прекарваш по-голямата част от трудовия си стаж в лъжене на хората. Кой си. Откъде си. Защо си с тях. Какво работиш. За кого работиш. В какво вярваш. Някои от разговорите са доста интересни. Защото знаеш, че срещу всяка лъжа, която изричаш, получаваш поне десет в отплата. А това променя отношението ти към хората. Не само чуваш думите им, но и оглеждаш внимателно всичко казано за противоречия. Проверяваш фактите в търсене на несъответствия. Запомняш дребни подробности за бъдещо потвърждение.

Накрая си убеден, че всеки крие нещо от теб. Не само враговете ти, но и приятелите ти.

А опитът показва, че тази идея не е далеч от истината.

Таня бе обещала да изпрати кола, която да ме закара до летището. Нямах нищо против да си спестя парите за такси, а и шофьорите от консулството са обучени да не отегчават пътниците си с безсмислени разговори. Единственият въпрос бе каква ще е колата. Традицията повелява да се настаниш на задната седалка, а това прави малките коли адски несъблазнителни.

Стиснах палци, излязох от хотела и видях, че няма нужда да се тревожа. До бордюра ме чакаше дълга лимузина с дипломатически номера. Беше малко прекалено натруфена с лъскавия си зелен цвят и силно затъмнените стъкла, но поне щеше да е удобна. Получих поредната изненада, когато отворих вратата. Приятна изненада. Таня седеше вътре.

— Съжалявам за снощи — извини ми се тя.

— Не се притеснявай — отвърнах. — Накрая всичко приключи добре. Пропусна срещата на Варли с Лесли обаче, а тя бе доста емоционална. Истинско забавление.

— Нямах това предвид. Говоря за ресторанта. И за това, че ми се наложи да пропусна срещата ни.

— Знам. Неприятно. Но работата изисква жертви. Не се тормози. Случва се на всички.

— Честно казано, не работех наистина. Преувеличих, когато ти изпратих съобщението.

— Какво правеше? Сигурно е било нещо адски интересно, за да пренебрегнеш и мен, и билетото с кисело–лютив сос.

— Говорих с брат ми. И с още няколко души.

— За какво?

— За Саймън. Човекът от снимката. Онзи, когото намерили мъртъв на железопътната линия.

— Онзи, когото помисли за Саймън.

— Не. Знаех, че е Саймън. А сега съм сигурна.

— Как?

— Заради казаното от агент Спраул. Дебелакът от събранието. За това как Лесли оставяла фалшиви карти при трупите.

— Оставяла е фалшиви американски карти, за да прибира парите от социалните осигуровки. А човекът от железопътната линия е имал украински документи. Каква е връзката?

— Не говоря за схемата с картите. А за начина, по който е използвала фалшиви документи, за да променя самоличността на хората. И да праща властите по погрешна следа.

— Откъде знаеш, че украинските документи са били фалшиви?

— Не знам. Може и да не са. Това е без значение. Важното е, че наистина са намерили трупа на Саймън, но ФБР не вярва.

— Таня...

— Изслушай ме. Говорих с брат ми. Той е в Ирак. Саймън отишъл с него. И още един англичанин, Джеймс Мансъл. Работели заедно. После Саймън и Джеймс се преместили в друг екип, който охранявал болница.

— Защо?

— Имали спешна нужда от заместници. Първоначално болничният екип се състоял от американци, но няколко от тях били убити.

— Болницата е била нападната?

— Не. Случило се в почивния им ден. Излезли от границите на охраняваните места и били нападнати от огромна освирепяла тълпа. Било доста зловеща сцена. Но не това е важното. Саймън и Джеймс заели местата им. Работили в болницата два дни, после целият екип бил отзован и върнат в Съединените щати.

— По каква причина?

— Отначало им обяснили, че било заради обучение. Но когато се върнали в Ню Йорк, където се намира компанията, ги уволнили. Целия екип.

— Защо?

— Не им обяснили. Шефът им дал заплати за три месеца и им наредил да напуснат сградата.

— Изглежда странно.

— Даже повече от странно.

— И какво направили по въпроса Саймън и Джеймс?

— Саймън казал, че заминават за Канада. С другите войници. Били вбесени, но имали пари и за момента не се нуждаели от работа.

— Канада?

— Да. Очевидно много ветерани отиват там. Поне за известно време. Канадците проявявали съчувствие към тях. Имали групи за подкрепа, програми за обучение, правна помощ за дезертъори и така нататък.

— Може все още да са в Канада.

— Не. Говорих с брат ми и с всички други, които успях да открия. Саймън и Джеймс поддържали редовна връзка с доста хора. И познай кога спрели обажданията.

— Кога?

— В деня преди ФБР да намери така наречения украинец. И оттогава и от двамата нито дума.

— Таня, това е подозрително, но не е доказателство.

— Има и друго. Знаеш ли коя страна е контролирала района, където е работил Саймън?

— Позволи ми да отгатна. Украйна?

— Точно така.

— Интересно съвпадение, но също не доказва нищо.

— Знам. Е, ще ми помогнеш ли?

— За какво?

— Да докажа, че е Саймън. Да получа правосъдие за приятеля си.

— Как?

— Не знам. Да отидем там. Да намерим доказателства, че е той.

Замълчах за момент. Пътешествието на север с Таня криеше възможности. Все пак между нас имаше някои недовършени неща. Част от мен искаше да се съгласи. Но аз съм реалист и знаех, че идеята ѝ няма да проработи. Приятелят ѝ беше мъртъв, а от мен имаха нужда другаде. Чакаше ме истинска работа. Повече от достатъчно работа.

— Не мога, Таня. Прибирам се у дома. В Лондон ме чакат.

— Ще се погрижа за това. Раната на главата ти може да ни осигури няколко дни.

— Не, Таня. Трябва да се върна. Не мога да се мотая из страната в преследване на призраци.

— Защо не? Направи какво ли не за човек, когото смяташе за скитник. Аз ти помогнах. Защо сега не искаш да помогнеш на приятеля ми?

— Как мога да му помогна? Той е мъртъв. Не мога да го съживя.

— Така е. Но ако успеем да го идентифицираме, мога да го върна у дома. Като Дог, който бе убит в Мароко.

— Дог бе убит по време на работа. Флотът го върна у дома.

— Ама че си наивен, Дейвид. Не флотът го върна у дома. Аз го направих. Те искаха да го оставят в Африка, за да спестят пари. А ти лежеше в болницата и не чу нищо. Бездруго не можеше да направиш нищо. Затова дойдох там и ги накарах да го върнат у дома.

— Мислех, че си дошла заради мен.

— Да, и заради теб. Но знаех, че Дог ти е приятел. Знаех, че няма да искаш да го зарежеш в Африка. Затова се преборих, Дейвид, независимо че ти не го знаеше. И сега те моля да ме подкрепиш. Наистина трябва да го направя. Моля те, не ми казвай, че бягаш.

Изкушавах се. Ужасно силно. А и новината за Дог наклони везните още повече. Но знаех, че причините ми са егоистични. Ако останех, щеше да е за да открадна още няколко дни с нея. Таня не се нуждаеше от мен за подобна задача. Ако наистина искаше да реши проблема, трябваше да повика специалисти. А не човек, който просто да я придружава.

— Не бягам, Таня. Но не съм подходящ за подобна работа. Не съм полезен в проучването на местопрестъпления. ФБР са експерти в това отношение. С тях трябва да говориш.

— Не искат да ме изслушат. Вече опитах.

— Накарай ги да те изслушат. Не им досаждай, а намери нещо положително, с което да ги заинтересуваш.

— Какво например?

— Напъни си мозъка. Обмисли всичко внимателно. Смяташ, че украинските документи са били оставени при него нарочно, нали?

— Да.

— Заеми се с трупа на Саймън. Накарай да му проверят зъбите. Следите от ваксини. Хирургически белези, ако има такива. Всички тези неща се правят по различен начин в Англия. И са очебийни.

— Не знам. Изглежда малко оскъдно.

— Добре тогава, какво ще кажеш за друго — как Саймън и Джеймс са се върнали в Щатите?

— Със самолет.

— Пътнически полет или компанията си има собствени самолети?

— Имат самолети, но Саймън казал, че се качили на пътнически, тъй като били призовани спешно.

— Добре. На кое летище са кацнали?

— Мисля, че на „Кенеди“.

— Чудесно. Имиграционните служби взимат отпечатъци от всички чужденци, които кацнат там. ФБР има достъп до тях. Помоли ги да сравнят отпечатъците от жертвата на железопътната линия с тези на пътниците от самолета на Саймън.

— Да, това ще премахне всички съмнения. Чудесно, Дейвид, благодаря ти.

— Няма проблеми. Просто ме уведомявай как вървят нещата. На твоя страна съм. И ми кажи, ако ФБР ти създадат трудности. Ще звънна няколко телефона. Ще проверя дали Уестън пак има нужда някой да му помогне да си затвори лаптопа.

21.

Все още си спомням какво ми каза новият ми командир, когато влязох в кабинета му в Канбера преди тринадесет години.

— Обичам да раздрусвам клетките.

Зачудих се за какво говори. Дали това беше заплаха? Или признание? Дали ме беше объркал с някого? Скоро открих, че това е методът му за мотивация. Мислеше, че може да получи най-доброто от хората си, като ги заплашва. Само дете никой не бе истински уплашен. Няколко души го съжаляваха, разбира се. Резултатът бе, че неговото поделение бе най-смотаното и непопулярното във флота. Дори заводът за ремонт на торпеда на Фолкландските острови имаше по-добра репутация. Никой не искаше да остане при него и секунда повече от необходимото. Аз постъпих по същия начин като останалите. Затряях си, изчаках търпеливо и при първата възможност се преместих.

Преживяването не бе пълна загуба на време, тъй като ме научи на две неща.

Можеш да заплашваш хората колкото си искаш, но те ще положат усилия само ако искат.

И не е нужно да си шеф, за да се възползваш от това.

Всички редовни пътници си имат стратегия за справянето с дълги полети. Някои са доста сложни. Други са по-прости, но също така ефикасни. Моята лична стратегия е усъвършенствана благодарение на годините опит. Ям на летището. Спя в самолета.

Закуската, която сервират в старата зала на „Конкорд“ на летище „Кенеди“, е доста добра. И достатъчно голяма, за да ме засити, докато стигна до Лондон. Обичам да ям бавно и да се наслаждавам на всяка хапка, а после да се преместя в креслата за последната част от ритуала. Втора чаша кафе и един час с английските вестници.

Тъкмо започвах последната статия и ми оставаха само десет минути, когато набит тип в сив костюм си проби път сред пътниците,

които се мотаеха около гишетото за информация, поспря за момент, огледа залата и тръгна към мен. Спря наблизко, така че никой друг да не може да види, показва ми значката си от министерството на националната сигурност и ме осведоми:

— Едно лице иска да поговори с вас.

— Така ли? — изненадах се. — Кое по-точно?

— Една жена от посолството ви. Твърди, че е спешно.

— Има ли си име?

— Уилсън. Госпожица Т. Уилсън.

— А, добре. Познавам я. Кажете ѝ да влезе.

— Не мога. Тя не пътува днес. Няма право да влиза тук. Ще се наложи да дойдете с мен.

Погледнах си часовника.

— Добре. Но ще трябва да действваме бързо.

Таня ме чакаше до машините за самообслужване в залата за чекиране. С нея имаше още двама души. Първият бе агент Уестън. Когато се приближих, осъзнах, че вторият тип с подуто и насинено лице е агент Лъвайн.

— Защо не ми казахте, че ще идва и Франкенщайн? — подметнах.

— Дейвид, поеми си дълбоко дъх — каза Таня. — И преброй до десет, преди да изтърсиш още нещо.

— Защо?

— Защото знам, че сигурно няма да ми повярваш. Не съм аз. Идеята дойде от Лондон.

— И каква е тя?

— Няма да се върнеш днес. Ще се наложи да останеш тук още малко.

— Колко малко? И за какво?

— Оказа се, че имаме по-сериозен проблем, отколкото мислехме. Говорих с Лондон и им обясних какво става. Ти беше тяхното разрешение.

— Разрешение на какво? За приятеля ти ли става дума?

— Отчасти. Има много повече. Но не можем да говорим тук. Върни се в колата и ще ти обясним всичко.

— Остави това на мен — намеси се Лъвайн. — Аз ще се погрижа за него.

Очаквах, че Таня отново ще ме настани в ягуара, но очевидно по някое време сутринта се бяха прехвърлили в колата на Уестън. Онази, с която нападнахме къщата на Лесли вчера. Львайн се настани до шофьора, а аз седнах отзад с Таня.

— Слушам — казах.

— Започна с твоята идея — заговори Таня. — Изискахме досиетата на имиграционната служба за самолета, в който са били Саймън и останалите от екипа му. Направихме сравнението и веднага уцелихме мишената.

— Саймън.

— Да. За жалост.

— Съжалявам за приятеля ти, Таня, наистина. Но какво общо имам аз? Като изключим двамата джентълмени тук, експертите по залавянето на серийни убийци са ФБР. Те ще пипнат извършителя.

— Не мислим, че е бил сериен убиец — обади се Уестън. — Не и в общоприетия смисъл.

— Има общоприет смисъл? — учудих се.

— Престани — спря ме Таня. — Проверихме не само отпечатъците на Саймън, а и тези на другите четири жертви от железопътните линии. И отново уцелихме десетката. От военната база данни. Разпитах брат ми за имената и той потвърди. Това са били четиримата от екипа на Саймън в Ирак.

— Някой е очистил целия екип — добави Уестън.

— С изключение на Джеймс Мансъл — каза Таня. — Другият англичанин. Той е все още някъде навън.

— Да, освен ако трупът му просто не е бил намерен — промърморих. — Може да е бил изяден от мечка.

— Жив или мъртъв, трябва да го намерим — отбеляза Таня.

— Някой трябва да го намери — съгласих се. — Но не и аз.

— Лондон иска да си в нашия екип — обясни ми Таня. — И ФБР се съгласи.

— Неохотно — изсумтя Львайн.

— Не съм добър играч в екип — казах.

— Без майтап? — ухили се Львайн.

— Престанете с дивотиите — сгълча ни Таня. — Един морски пехотинец е мъртъв. Друг е изчезнал. Флотът иска да се направи нещо

по въпроса. И държат ти да свършиш работата, Дейвид. Какъв ти е проблемът?

— Те вече не са морски пехотинци, Таня — възразих.

— Бивши пехотинци са. Не искам да обидя брат ти, но това са хора, които са предпочели портфейлите пред полковете си. А когато излезеш да правиш пари навън, подобни неща се случват. Край на историята.

— Никога не съм вярвал, че ще се съглася с Дейвид за нещо, но той е прав — обади се Лъвайн.

— Съжалявам, Таня — казах и отворих вратата. — Няма смисъл. Връщам се в Лондон. Трябва да си изясня нещата с шефовете. Лице в лице.

— Чакай — извика тя и изскочи след мен. — Моля те. Не тръгвай.

— Защо не? Саймън е идентифициран. Каза ми, че точно това искаш.

— Така е. Но сега знаем и за Джеймс Мансъл.

— И какво? Ако е жив, може сам да се погрижи за себе си. Ако не, ФБР ще намери трупа му и ще можеш да го върнеш у дома. Така или иначе, нямаш нужда от мен.

— Помисли малко, Дейвид. Всичките му другари са убити. Ако той е жив, сигурно е в опасност.

— Негов проблем.

— Също и мой. Защото знам за него. А това означава, че не мога просто да му обърна гръб. Длъжна съм да направя нещо. И се нуждаю от твоята помощ.

— Защо да си длъжна? Какво те кара да се чувстваш отговорна?

Таня затвори вратата, хвана ме за ръка и ме отведе до една бетонна колона на четири–пет метра от колата.

— Не можеш ли просто да ми се довериш?

— Защо? — учудих се. — Няма логика.

— Моля те само да останеш още няколко дни. Най-много седмица. Докато не се уверим, че Мансъл е в безопасност.

— Ами ако той не иска да се месим в делата му? Може да е искал да изчезне.

— Ако е жив, трябва да го намеря и да го предупредя. След това всичко си зависи от него.

— Защо? Кой е той? Бивше гадже?

— Не. Нищо толкова. Никога не съм го виждала.

— Защо тогава се интересуваш толкова много?

— Защото е в опасност.

— Всеки е в опасност, Таня. Кажи ми истинската причина.

Тя не отговори.

— Обясни ми така, че да мога да разбера — продължих. — Или взимам следващия самолет за Лондон.

— Не мога — отвърна тя. — В невъзможно положение съм.

— Това дивотиите на Лондон ли са? Поверително ли е?

— Не.

— Какво тогава?

— Ако не ти кажа, няма да помогнеш. Ако ти кажа, ще ме мразиш и пак няма да помогнеш. Какво мога да направя?

— Няма да те мразя, Таня — възразих и я хванах за ръката. — Каквото и да е, просто ми кажи.

Таня издърпа ръката си, затвори за момент очи и се олюля леко като човек в транс.

— Добре — каза накрая. — Ето как стоят нещата. След Мароко... чу ли някога какво се случи? Официално?

— Не. Така и не видях доклад.

— Имаше. Но аз се уверих, че няма да го видиш.

— Защо?

— Засадата, която уби Дог. Знаех за нея. Е, не точно знаех. Бях получила предупреждение.

— Кога? От кого?

— Предишния ден. От местен информатор. Нов. Не знаех дали може да се разчита на него, затова исках да потвърдя историята му, преди да я предам нататък.

— И?

— Изглеждаше достоверна. Но закъснях. Отне ми прекалено много време. Когато бомбата избухна под пикапа ви, тъкмо се опитвах да се свържа с теб по телефона.

— Значи си се уверила, че заплахата е истинска, и си вдигнала тревога?

— Да, но...

— Разкритикуваха ли те в доклада?

— Не.

— Наказаха ли те?

— Не.

— Понижиха ли те?

— Не. Но не това е важното. Докладът прецени свършеното от мен, а не онова, което бих могла да свърша. Трябваше да действам по-бързо. Ако ти се бях обадила пет минути по-рано...

— Това е абсурдно, Таня. Постъпила си съвсем правилно. Дог щеше да направи същото. Забрави за това.

Тя не отговори.

— Дори и да си допуснала грешка, всичко е приключено — добавих. — Животът продължава.

— Не и за Дог — възрази тя.

— И какво мислиш? Че ако предупредиш Джеймс Мансъл, някак си ще изкупиш вината си?

Таня отново не отговори.

— Какво смяташ, че ще стане? — попитах. — Дог ще възкръсне?

Тя продължи да мълчи.

— Не можеш да промениш миналото, Таня. Колкото и да се мъчиш. Съжалявам. Просто ще трябва да намериш друг начин да се справиш с това.

Вляво от нас изсвири клаксон. Уестън беше свалил прозореца си.

— Хей — извика той. — Побързайте. Трябва да тръгваме. Варли се обади и ни иска в офиса.

Таня тръгна към колата. Забелязах сълза в дясното ѝ око. Тя ми напомни за болницата в Рабат и как се бях събудил и я бях открил в стаята си. Може и да бе дошла в Мароко, водена от чувството си за вина, но все пак бе дошла при мен. Начинът, по който се самообвиняваше за случилото се, може и да не беше логичен, но го разбирах до известна степен. Човек просто има определени чувства. Трябва да ги осъзнае, да се справи с тях и да продължи напред. Понякога хората се нуждаят от помощ в това. Особено в нашата работа. Единственият въпрос е: дали тези хора заслужават да им отделиш от времето си?

Плъзнах се на задната седалка точно преди Таня да затвори вратата.

— Промених си решението — казах и я хванах за ръката. — В Лондон ме чака прекалено много писане. Оплакванията на Росър сигурно още звънтят в ушите на шефовете. По-добре да оставя нещата да се уталожат. Около седмица ще е достатъчна.

Мичъл Варли отново седеше на трона си в заседателната зала. С Таня се настанихме вляво, на местата, на които бяхме седели преди. Уестън и Лъвайн седнаха срещу нас. Бяхме само ние петимата. Нямаше никой друг, който да отговаря на въпросите на Варли. А положото бе, че нямаше кой да донесе кафе.

— Значи така — започна Варли. — Нещата се раздвижиха. Вчера елиминирахме Лесли от разследването на железопътните убийства. Тя вече е в затвора. Днес открихме нови факти по случая. Тревожни нови факти. Очевидно вече не говорим за самотен сериен убиец. Нито дори за наемен убиец. Жертвите не са били случайни, както предполагаме. Били са част от група. И съществува определена връзка, която не разбираме.

Никой не отговори.

— Е? — продължи той. — Как да действаме нататък? Искам мнения. Бартман, първо ти. И добре дошъл.

— Благодаря, господине — отговори Лъвайн. — Мисля, че първо трябва да се върнем на уликите от местопрестъпленията. И да започнем отначало. Каквото и да става тук, то е организирано. Говорим за професионално извършени убийства. А не за откачен любител. Трябва да се заровим по-надълбоко.

— Само с уликите? — попита Варли. — Или да посетим отново местопрестъпленията?

— Като начало, само с уликите — отговори Лъвайн. — Няма да намерим нищо ново на местопрестъпленията. Мина прекалено дълго време. Но пък може и да си струва да хвърлим бърз поглед и да проверим дали изборът на места ще ни каже нещо. Може пък и да хвърли светлина върху обучението на убиеца, произхода му или нещо друго.

— Добре. — Варли кимна. — Изпрати някого там. Ами свидетелите?

— Няма свидетели — отвърна Лъвайн. — Но сега залозите са по-високи и може би трябва да помислим за предлагане на награда.

— Не още — каза Варли. — Ще започнат да се обаждат прекалено много мошеници. Това ще е последната мярка. Просто накарайте местните ченгета да направят задълбочено проучване. Е, Кайл, твой ред е.

— Мислех за оставените у жертвите документи — каза Уестън. — Особено за украинските. Откъде са се появили? Дали са истински, или фалшиви? Дали убийците са ги изработили, или са ги откраднали? И кога?

— Добра идея — отбеляза Варли. — Може да ни отведе някъде.

— И да не забравяме основното — каза Уестън. — Да проследим парите. Тези хора току-що са били получили заплатите си. За три месеца. В тяхната област това трябва да е около петдесет хиляди долара. Триста хиляди общо. Приличен мотив за престъпление. А преди не се вгледахме в него, тъй като ги смятахме за скитници.

— Прав си — съгласи се Варли. — Проучи финансовото им положение. Включително и това на компанията, за която са работили.

— Добре. Там сигурно има хора, които са знаели за заплатите им.

— Вече действаме по въпроса — намеси се Лъвайн.

— Ако зависеше от мен, аз бих се съсредоточила върху работодателя — обади се Таня. — Не толкова върху парите. Не съм сигурна, че тези заплати имат някакво значение.

— Триста хиляди са без значение? — учуди се Уестън.

— Трябва да разбереш как стоят нещата там — отвърна Таня. — Размишлявах по въпроса. Начинът, по който хората са били местени между мисиите, ми се струва подозрителен.

— Какъв е проблемът? — попита Варли.

— Когато брат ми се върна там, работеше по охрана на конвоите — обясни Таня. — Другите също. Брат ми още се занимава с това.

— Какви конвои? — обади се Лъвайн.

— Пленени муниции — отговори Таня. — На път да бъдат унищожени.

— Олеле — изсумтя Лъвайн. — Радвам се, че те се занимават с това, а не аз.

— Точно така — потвърди Таня. — Те получават огромни премии заради рисковете. А и защото е изключително важно

мунициите да не попаднат в ръцете на врага.

— И Редфорд и Мансъл са били изтеглени от конвоите, за да охраняват болницата? — промърмори Варли.

— Да — отсече Таня. — И какво ни казва това за работата в болницата?

— Била е по-важна от охраната на конвоите — отговори Варли.

— Точно така — потвърди Таня. — А после целият екип бил изваден от болницата с някакво измислено оправдание. След това били уволнени. И няколко дни по-късно започнали да ги убиват.

— Разбирам накъде биеш — каза Варли. — Не прилича на съвпадение.

— Не е възможно да е съвпадение — отвърна Таня. — Затова мисля, че ключът е в компанията. Някой там знае нещо.

— Брат ти каза ли ти името на компанията?

— Да. Охранителна фирма „Волфрам“.

— Връзка с нея?

— Келвин Тейлър. Началник на операциите.

— Трябва да го проверим. Веднага.

— Вече го проверих — съобщи Лъвайн. — Нищо интересно.

— Кой е той? — попита Варли.

— Бивш военен. Служил в Ирак по време на първата война в Залива. И в Кувейт. После се захванал с благотворителност. Започнал някакъв хуманитарен проект, който все още върви. Единствената оцеляла американска програма. Може и да се е оженил там, но съпругата му никога не се е появявала в Съединените щати.

— Какво е участието му във „Волфрам“?

— Създадена е от него. Обикновена частна охранителна фирма. Но в сегашните условия правят пари като луди. Тъпкани са с мангизи. Списъкът им с правителствени договори е дълъг колкото ръката ти. Нямаат служители с криминални досиета. Не открихме нищо полезно в системите им. Ще са нужни координирани усилия, за да разплетем кълбото.

Изслушах думите на Лъвайн изумено. Знаех как бяхме стигнали до тази точка. Натъкването на жертвата на Лесли ме забърка в нейната работа. Откритието, че трупът е на агент на ФБР, ме замеси в случая по железопътните линии. Връзката с охранителната фирма сочеше, че става нещо много по-голямо и важно. Това, което не можех да разбера,

бе как ме измъкнаха от чакалнята на летище „Кенеди“ и ме набутах в сериозно разследване на ФБР. Едно бе да остана, за да помогна на Таня да се пребори с демоните си. Представях си време, прекарано в ресторанти, барове и други, по-усамотени места. Но не и в офиси. Не и в седене по безкрайни събрания. Разговорите за корпорации са лош знак. А още по-лошо е споменаването на конспирации и правителствени договори. Сътрудничеството между агенциите бе само на една крачка. Щяха да създадат съвместни групи за действие. Знаех си как щеше да приключи всичко. Ако оставех ФБР да поеме по този път, никога нямаше да се измъкна. Щях да остана тук с месеци, а накрая нямаше да има никакъв резултат. Трябваше да действам бързо. И решително. Беше време да раздрусам дървото.

— Значи началните проучвания не вършат работа — казах. — Ама че изненада. Таня, как можем да се свържем с този тип?

— Знам номера на мобифона му — отговори тя. — Брат ми ми го даде.

— Чудесно. Ще му се обадя. И ще отида да си побъбря с него.

— Не — каза Варли.

— Да — възразих. — Вие ще се придържате към документацията. Оставете проникването при врага на мен. Аз съм единственият, който е обучен за това.

— Няма да проникваме — каза Варли.

— Ти няма да проникваш — отвърнах. — Не и с твоето досие.

— Не можем, защото всички във „Волфрам“ са заподозрени. Може да се наложи да арестуваме хора.

— Може да се наложи да направим и нещо повече.

— В никакъв случай. Всичко, което открием, трябва да издържи в съда. Няма начин да те оставя да действаш самостоятелно. Ако решиш да отидеш там, отивате и четиримата. За да се държите един друг под око. Тази работа трябва да е абсолютно законна. Никакви изключения.

Въздъгнах, извадих мобифона, който ми бе дала Лесли, и попитах:

— Таня, какъв е номерът му?

— Ужасно си прибързан — обади се Уестън. — Да не би да предпочиташ да си някъде другаде?

— Да — отговорих. — На другия край на света.

22.

Флотът обича да използва в обучението играене на роли. Отначало изглежда: притеснително. Да се преструваш на бизнесмен или водопроводчик, или регулировчик пред двадесет души те кара да се чувстваш сякаш си се върнал в началното училище. Но след известно време неудобството се изпарява и започваш да схващаш ползата. Да правиш нещо лично е много по-добре, отколкото само да ти обясняват как да го правиш. А да гледаш изпълненията на други хора те кара да се замислиш.

Първия път, когато се захванахме с това, получихме ясен сценарий. Работехме за компания, която искаше да построи завод за хладилници в една от бившите съветски републики. Трябваше да се срещнем с група техни правителствени лица в хотел в Лондон, за да се спазарим за държавните субсидии. Подозирахме, че бяха предложили по-изгодна сделка на конкурентите ни, затова ни изпратиха със списък въпроси, за да докажем теорията си. В същото време трябваше да избегнем разкриването на подробности за себе си, в смисъл такива, които биха им помогнали. За да направим упражнението реално, трябваше да облечем костюми и да носим куфарчета. Откараха ни до града и ни пратиха в хотела.

Всичко, което се случи в хотела, бе записано и после разгледано внимателно. Всички ние свършихме добра работа. Коварните комунистически планове бяха разкрити, а нашите усти си останаха затворени. Бяхме готови да се потупаме по гърба, когато инструкторите ни подадоха по един лист — на всеки от нас.

В листовете бе описано всичко, което бяхме издали за себе си. Списъците бяха дълги. Отначало никой не разбираше, защото нищо в списъците не отговаряше на записите от срещите. После обаче загрехме. Информацията, която бяха събрали за нас, не бе от разговорите. Беше дошла от палтата ни, които те любезно бяха закачили в гардероба. От саката ни. От куфарчетата ни. От всичко,

което не бе стояло пред очите ни или бе отворено, или просто бе оставено някъде.

Урокът беше, че информацията може да дойде от всичко, което ти покажат хората.

Независимо дали са възнамерявали да го направят, или не.

Охранителна компания „Волфрам“ имаше два адреса. Базата им за операции не се намираше в най-хубавата част на Ню Йорк. Беше построена на пършиво парче земя в Куинс, в района, превзет от блатата, когато през четиридесетте години са започнали строежа на летище „Кенеди“. Но изолираният лагер определено не бе стар и занемарен. И със сигурност не страдаше от липса на пари. Всъщност хората, които го бяха изградили, бяха похарчили повече пари от дизайнерите на официалния офис на компанията на Пето авеню. Просто не им бе пукало за красотата му.

Петте наредени в редица маслинозелени склада бяха в края на дълга задънена отбивка. Метална мрежа отделяше сградите от околната земя. Беше висока над пет метра, а на върха ѝ имаше няколко реда бодлива тел. Успоредно на нея, на двацет метра по-навътре, имаше още една ограда, почти същата, само дето бодливата тел сочеше в другата посока. Между двете огради не растеше нищо по-високо от стрък трева. На разположените на равни интервали стълбове бяха кацнали прожектори, камери, инфрачервени детектори и сензори за движение.

Никъде не видяхме табелка с името на компанията. Нито надписи, приветстващи посетители.

Единственият вход бе през голям метален портал. Беше достатъчно широк за камиони, така че фордът на Уестън ми се стори миниатюрен, когато спря пред него.

Малка табела ни нареждаше: „Изчакай“.

— Какво е това място? — учуди се Уестън.

— Пропуснах ли нещо? — обади се Лъвайн. — Да не се намираме в Гитмо^[1]?

Външните врати на портала се плъзнаха безшумно настрани и Уестън потегли напред и изравни страничния си прозорец с монтирания на стоманен пилон интерком. За шофьорите на камиони

имаше друг интерком, монтиран по-високо. Уестън протегна лявата си ръка, но преди да натисне бутона, вратата зад нас започна да се затваря. Процепите от двете страни бяха блокирани със същата мрежа и бодлива тел като основните огради и се озовахме в нещо като клетка.

— Виждате ли? — попита Лъвайн. — Сега ще се появи някой, който да ни връчи оранжеви затворнически гащеризони.

— Съобщете кои сте и по каква работа идвате — нареди ни глас по интеркома.

Беше мъжки и говореше с австралийски акцент.

— ФБР — каза Уестън. — Келвин Тейлър ни очаква.

— Сграда номер едно — каза гласът.

Всички сгради имаха висок един метър номер, боядисан с бяла боя над вратите им. Когато излязохме от клетката, се озовахме пред сграда номер три. Номер едно се намираше вляво от нас. Отпред бяха паркирани два овехтели джипа тойота и лъскава сребриста тойота принс.

— Какви са тези сгради според теб? — попита Таня.

— Не знам — отговорих. — Вероятно номер едно е административната им постройка, след като ще ни посрещнат там. Ако това е мястото, където хората им се готвят за заминаване, трябва да имат склад и оръжейна.

— Ето там. — Уестън посочи номер две. — Няма прозорци.

— Виждате ли вдигащите се врати там? — посочи Лъвайн. — Това трябва да е работилницата им. Трябва да подготвят возилата си за различните климати.

— А останалите? — попита Таня.

— Не видях добре — отговорих. — Квартيري? Заседателни зали? Складове?

— Казва ли ти някой? — изсумтя Уестън.

— Може това място да е само фасада — каза Лъвайн. — И обяснението да е съвсем просто. Възможно е да са натъпкали тук дрога и нелегални имигранти.

— Възможно е — съгласих се. — Да попитаме господин Тейлър.

Вратите на сграда номер едно се отвориха автоматично, но докато следвах Лъвайн навътре, останах с впечатлението, че си имаме

работа с хора, които не си падат по гостоприемството. Пространството, в което влязохме, приличаше повече на килия, отколкото на чакалня. Сивата боя на пода бе избеляла, стените бяха голи, а трите флуоресцентни лампи на тавана нямаха абажури, които да разсейват блясъка им.

В средата на помещението бе поставена проста метална маса. Краката ѝ бяха завинтени за пода. Зад нея седеше мъж, който едновременно наблюдаваше нас и голям плосък монитор. Беше с бежов работен панталон, риза с къси ръкави и фалшиви пагони и войнишки обувки. На левия джоб на ризата имаше лого — голямо „W“ с кучешка глава, изрисувана върху него, а вдясно — табелка с името „Смит“. На лявото му ухо беше закачена безжична слушалка. Мъжът се изправи и видях пистолет в кобур на кръста му.

— Добро утро.

Беше същият глас, който бяхме чули по интеркома.

— Господин Тейлър идва. Дайте само да видя някакви документи за самоличност, докато чакаме...

Документите на Уестън и Лъвайн го задоволиха, но повдигна вежди, когато видя картата, която Таня ми беше върнала в колата заедно с портфейла и останалите ми вещи.

— Кралският флот? — учуди се той. — Май си объркал пътя, а, приятел?

— Не е лъжа — отговорих. — Тази сутрин се опитах да се прибера у дома, но тия хора не могат да се оправят без мен.

Докато той се опитваше да реши дали се шегувам, вратата зад него се отвори и влезе слаб сивокос мъж. Беше облечен в същата псевдоуниформа, но неговата бе малко по-тъмна, сякаш не бе видяла много дневна светлина. На табелката пишеше „Тейлър“, което му спести нуждата да се представя.

Ако убиецът на Лесли приличаше на катерица, този тип определено напомняше мишка. Не беше особено дребен — около метър и седемдесет, може би дори малко повече, но нещо в нервната енергия на крайниците му и слабото остро лице го караше да изглежда неспокоен и уплашен. Впечатлението ми се засили, когато ни поведе между редиците метални бюра като животно в лабораторен лабиринт. Наложих ни се да ускорим крачка, тъй като той изчезна през вратата към заседателната зала.

Масите в заседателната зала също бяха метални. Четири на брой. Всяка беше достатъчно широка за двама. Бяха подредени във формата на ромб и само вътрешните им ъгли се докосваха и оставяха в центъра празно квадратно пространство. Там бе изложено кълбо от плексиглас с диаметър половин метър. Беше поставено на дървена рамка като онези, които придържат старинните глобуси в библиотеки и музеи. Вътре имаше камък с формата на пирамида, в който проблясваха бели и жълти кристали.

— Интересно — отбеляза Таня. — Прилича на миниатюрен планински връх, покрит със сняг. Например Айгнер или друг като него.

— Възможно е навремето да е бил там — каза Тейлър. — Камъкът е от Австрия, недалеч оттам.

— Какъв е?

— Волфрамит. Минерал.

— Ценен ли е? — попита Лъвайн.

— Зависи какво цените — отговори Тейлър. — Ние го използваме като символ.

— На какво?

— Волфрамитът е първоначалният източник на волфрам.

— Като името на компанията ви?

— Точно така. Волфрамът има най-високата точка на топене от всички метали. Знаете ли това? Почти три хиляди четиристотин двадесет и шест градуса. Изглежда подходящо, като се има предвид с какво се занимаваме.

— И удобно — добавих. — Ако офисът ви вземе да се запали.

— Да се надяваме, че това никога няма да се случи — каза Тейлър, като се настани до масата. — Моля, заповядайте. Чувствайте се като у дома си. Да се заемем с работа. С какво мога да ви помогна?

— Интересуваме се от екип наемници, които наскоро сте уволнили — отговори Лъвайн.

— Можете ли да сте малко по-точни? — отвърна Тейлър.

— По-точни? — намесих се. — Колко екипа сте уволнили през последните няколко седмици?

— Не съм сигурен — отговори Тейлър. — Претрупани сме с работа. Трябва да проверя в личен състав. Ако ми кажете от какво точно се нуждаете, мога да ви се обадя след ден-два.

— Агент Уестън — каза Лъвайн, — все още ли поддържаш връзка с твоя приятел от министерството на отбраната?

— Разбира се — ухили се Уестън. — Всъщност крайно време е да му се обадя. Просто чаках подходяща тема за разговор.

— Искате ли да започнем разговора отново? — попита Лъвайн.

— Един — бързо отговори Тейлър. — Един екип. Шест човека.

— Защо ги уволнихте? — попитах.

— Получихме оплакване от клиента.

— За какво?

— Обвинение в нередно отношение към цивилни.

— Обяснете по-подробно — помоли Лъвайн.

— Момчетата работеха в болница. В Ирак. Смятахме ги за чудесен екип. Една вечер в болницата докарали трима тийнейджъри. Огнестрелни рани. Откраднали кола и се опитали да избягат от блокадата на пътя. При произшествието пострадал американски войник. Историята е, че моите хора чули за американеца, нахлули в болничното отделение и се опитали да отмъстят.

— Но вие не вярвате в тази история? — попита Лъвайн.

— Не. Моите хора са професионалисти. И изкарват страхотни пари. Не биха рискували всичко това заради войник, когото никога не са виждали.

— Но е възможно да го направят за човек, когото познават — намесих се. — Наскоро сте загубили няколко души, нали? Онези, които са заместили Редфорд и Мичъл.

— И аз си помислих първо това. Но не бях прав. Нашите хора разследваха случая и не беше така.

— Защо тогава ги уволнихте? — попитах.

— Клиентът настоя. Постави ни ултиматум — или да уволним момчетата, или да забравим за договора.

— И вие избрахте договора — отбеляза Лъвайн. — Студени хора сте.

— Не е съвсем така. Работата, която вършим там, е по-важна от краткосрочното добруване на шепа служители.

— Защо просто не ги преместихте на друго място? — попитах.

— При нас не се работи така. Не сме типична охранителна фирма.

— Какво означава това? — учуди се Лъвайн.

— Там сме заради принципа, а не за печалби. Целта ни е дългосрочният прогрес в района, а не максималната сума. Опитваме се да дадем нещо на хора, които са пострадали сериозно. А това означава, че се заемаме само с определен вид договори. Такива, каквито ще помогнат не само на нас, но и на местното население. Болнична охрана. Разчистване на мини. Унищожаване на муниципи. Транспорт на затворници.

— Е, и? — попитах.

— В този бизнес репутацията е всичко. Няма място за хора, поставени и под най-лекото подозрение.

— Дори и ако не са извършили нищо нередно?

— Вижте, не е като да сме ги изритали с позор. Дадохме им заплати за три месеца. А и там има много друга работа за тях. Веднага могат да започнат, ако искат.

— Заплати за три месеца? — попита Уестън. — Какво прави това в долари?

— Грубо? Между четиридесет и шестдесет хиляди на човек. Не мога да си спомня точната сума.

— Сериозни цифри — отбеляза Уестън.

— Да, над средните. Но ние действаме по този начин. Хора над средното ниво, рискове над средните, заплати над средните.

— Кой всъщност уволни екипа? — попита Львайн.

— Имате предвид кой им съобщи лошата новина? Аз.

— Кой друг знаеше за това?

— Няколко души в личен състав. И още няколко в отдел „Операции“. Защо?

— Имаме нужда от имената им — отговори Львайн. — И списък на хората с достъп до счетоводната ви система.

— Защо, какво е...

— Извинете ме за минута — казах. — Трябва да използвам тоалетната. Няма нужда да викате никого. Видях къде е, когато идвахме насам.

Когато се върнах, всички мълчаха. Львайн разглеждаше кълбото с камъка. Таня ме изгледа мрачно, сякаш ми бе ядосана, задето бях излязъл от стаята. Тейлър стоеше до прозореца. Изглеждаше пребледнял. На масата лежаха няколко снимки. Ако Тейлър казваше

истината, последния път, когато бе видял хората на снимките, тъкмо ги бе уволнил. И те все още са били живи.

— Тейлър лъже — каза Лъвайн, когато се върнахме в колата. — Знае нещо. Можете да забравите за всички дивотии с „добруването на хората“. Айде стига бе!

— Става дума за пари — отвърна Уестън. — Винаги е така.

— Не е за пари — възразих. — Съгласен съм с Таня. Важното в случая е болницата. Там е станало нещо. Някой е направил нещо. Или е видял нещо. Просто трябва да разберем кой и какво е видял.

— Как? — попита Таня. — Разпитът на Тейлър не ни помогна.

— Можем да започнем с това — отговорих и извадих от джоба на самото си един диск.

— Какво е това? — попита Лъвайн.

— Дебютният албум на една нова исландска група — отговорих. — Зетят на Бьорк. Свириха в зала „Бауъри“ оня ден. Чувал ли си ги?

— Не.

— Давай. Пусни го. Ще ни помогне да се съсредоточим.

— Не мисля.

— Е, вероятно си прав. Може и да не звучи прекалено мелодично. Защото не е музика. А телефонната сметка на „Волфрам“. Чисто нова, току-що взета от плика.

— На диск?

— Разбира се. Подробните сметки винаги пристигат на дискове. Освен ако компанията не иска да получава двадесет кашона хартия всеки месец.

— Откъде се взе?

— Предполагам, че от телефонната компания.

— Не, имам предвид ти откъде го взе?

— Използвай въображението си.

— Значи все пак не отиде наистина до тоалетната? — попита Таня.

— Откраднал си го? — възмути се Лъвайн.

— Кражбата компрометира сметката — намеси се Уестън. — Не можем да я използваме.

— Вие не можете — отвърнах. — Но ние можем. Таня, можеш ли да намериш хора, които да я прегледат?

— Разбира се. — Тя се усмихна. — Оставете ме в консулството. Веднага ще се заема с това.

— И какво ще научим от нея? — попита Лъвайн.

— Кой знае? — отвърнах. — Може да е всичко или нищо. Ще ви уведоим след няколко часа.

— Е, поне си струва да опитаме — каза Уестън. — Обадете ни се, когато приключите. Междувременно ние ще проверим другите следи.

— Можете да ме оставите в хотела — казах. — Ще имам нужда от стая, след като оставам тук засега.

— Няма проблеми — отвърна Уестън. — В кой хотел? Онзи от снощи?

— Не — отговорих. — Искам промяна. Не мога да се настаня в любимата ми стая в онзи хотел.

— Искаш ли да ти помогнем? — попита Лъвайн. — Стайте лесно се освобождават, когато помолим.

— Този път няма да свърши работа — отговорих. — Още не са я ремонтирали след последното посещение на Бюрото.

[1] Лагерът в Гуантанамо, където държат заловени терористи — Б.пр. ↑

23.

Преди няколко години хората бяха полудели по „вълшебни“ картини. Разглеждаха с часове психоделичните петна и насилваха очите си да видят разбираеми образи в многоцветните шарки. Анализаторите от разузнаването не биха признали това, но ежедневната им работа е доста сходна. И зависи от същите умения. Определяне на скрити шарки. Само дето те не се опитват да видят лица или планини в пъстрите петна. Търсят планове за убийства и терористични актове във финансови трансакции. В прехвърляне на пари. В телефонни обаждания. В имейли. В търсения по интернет. В списъци с пътници. Във фактури за превоз. В регистрации в университети. В молби за работа. В данъчни декларации. В подозрителни покупки. Дори в старомодни писма и факсове.

За нас, агентите в действителния свят, положението е същото. Ние просто разполагаме с по-малко материал за работа.

С по-малко подкрепа.

И с по-малко време да сглобим мозайката.

Първият мъж чакаше до кръстовището, полускрит зад количката на уличен продавач. Не купуваше нищо. Не ядеше нищо. И не четеше нищо. Просто чакаше и наблюдаваше движението. И от време на време поглеждаше към затворения магазин на петнадесет метра от него. Там бе разположен вторият тип, който се разхождаше нагоре–надолу и наблюдаваше отраженията на колите във витрината.

Светофарът светна зелено, но никой от двамата не пресече. Наближи БМВ. Караше го сама жена. Първият се скова. Колата приближи още повече. Типът направи крачка към улицата. После внезапно се отпусна и се отдръпна назад. Колата мина и видях, че на задната седалка има детска седалка. Детето спеше.

Светлината се смени още три пъти. Първият остана неподвижен като статуя, докато нова кола не привлече вниманието му. Сега беше

ауди. Отново сама жена. Тя ускори и се опита да профучи през кръстовището, но той изскочи пред нея. Жената натисна спирачката. Гумите изсвириха. Предната броня халоса мъжа под коленете и го метна във въздуха. Той се просна на капака, после се плъзна безжизнено на улицата.

Жената изскочи от колата и се втурна към него. Уличният продавач се спусна след нея. Хората, които чакаха до светофара, бързо се скупчиха наоколо, изпълнени с любопитство. Зад тях вторият тип се отдели от витрината на магазина и тръгна по тротоара с небрежна походка.

Пресякох улицата и тръгнах към задницата на колата. Вторият въобще не ме видя. Беше прекалено съсредоточен върху тълпата. Протегна се към отворената шофьорска врата, без никой да го забележи. Чантата и куфарчето на жената лежаха на пода пред дясната седалка. Мъжът ги сграбчи ловко и плавно се оттегли от колата. Бяха изминали само две секунди и никой друг не бе забелязал действията му.

Оставих го да се отдалечи от багажника, преди да го ударя. Не исках да се просне върху колата, нито да издаде шум, когато падне. Юмрукът ми го фрасна с всичка сила. Той се свлече като чувал. Огледах го бързо. Дишаше, но беше в безсъзнание.

Чантата на жената бе отхвърчала на три метра. Взех я, вдигнах и куфарчето ѝ и ги метнах обратно в колата. Извадих ключовете от стартера, намерих бутона за заключване на вратите и го натиснах. После се набутах в тълпата.

— Пуснете ме да мина — казах. — Аз съм лекар. Отдръпнете се.

— Не го докосвай, човече — посъветва ме един от зяпачите. — Ще те осъди.

— Няма — възразих.

— Мъртъв ли е? — попита жената. — Убих ли го? Не го видях. Изскочи все едно от нищото. Направо се метна върху капака...

— Не се тревожете — успокоих я. — Не е наранен. Поне не още.

Сграбчих го за реверите на сакото и го вдигнах. Облегнах го на капака на аудито.

— Престанете — отново се обади зяпачът. — Не бива да го мърдате. Може вратът му да е пострадал.

— Сега може да пострада — отвърнах, наведох се и притиснах лакът в гърлото на типа, точно над ключицата му.

— Какво правите, по дяволите? Как ще му помогне това?

— Нова техника за съживяване. От Англия. Двадесет секунди. Максимум тридесет и ще се свести. Повярвайте ми.

Всъщност минаха само петнадесет. Типът се раздвижи. Загърчи се. После се замята енергично, опитваше се да се освободи от ръката ми. Оставих го да се гърчи още няколко секунди, после го стиснах за дясната китка и го преобърнах върху капака.

— Виждате ли? — казах, като подадох ключовете на жената. — Измама. Този тип просто трябваше да ви спре. А другарчето му се опита да открадне вещите ви.

— Проклет да съм — изсумтя зяпачът.

— Не мога да повярвам — каза жената. — Толкова се уплаших. Проклети задници...

— Искате ли да го ударите? — предложих й. — Ще го държа.

Зазвъня телефон. Осъзнах, че е моят.

— Извинете ме за момент — казах и извадих телефона с лявата си ръка.

Обаждаше се Уестън.

— Получихме нова информация — съобщи ми той. — Къде си?

— Пазарувам — отговорих. — Имам нужда от чисти дрехи.

— По-късно ще се занимаваш с това. Трябва да действаме. Откъде да те вземем?

— Там, където ме оставихте. След пет минути.

— Идваме — увери ме Уестън и затвори.

Прибрах телефона.

— По-добре ли се чувствате? — попитах жената. — Е, добре. Време е да повикаме полицията. Тези типове са правили същото и преди. Трябва да бъдат спрени. Вие сте на ход.

Фордът на Уестън ме чакаше до бордюра. Таня седеше на задната седалка. Изглеждаше объркана.

— Не загарявам — каза тя. — А и това не доказва абсолютно нищо.

— Какво не доказва нищо? — намесих се.

— „Волфрам“ са направили същото плащане преди година — отговори Уестън. — На друг екип от шест човека.

— Откъде знаеш?

— Счетоводителите ни го откриха. Започнаха да се ровят тази сутрин. И бързо се справиха. Другият екип също бил изпратен в болницата точно преди да ги уволнят.

— Значи болницата е връзката.

— Не. Не може да бъде.

— Защо не?

— Защото никой от шестимата, които открихме, не е мъртъв.

— Е, и?

— Ако болницата беше връзката, те също щяха да бъдат убити.

— Не. Вървиш в погрешна посока. Ако парите от заплатите бяха връзката, тогава щяха да са убити.

— Виждате ли? — обади се Таня. — Не е толкова просто. Болницата и парите са общото между двата екипа. А в този момент не разполагаме с доказателства, които да поставят едното пред другото.

— Някакви пари били ли са взети от сегашните шестима? — попитах.

— От двама не — отговори Лъвайн. — Още проверяваме останалите.

— Не е много убедително — отбелязах. — От друга страна, и двата екипа са работили в болницата. Тя е ключът. Нещо, свързано с нея, е довело до уволнението им. Така трябва да е.

— Правилно — потвърди Уестън. — Били са уволнени заради болницата. Но не и убити заради нея. Двете неща сигурно нямат нищо общо.

— Тейлър спомена, че клиентът бил труден — напомни ни Лъвайн. — Може да е прав.

— Защо иначе са върнали екипа тук? — попита Уестън. — Защо са им платили? Защо просто не са ги убили в Ирак?

— Да, щеше да е по-евтино — добави Лъвайн. — По-лесно и не толкова рисковано.

— Можели са да го представят като поредното нападение на тълпата — каза Уестън. — Или засада. Приятелски огън. Никой нямаше да се усъмни. А и там няма хора като нас, които да душат наоколо.

— Ще спрете ли да разсъждавате? — намеси се Таня. — Губите време. Хайде просто да поговорим с този човек. Да чуем историята направо от източника.

— Кой човек? — попитах.

— От първия екип — отговори Таня. — Петима отново заминали за Ирак, но шестият си е тук, в Ню Йорк.

— Не ти ли казахме? — попита Уестън. — Говорих с жена му, преди да ти се обадя. От нея знаем, че е работил в болницата.

— И къде е той? — попитах. — В офиса ви?

— Не — отговори Уестън. — На работа е. Сега работи в строителството.

Рамкирани плакати два на два бяха закачени на всеки панел от грубата синя ограда, която отделяше пешеходците по Двадесет и трета улица от стоманения скелет, издигнат на тясната строителна площадка от другата страна. Общо осем снимки. Всяка представяше различна част от завършената сграда, от елегантното застлано с мрамор фоайе до изящната японска градина на покрива, украсена с миниатюрни бронзови скулптури.

Уестън паркира до снимката на изискана двойка, закусваща до облицования си с гранит бар, и тръгнахме да търсим началника на обекта.

— Колко ще е висока тази сграда? — учуди се Таня, вторачена в плакатите.

— Не достатъчно — отговори Уестън, като потропа по дървената врата. — Няма да можеш да видиш сградата на Крайслер, тъй като тази на „Мет Лайф“ ще скрива гледката.

— А Емпайър Стейт Билдинг не е толкова висок — отбеляза Лъвайн.

— Срамота — каза Таня. — Навремето това са били трите най-високи сгради на света. И човек е можел да ги види през прозореца си. Сигурно е било страхотна гледка.

Началникът на обекта най-последно ни видя и тръгна към нас.

— Да? Какво има? Зает съм.

— ФБР — представи се Уестън. — Търсим Хулио Арка.

— Не е тук.

— Съпругата му ни каза, че е на работа.

— Да, но още не се е върнал.

- Кога го очаквате?
- Не знам.
- Къде отиде?
- В парка отсреща. С другите типове.
- Колегите му?
- Не. Мъже с костюми. Също като вас.
- Като нас? Колко?
- Двама.
- Кога отидоха?
- Не знам. Преди десет–петнадесет минути.
- Как изглежда Хулио?
- Обикновен човек.
- Възраст?
- Някъде около тридесет.
- Ръст?
- Метър и седемдесет и пет. Може би малко повече.
- Коса?
- Войнишка подстрижка. Но носи каска.
- Мустаци? Брада?
- Не. Гладко обръснат.
- Дрехи?
- Ботуши. Гащеризон като моя. И светлоотразителна жилетка.

Малкият парк бе претъпкан с хора. Седяха на пейките, лежаха на тревата, разхождаха кучетата си, редяха се на опашка пред откритото кафене. Някои бяха сами. Други — на групи. Някои бяха с костюми, други — с работнически дрехи. Но никой не отговаряше на описанието на Арка.

Пътеката от портата на югоизточния ъгъл беше една от шестте, които излизаха като лъчи от богато украсения фонтан от другата страна на кафенето.

— По-разумно ще е да се разделим — предложи Львайн. — Аз ще тръгна право напред. Кайл, ти поеми наляво. Дейв и Таня, вие тръгнете надясно. Имаме ли връзка?

Таня потупа чантата си.

— Добре. Ако не намерим нищо, ще се срещнем до фонтана.

Уестън се обади първи по радиото.

— Елате при мен. Статуя на югозападния ъгъл. Код синьо.

Лъвайн стигна там миг преди нас.

— Какво откри?

— Намерих го. Но има проблем. Мисля, че сме закъснели.

Уестън ни поведе по пътеката. Стигнахме до друг паметник. Отдалеч приличаше на гигантски свещник, но когато се приближихме, видях, че е солидна бяла колона с петолъчка на върха. Около основата ѝ се бяха струпали седем души. Една жена ядеше сандвич. Друга слушаше айпода си. Трета говореше по телефона. Трима тийнейджъри седяха и си говореха. И един мъж. Лежеше облегнат на издялана в колоната табела. Каската му лежеше до него. Буци кал бяха паднали от работните му обувки. Жълтата му жилетка беше набръчкана под мишниците, сякаш се бе смъкнал от стоящо положение. Вратът му беше изкривен силно надясно. Очите му бяха затворени. А езикът му висеше от устата като гигантски розов плужек.

— Разбрахте какво имах предвид — каза Уестън.

— Как се е случило, по дяволите? — изръмжа Лъвайн.

— Трябва да са били двамата, с които е напуснал работното си място — предположи Уестън. — Вече ги потърсих. Няма и следа от тях.

— Ами тези хора тук? — обади се Таня. — Някой сигурно е видял нещо.

— Не разчитай на това — посъветвах я.

— Кайл, повикай помощ — нареди Лъвайн. — Никой да не си тръгва оттук. Всички трябва да бъдат разпитани. Два пъти. И да проверим дали има записи от охранителните камери в парка и съседните улици. Или строителната площадка. Докарай криминолозите. И съдебния лекар. Да побързат.

— Чакай малко — спрях го. — Кой провери пулса и дишането му? Или просто правим предположения?

— Кайл? — попита Лъвайн.

— Не — отвърна той. — Видях го и веднага ви се обадох.

— Не мислиш, че... — започна Таня.

Пристъпих напред и се наведох към врата на жертвата, протегнал два пръста. Но преди да успея да го докосна, дясната ръка на Арка помръдна светкавично и пръстите му се склучиха около китката ми.

— Добър ден, Хулио — поздравих го. — Или е по-подходящо да те наричам Лазар?

Лъвайн и Уестън искаха да го арестуват на мига, но ги убедих, че сандвич и кафе в кафенето в парка ще доведат до по-добър резултат.

— Добре тогава — каза Лъвайн, след като отпи от капучиното си и отхапа парче бишкота. — Готов съм да си поговорим. Каква беше тази история в парка, Хулио? Да не си почитател на Борис Карлоф?

— Успокой се, човече — ухили се Арка. — Просто ви проверявах.

— Проверяваше ни? Бе ти за какъв се мислиш?

— За човек с мобифон.

— Това пък какво означава?

— Мислите, че хората не си говорят, защото вече не са на служба? Мислите, че не знам за уволнението на поредните шестима от „Волфрам“? Или за това, че петима от тях са мъртви?

— Дай да видя телефона — каза Уестън.

Арка извади от джоба на гащеризона си малък сребрист моторола и го остави на масата. Уестън го взе, натисна няколко бутона и каза:

— Не е мобифонът, от който са се обадили на Раб. Но жена ти ти се е обадила. Веднага след като говорихме с нея.

Арка не отговори.

— Казала ти е, че идваме при теб. И затова си се опитал да избягаш. А това те прави подозрителен, Хулио.

— Петима души са мъртви — отвърна Арка. — Съпругата ми провежда странен разговор с непознати. Казвате й, че сте федерални агенти. Е, тя как да е сигурна?

— Значи ти си уредил работата с шефа си? Май страдаш от параноя.

— Създал си е чудесно прикритие — намесих се. — Отправил се е към претъпкан с хора район. Създал е диверсия. Наблюдал е реакциите ни. Според мен е постъпил доста хитро.

— Ще се върнем на това — изсумтя Лъвайн. — Но сега държа да ми обясниш защо те уволниха от „Волфрам“.

— Нямам представа — отговори Арка.

— Уволняват те от работа, която ти носи двеста хиляди на година, и ти не питаш защо?

— Попитахме, разбира се. Но чухме някаква дивотия за „оплакване от страна на клиента“.

— Защо се е оплакал клиентът? Какво направихте?

— Нищо.

— Ами приятелите ти?

— Нищо.

— Значи са ви уволнили без причина. Как се почувства?

— Страхотно.

— Айде бе!

— Сериозно. Дадоха ми петдесет и пет хиляди. И възможност за обучение. Сега имам пари в банката. Не се налага да обикалям из Близкия изток, за да си изкарвам хляба. И не се опитват да ме убият всеки ден.

— Какво правехте в болницата? — попитах.

— В Ирак ли? Охрана.

— Повече от един екип ли имаше? — попита Лъвайн.

— Да. Три. Ние охранявахме болницата. Вторият — доставките, които докарваха медицинските камиони. А третият охраняваше лекарите, когато не бяха на работа.

— Ами екипът, който току-що са уволнили? — поинтересувах се.

— Чух, че те са охранявали болницата.

— Онези типове в Близкия изток имат странни традиции — отбелязах. — И понякога са адски чувствителни и обидчиви. Сигурен ли си, че...

— Знам традициите им. Обучиха ни, преди да ни изпратят там. А и вече бях ходил там три пъти. Не сме извършили нищо нередно. Никой от нас.

— А да сте забелязали нещо странно? Или не на мястото си? Нещо, което не ви е направило впечатление веднага?

— Не. Нищо такова. Болница. Болни хора, странни миризми. Досадна история. Защо ми задавате тези въпроси? Кога ще ме питате за Джеймс Мансъл?

— Защо да те питаме за него?

— Защото той е убил онези другите.

— Той ги е убил? Защо? И откъде знаеш?

— Вижте, шестима души получават големи суми. Тръгват си заедно. В това няма нищо необичайно. Много хора го правят след

последната си задача там. Но пък петима от тях не се връщат. Помислете малко. И го направете бързо. Аз съм единственият бивш служител на „Волфрам“, който се мотае наоколо. Не искам Мансъл да дойде за моето парче от баницата.

Докато Арка се отдалечаваше, Лъвайн запази хладнокръвие. Но после ожесточено удари с юмрук по масата. Остатъците от кафето му се разляха в чинийката. Хората от съседните маси се вторачиха в нас. Таня се притесни и задъвка долната си устна. Уестън — постара се с всички сили да запази спокойствие — попита:

— И сега какво?

— Сега хвърляме ези-тура — каза Лъвайн. — Ези, той е в смъртна опасност. Тура, той е убиец.

— Но кое от двете? — попита Таня. — Или и двете?

— В момента няма значение — отвърна Уестън. — Което и от двете да е, трябва да го намерим.

— Съгласна съм — каза Таня. — Но как? Арка не ни помогна с нищо. „Волфрам“ още по-малко. И сега трябва да търсим човек, който може да е къде ли не в Съединените щати.

— Или в Мексико — добави Уестън.

— Не забравяйте Канада — обади се Лъвайн.

— Значи навсякъде по света — каза Таня. — А светът е мнооого голяма купа сено, в която да търсим иглата.

24.

За първи път чух този израз, когато бях съвсем малък, и си помислих, че е ужасно глупав. Как въобще иглата може да попадне в купа сено? И защо някой ще тръгне да я търси?

Когато пораснах, мислех следното: е, добре, иглата е в купата сено и ни трябва. Няма проблем. Палим сеното. То ще изгори, но иглата ще остане.

По-късно разсъждавах по друг начин. Защо да си губим времето с огън? Да използваме магнит. Тогава иглата сама ще дойде при нас.

Накрая, като се позамислих малко повече, стигнах до друг извод. Въобще не е важно дали ще използваш кибрит, или магнит. Просто трябва да знаеш откъде да се снабдиш с подходящите за работата инструменти.

Обади се Лусинда, заместничката на Таня в консулството. Бяха приключили проверката на телефоните на „Волфрам“ и искаха да й съобщят резултатите. Таня се заслуша напрегнато. По лицето й плъзна доволна усмивка. Накрая помоли да й направят пет копия в краткото време, което щеше да ни е нужно да се метнем в колата на Уестън и да стигнем до Трето авеню. Таня щеше да влезе в консулството и да вземе разпечатките лично.

Таня се върна с няколко дебели плика и седна до мен, без да каже и дума. Потеглихме.

— По-добре да се обадя на шефа — каза Лъвайн и извади мобифона си. — Да го предупредя, че пристигаме.

Разговорът продължи чак докато стигнахме до гаража на ФБР.

— Варли не е тук — уведоми ни Лъвайн, след като спряхме. — Пратили са го на друга важна задача. Така че няма смисъл да се качваме на последния етаж. Можем да си слезем на двадесет и третия.

— Можете да пропуснете първата част — каза Таня. — Тя се отнася до обикновените телефони. Хората са гледали прекалено много

криминалета и вече не използват обикновени телефони за нищо подозрително. За това служат мобифоните. Всички си мислят, че като няма жици, няма записи. Тъпанари.

— Втора част е просто списък с номера — отбеляза Уестън.

— Правилно. Отбелязахме номерата на всички мобифони на „Волфрам“. После идентифицирахме всички обаждания от мобифоните на компанията до други нейни мобифони, както и до обикновени телефони. Това, което не влиза в списъка, са обаждания до хора извън компанията. Всичките са в трета част.

— Дълъг списък — промърмори Лъвайн.

— Точно така. Затова го съкратихме. Първо с указателя, после в „Гугъл“. Това свърши работа с 95 процента от номерата. Моите хора са се обадили на останалите. Представяли се за хора от телефонната компания, ако някой вдигал. Ако не вдигал никой, записвали съобщенията от гласовите пощи. Досадна работа, но си струва усилията. Погледнете какво открихме. Четвърта част.

— Шест номера — каза Уестън. — С дати до пет от тях.

— Това показва кога са били направени последните обаждания от „Волфрам“ до тези номера. Датите не ви ли правят впечатление?

— На мен да — отговорих.

— Би трябвало да впечатлят и трима ви. Това са датите, когато са били убити Саймън и четиримата американци.

— В деня на смъртта си всеки от тях е имал обаждане от същия мобифон — отбеляза Уестън.

— Правилно.

— От човек, който се е интересувал от парите — отсъди Уестън.

— Не е задължително.

— Така трябва да е — обади се Лъвайн. — Но от кого?

— Не знам. Разполагаме само с номера, но не и с име. Обадохме се, но никой не вдигна.

— Оставихте ли съобщение на гласовата поща? — попита Лъвайн.

— Не. Въобще не се включи.

— Ами шестият номер? — попита Уестън.

— В него има нещо... — замислено промълви Лъвайн.

— Той е единственият номер, за който не знаем нищо. Последното обаждане до него от „Волфрам“ е било в деня след

обаждането до Саймън, но преди другите двама американци.

— Това е телефонът на Джеймс Мансъл — казах.

— И аз така мисля. Трябва да е той. А това означава...

— Че Мансъл също е мъртъв — довърших вместо нея.

— О, не — възрази Лъвайн и стана. — Изобщо не означава това.

Изчакайте. Трябва да ви покажа нещо.

Затърси нещо по бюрото си, после се върна. Държеше някакво синьо листче.

— Вижте това.

Беше същият номер.

— Откъде го взе? — попита Таня.

— От документацията на Раб — отговори Лъвайн. — Това е номерът на човека, с когото планираше да се срещне в неделя вечер, когато го убиха.

— Майк е трябвало да се срещне с Мансъл? — озадачено попита Уестън. — Как е възможно?

— Мансъл е оцелял при нападението срещу екипа — каза Таня. — А после, когато е осъзнал, че е в опасност, се е опитал да потърси помощ.

— То е ясно, че се е нуждаел от помощ — намесих се. — Но как, за бога, се е свързал с Раб?

— Ако се замислиш, има логика — каза Лъвайн. — Стандартна процедура. Екипът на Майк Раб разпространяваше листовки навсякъде. Молеха хората да се обадят на специален телефон. Обажданията се проверяваха. И всяко истинско се препращаше нагоре по веригата.

— Чак до Майк? — Наистина се изненадах.

— Абсолютно — потвърди Лъвайн. — Майк беше отдаден на работата си. Обичаше лично да преценява дали хората са искрени.

— Да, пасва — каза Уестън. — Знаем, че Майк трябваше да се срещне с човек с английски акцент. И затова ченгетата заподозряха теб, Дейвид. Е, това поне бе едната причина.

— Но защо да се срещат в уличката? — попитах. — Защо не в службата или в някой полицейски участък?

— За да приспят вниманието на убиеца, в случай че наблюдава — отговори Лъвайн. — Майк не е искал да го подплаши.

— И какво се е объркало? — попита Таня.

— Мансъл трябва да е пристигнал след смъртта на Майк — отвърна Лъвайн.

— Видял е какво е станало и е разбрал, че човекът на „Волфрам“ е стигнал там първи — добави Уестън. — Същият човек, който е убил приятелите му.

— Разбрал е, че от Бюрото изтича информация, и е побягнал — каза Лъвайн. — Знаел е, че това е единственият начин „Волфрам“ да научи за срещата му с Раб.

— И ние предположихме същото — вметна Уестън.

— Не е невъзможно — каза Лъвайн. — „Волфрам“ има връзки с министерството на отбраната. Защо не и с ФБР?

— Това обяснява и нещо друго — сети се Уестън. — Защо Майк не се е борил.

— Точно така — съгласи се Лъвайн. — Преди не можехме да си го обясним, но сега знаем. Когато човекът на Лесли е влязъл в уличката, Майк го е помислил за Мансъл.

— Да, има логика — съгласи се Уестън. — И доказва, че Мансъл е още жив. Или поне е бил жив в неделя.

— Горкият — каза Таня. — Приятелите му са убити, подплашен е от Бюрото и мисли, че човекът от „Волфрам“ е все още по петите му.

— Човекът от „Волфрам“ вероятно е все още по петите му — отбелязах.

— Тогава трябва да го намерим — решително каза Таня. — И да го спрем. Бързо.

— Имаме нужда от съдебно нареждане за обиск — отвърна Уестън. — Когато го получим, можем да се върнем в базата на „Волфрам“. И да я преровим щателно.

— Колко време ще отнеме това? — попитах.

— Един-два дни — отговори Лъвайн. — Трябва да убедим съдията. А това няма да е лесно, тъй като не можем да използваме никое от тези доказателства. Ти отрови плода, приятел.

— Можем да сме малко по-директни — казах.

— И какво, да влезем там с взлом? — попита Уестън.

— Не — отговорих. — Разполагаме с номера на Мансъл. Можем да го използваме.

— Вече опитах — изсумтя Лъвайн. — Обадих се веднага след като го намерихме в документите на Майк. Никой не отговори.

— Същото стана и с нас — добави Таня. — И затова не успяхме да го идентифицираме.

— Откъде му се обадохте? — попитах.

— От тук — отговори Лъвайн.

— От консулството — каза Таня.

— Ако бяхте на мястото на Мансъл, щяхте ли да отговорите на тези обаждания?

— Всъщност не — съгласи се Лъвайн. — Не знаех обаче какво мисли, когато му се обадох.

— Откъде тогава да се обадим? — попита Таня. — Как да го накараме да отговори?

— Не можем — каза Уестън. — Забрави за телефона.

— Няма да му се обаждаме — обясних. — Ще му изпратим съобщение. От мобифона на Таня. Той ще получи съобщението, но няма да му се налага да отговори.

— От моя мобифон? — учуди се Таня. — Защо? И какво ще напишем?

— Ще му кажем истината — отговорих. — Приятел е на брат ти. Чула си, че е в опасност, и искаш да му помогнеш.

— Истината — отбеляза Уестън. — Това ще свърши работа.

Таня изпрати съобщението. Минаха две минути. Никакъв отговор. Уестън и Лъвайн току се споглеждаха. Таня седеше вторачена в пода.

— Трябва да се заемем със съдебното нареждане — каза Уестън.

— Прав си — съгласи се Лъвайн и се надигна. — Съжалявам, приятели. Струваше си да опитаме. Хайде, Кайл.

Таня остана в стъклената будка с мен.

— И сега какво?

— Ще опитаме отново — отговорих. — Постави се на мястото на Мансъл. Как разсъждава. И от какво се страхува, когато види съобщението?

— От капан. Страх го е, че човекът от „Волфрам“ се опитва да довърши започнатото на железопътната линия.

— Възможно е. Или?

— Корумпиран агент. Защото мисли, че някой е проговорил за срещата му с Раб. Няма начин да знае, че убиецът на Лесли е бил просто съвпадение.

— Точно така. А сега трябва да включиш в съобщението някакви подробности, които би могла да знаеш само ти, благодарение на брат ти. Кажу му, че историята с Раб не е това, което изглежда. Обясни му, че между него и Бюрото няма проблем.

Таня затрака енергично по миниатюрните клавиши. След малко докладва:

— Изпратено. Мразя да пиша съобщения. Надявам се, че този път ще отговори.

Изчакахме пет минути. Никакъв отговор.

— Ами сега? — попита Таня.

— Опитай пак — казах. — Кажу му, че работиш в консулството и можеш да го изкараш от страната, ако се налага.

— Готово — каза тя след минута и остави телефона на стола на Уестън. — Не разбирам защо тийнейджърите си падат по писането на съобщения.

След тридесет секунди чухме рязък електронен звук.

— Той е — извика Таня, като грабна телефона. — Виж.

„Аз съм Джеймс. Имам нужда от помощ.“

— Добре — казах. — Отговори му.

„Къде си?“ — написа Таня.

„Ню Йорк. В опасност.“

„Аз също съм в Ню Йорк. Отиди в най-близкия полицейски участък. Ще се видим там.“

„Не. Без полиция.“

„Добре. Ела в консулството. Трето авеню номер 845. Питай за мен.“

„Не. Прекалено опасно.“

— Не е много лесно да го убедиш — промърмори Таня.

— Уплашените хора изпитват нужда да чувстват, че контролират положението — отвърнах. — Дай му избор. Попитай го къде ще се чувства в безопасност.

„Къде тогава? Не мога да помогна, ако не се срещнем.“

„Кръчма «Булдог». Четвърта улица. Знаеш ли я?“

„Ще я намеря. Кога?“

„Довечера?“

„Добре. В колко часа?“

„Девет.“

„Добре. Ще се видим в девет.“

„Седни до бара. Аз ще те намеря. ЕЛА САМА.“

„Добре. Ще бъда САМА.“

— Чудесно — казах. — Хвана се на въдицата. Сега трябва да го извадим от водата. А после можем да отделим известно време само за нас двамата.

— Не бързай — спря ме Таня. — Все още могат да се объркат много неща.

— Не знаех, че си такава песимистка.

— Не съм. Реалистка съм. Ти вече мечтаеш за утрешния ден. А аз се чудя дали да кажа на Уестън и Лъвайн за довечера.

— Искаш ли да им кажеш?

— Не особено.

— Знаеш ли как изглежда Мансъл?

— Да. Лусинда ми показа досието му. Всъщност прилича малко на теб.

— Можем ли да поканим Лусинда за довечера? Да поседи с мен, докато аз те държа под око?

— Мансъл нареди да отида сама. Беше съвсем категоричен.

— Ще си сама. Аз ще съм с Лусинда. Двойките не са толкова подозрителни. А ако кажеш на Бюрото, те ще докарат десетки хора. Може би дори и хеликоптери.

— Изглежда малко пресилено за една проста среща с приятел на брат ми.

— И е шокиращо хабене на парите на данъкоплатците.

— Освен това ще е приятно да видим лицата им на сутринта, когато доведем Мансъл тук.

— Особено ако той ни разкаже всичко за болницата.

25.

В началото на обучението ни имаше едно упражнение, което никой не очакваше с нетърпение. Изтърпяването на разпити. Носеха се прекалено много слухове за това доколко реалистично ще е преживяването. Но когато най-после ни раздадоха графика, не видях никъде да го споменават. Спомням си как седях с листа в ръка, разучавах всяко заглавие и се чудех с какъв ли жаргон е прикрито. Очевидно никой не бе достатъчно глупав да попита.

Упражнението след фалшивата компания за хладилници също бе в реални условия. Всеки от нас бе оставен в различен град в Девон. Отпуснаха ни четири часа да се сдобием с имена, адреси, номера на паспорти и подробности от банкови сметки от цивилни. Нямахше значение кои са, стига информацията да е истинска. Изглеждаше сравнително лесно. Поехме щастливи, убедени, че ще си свършим работата без проблеми. А после, ако действаме достатъчно бързо, ще прекараме следобеда в някоя хубава крайморска кръчма.

Десет минути след като слязохме от автобуса всички бяхме заловени, завързаха чували на главите ни и ни откараха неизвестно къде. Това, което се случи после, не бе приятно. Но ни научи на две неща. Как да си държим устите затворени, поне за известно време. И че обстоятелствата рядко са такива, каквито изглеждат на пръв поглед.

Никога не забравих първата част.

Трябваше да обърна повече внимание на втората.

С Лусинда слязохме от ягуара на консулството пред „Ритъм и пиячка“ точно в седем и половина. Смесихме се с малката група веселящи, струпана отпред, после се отправихме към мястото на срещата. Обиколихме района, като се оглеждахме внимателно и търсехме човек, който да наблюдава мястото от кола, сграда или от улицата. Лусинда смяташе, че проявявам параноя, но я накарах да ми

се подчинява. Все пак не тя щеше да се изправи пред Лъвайн на следващата сутрин.

„Булдог“ се оказа типична псевдоанглийска кръчма — безлично квадратно помещение, несръчно обзаведено да прилича на нещо, каквото не е. Фалшиви йоркширски плочки на пода, бар от махагон и месинг до задната стена, вляво — маса за бiliarд и няколко едноръки бандити, а вдясно — редица мърляви сепарета. Проверихме дали някой не се крие в тоалетните и в осем се настанихме на два твърди дървени стола близо до вратата. На масата пред нас имаше халба бира и джин и тоник за Лусинда.

През следващия час в кръчмата влязоха двадесет и трима души. Седемнадесет бяха мъже. Деветима бяха сами. Петима бяха на подходящата възраст. Но никой от тях не приличаше на снимката на Мансъл, която Лусинда бе донесла в чантата си.

Таня пристигна в девет без една минута. Спря за секунда до вратата и огледа помещението, сякаш бе заинтригувана от накачените по стените огромни снимки на Лондон от Втората световна. После пристъпи към бара, настани се на средното от трите празни столчета и си поръча питие.

— Изглежда различна, нали? — попита Лусинда.

— Може би малко — отговорих.

Истината бе, че изглеждаше съвсем различна. Не само заради джинсите и спортната блуза или заради това, че косата ѝ не бе вързана. Държането ѝ също беше различно. Беше напрегната и нервна като наркоманка. Въобще не приличаше на себе си. Това ми показва, че определено трябва да прогоним духовете от Мароко, които сигурно все още я тормозеха. Надявах се само Мансъл да се появи. И ако го направи, нервността ѝ да не го подплаши и прогони.

— Кой е този тип, с когото трябва да се срещнем? — попита Лусинда.

— Никой особено важен — отговорих.

— Защо тогава си правим труда?

„Добър въпрос — помислих си. — Попитай Таня и прекалено активното ѝ чувство за вина“.

— Той е британски поданик — отговорих. — В опасност е и се нуждае от помощта ни.

— Помагаме на много от нашите хора — каза Лусинда. — Но обикновено те идват при нас. Какво е различно с този човек?

— Почакай малко — спрях я. — Гледай. Имаме възможен контакт.

До бара седеше самотен мъж. Гледаше най-вече в пода, но от време на време се обръщаше към Таня. Беше нисък и дебел, четиридесетинагодишен, с оредяваща коса, торбести джинси и фланелка на футболния отбор „Челси“.

— Нямаш представа какво е да си сама жена в кръчма, нали? — въздъхна Лусинда. — Той просто я сваля. Случва се непрекъснато.

Мъжът сложи ръка на рамото на Таня и се наведе да прошепне нещо в ухото ѝ. Не чух отговора ѝ, но сигурно бе уцелила мишената. Типът бързо се отдалечи. А и никой от приятелите му не си опита късмета след това.

В девет и половина Таня извади мобифона си и изпрати съобщение. В десет изпрати следващото. После в десет и половина и единадесет. След още половин час стана, прибра телефона и тръгна към изхода.

— Втора фаза — казах на Лусинда. — Време е да тръгваме.

С Лусинда застанахме на тротоара, обърнати в различни посоки и вдигнали ръце, сякаш се опитвахме да хванем такси. Таня беше вляво от нас и вървеше бавно към Бродуей. Около тридесет секунди не се случи нищо. После някакъв тип излезе от кръчмата. Спря за миг до Лусинда и погледна по улицата. Вторачи се в Таня и я наблюдава напрегнато десетина секунди, после тръгна след нея. Вървеше достатъчно бързо, за да се изравни с нея преди следващата пресечка.

— Зловещ тип — каза Лусинда. — Но прекалено нисък за Мансъл.

— Кой е тогава? — попитах.

— Какво мислиш? Някой извратеняк?

— Не знам. Възможно е. Дай да проверим.

Тръгнахме енергично по тротоара. Бръкнах в джоба си и натиснах тройката на мобифона. Беше настроена за бързо набиране на номера на Мансъл. Минаха пет секунди. Шест. После мъжът реагира. Лявата му ръка трепна и посегна към джоба му. Чух приглушен звън.

Таня също чу телефона, спря и се обърна. И двете ръце на мъжа изчезнаха в джобовите на палтото му. Той изключи телефона с лявата си ръка и извади нещо с дясната. Беше малко. Кафяво. Дървено, с месингови ръбове. Знаех, че има копче. Мъжът го натисна и изскочи десетсантиметрово острие. Той вдигна ножа. Стоманата проблесна на светлината от уличната лампа. Върхът на ножа бе насочен към гърлото на Таня.

Бях прекалено далеч, за да стигна до него. Таня щеше да е мъртва, преди да измина и половината разстояние.

— Спри — извиках. — Полиция! Пусни оръжието или ще стрелям.

Мъжът замръзна, но не пусна ножа.

Продължих напред. Почти бях стигнал до тях.

— Полиция — повторих. — Пусни оръжието. Предупреден си.

Той бавно се обърна към мен, вдигна ножа и го насочи към брадичката ми.

— Струва ми се, че имаш два проблема — каза с безукорен британски акцент. Не приличаш на полицаи. И на въоръжен също. Така че защо да пускам ножа?

— Търсим изчезнал човек — отговорих. — Друг англичанин. Тревожим се за него. Трябва да знаем само кой си и откъде имаш този телефон. Кажете ни и никой няма да пострада.

— Първо, не съм англичанин, задник такъв. Не ми пука какво става с вашите хора. Второ, кой ще ми направи нещо? Ти? Или тези жени?

— Никой не иска да ти направи нещо лошо. Просто имаме нужда от помощта ти.

Мъжът изсумтя презрително.

— Добре — казах. — Ако тази причина не е достатъчно добра, какво ще кажеш за пари? Прибери ножа и да поговорим. Долари, лири, евра — каквото предпочиташ.

Мъжът стисна устни, кимна замислено и започна да отпуска ножа. Прокара въображаема линия по гърлото, гърдите и корема ми. После скочи към мен и се опита да забие ножа в гръдния ми кош. Отскочих, вдигнах ръце, сключени в китките, и го спрях. Той се опита да се отдръпне, но аз сграбчих китката му с лявата си ръка, извих я и стоварих юмрук малко над нея. Мъжът изпищя. Ножът изтрака на

тротоара. Изритах го настрани, забих бързо кроше на мъжа и го зашеметих. После го халосах в слънчевия сплит и той се преви. Ударих го с юмрук под брадичката, за да го вдигна нагоре. От устата и носа му рукна кръв. Работата бе почти свършена.

Отдръпнах ръка назад, за да го довърша, но преди да успея, внезапно ни обля светлина. Идваше от улицата. Чак сега осъзнах, че наблизко ръмжи двигател на кола. Чух отваряне на врата, после втора. И стъпки. На двама души. Едните се движеха право към мен, другите — вдясно.

— Полиция — каза женски глас. — Никой да не мърда.

— Мобифонът — казах на мъжа. — Откъде го взе? Кажи ми и ще ти помогнем.

— Млъкни — нареди ми ченгето. — Вдигни си ръцете. Всички. Веднага.

Таня и Лусинда се подчиниха моментално. Аз отпуснах още две-три секунди на мъжа да отговори, после пуснах китката му и вдигнах ръце. Типът се облегна на стената и се помъчи да вдигне ръце.

— Ти, с коженото палто — каза полицайката. — Обърни се към мен.

— Не мога — отговорих. — Не мога да обърна гръб на този тип. Той е психопат. ФБР го търси. За няколко убийства.

— Млъкни и се обърни. Веднага.

— Чуйте ме. Казвам се Дейвид Тревилиън. Работя с ФБР. Начело на групата ни е специален агент Лъвайн. Номерът му е в мобифона ми. Ще бръкна в самото си и...

— Не мърдай! Вдигни си ръцете.

— Дейвид, бързо — извика Таня. — Спри го.

Мъжът от кръчмата се усмихваше. Но не с обикновена усмивка. А пламенна, възторжена гримаса. Дясната му ръка посегна към вътрешния му джоб. Този път ченгетата не си направиха труда да предупреждават. Просто стреляха. По два куршума всеки. В средата на гърдите. След това вече нямаше връщане назад.

— По дяволите! — възкликна Таня. — Трябваше ни жив.

— Може би — възразих. — Виж му ръката.

Полицайте бяха направили на кайма вътрешните органи на мъжа, но бяха пропуснали онова, към което бе посегнал.

Мобифонът на Мансъл.

26.

Първият ми мобифон бе огромен. Беше толкова голям, че се наложи да го монтират за постоянно в колата ми. Спомням си как го инсталираха. Техниците трябваше да разглобят половината вътрешност на колата, като митничари, търсещи дрога. Сложиха колони, микрофони, антени, километри жици, бушони и голяма вилка за самия телефон. И въпреки това той не работеше свястно. Днешните телефони са много по-добри. По-малки. По-мощни. По-надеждни. По-лесни за употреба.

И могат да правят много повече от прости обаждания.

Лъвайн реши, че събитията пред „Булдог“ са достатъчно важни, за да повика шефа си, и на следващата сутрин, малко преди осем и половина, двамата с Таня влязохме в заседателната зала. Тримата агенти от ФБР вече седяха там. Варли беше начело на масата. Някой бе оставил пред него табла с кафета и Уестън тъкмо протягаше ръка към нея. Лъвайн подреждаше документи пред столовете, които бяхме използвали при последното ни събрание.

Придърпах дебелия купчина към себе си и започнах да я преглеждам. Горният лист бе списък с обаждания. Следващият — запис на текстови съобщения, включително онези, които Таня бе изпратила вчера. Останалите бяха снимки. Седемнадесет. Бяха ги увеличили прекалено много и цветовете бяха бледи. Типично за снимки с мобифон.

— Добро утро — каза Варли. — Заповядайте, вземете си кафе. Не искам да губим време днес. Бартман, започвай, ако обичаш.

— Благодаря, господине — каза Лъвайн и вдигна една по-тънка купчина документи. — Това е списък с обажданията, направени от един от телефоните, иззети при снощния инцидент. Отговаря точно на разпечатките, които Дейвид гепи от офиса на „Волфрам“, и показва обаждане до всяка от предишните жертви, направено малко преди смъртта им.

Замълча и ни огледа, сякаш очакваше въпроси. Никой не проговори.

— Значи спокойно можем да си направим извода, че знаем кой е убил петимата бивши служители на „Волфрам“ — продължи Львайн. — Собственикът на този телефон. Същият тип, който сега лежи в моргата, благодарение на нийоркската полиция. Някой да не е съгласен?

Отново никой не проговори.

— Чудесна новина — каза накрая Варли. — Случаят е приключен. Малко необичайно. Не е съвсем същият резултат, който очаквах, но все пак свършихте добра работа. Да почетем паметта на Майк. Всъщност би трябвало да имаме нещо повече от кафе сега. И разбира се, специални благодарности на вас, госпожице Уилсън.

— На мен? — учуди се Таня. — Защо?

— Помощта ви беше безценна — отговори Варли. — Разпознаването на жертвата от снимката беше изключително важно за нас. Напълно възможно бе никога да не открием връзката с „Волфрам“ без това. Вие ни насочихте по върнатата следа.

— Няма нужда от благодарности — отвърна Таня. — Радвам се, че помогнах за залавянето на човека, убил приятеля на брат ми.

— О, боже — притесни се Варли. — Ама че съм безчувствен. Забравих, че сте познавали жертвата. Надявам се, че приключването на случая ще ви утеши поне до известна степен.

— Благодаря — каза Таня. — Сигурна съм, че ще ме успокои. Просто съжалявам, че никой няма да бъде съден за извършеното.

— Убиецът е мъртъв — намесих се. — За мен това върши работа.

— Не, съгласен съм с госпожица Уилсън — каза Варли. — Резултатът не е съвсем задоволителен. Очевидно не можем да се върнем назад и да го променим обаче. Просто трябва да се уверим, че случаят е издържан. Кайл, искам да се заемеш с криминолозите.

Уестън кимна.

— Искам да се увериш, че ще действат адски внимателно. Хубаво ще е да имаме още нещо, освен телефонните обаждания.

— Мобифонът на Мансъл беше у него — каза Уестън.

— Така е — съгласи се Варли. — Това сигурно е важно. Но какво друго знаем за него?

— Честно казано, не много — отговори Лъвайн. — Салиф Хамад. Иракски поданик. Влязъл в Съединените щати легално преди два месеца. Кацнал на летище „Кенеди“. Служител на „Волфрам“, което не е изненадващо. Но има и много неща, които не знаем. Аз лично мисля, че още е рано да празнуваме.

— Какво имаш предвид? — попита Варли.

— Няколко неща — отговори Лъвайн. — Например, ние мислим, че той е убил останалите петима. Но защо го е направил? Не можем да приключим случая, без да знаем защо.

— Парите — отговори Уестън. — Хамад е работил за „Волфрам“. Може да е имал достъп до документацията им. Трябва да проучим този тип грижливо. Да видим какво е било финансовото му състояние. Също така смятам, че трябва да си свършим работата със съдебната заповед. Да разберем какво му е позволила да види службата му.

— Не съм напълно убедена за парите — намеси се Таня.

— Но не можем да ги изключим като възможност. Поне засега — отвърна Варли. — Кайл, заеми се с това. Нещо друго, Бартман?

— Да — отговори Лъвайн. — Мансъл. Ако все още е жив, трябва да го намерим. Мозайката не е сглобена докрай. Искам да знам откъде Хамад се е сдобил с мобифона на Мансъл. И кога.

— Загрявам накъде биеш — каза Уестън. — Мансъл се свързал с Майк и си уредил среща. Ако е загубил мобифона си, как се е обадил?

— И аз точно това си мисля — потвърди Лъвайн.

— Мога да отговоря на този въпрос — каза Таня. — Останалите разпечатки са от телефона на Мансъл, нали?

— Да — каза Лъвайн.

— Добре — продължи Таня. — Ако сравним двата списъка с обаждания, какво виждаме? Да започнем с приятеля на брат ми, Саймън Редфорд, чийто труп бе намерен от вас. До неговия телефон има обаждане от Хамад, направено сутринта в деня, когато е бил убит. Четири минути по-късно Редфорд се обажда на Мансъл. Говорят осем минути. И на двата телефона няма никакви други обаждания чак до късния следобед. Тогава Мансъл се е опитал да звъне на Редфорд четиринадесет пъти. Не успял да се свърже. И веднага след последния опит се обадил на този безплатен номер. Виждате ли?

— Това е номерът на групата на Майк — каза Уестън.

— И аз така предположих — каза Таня. — Мисля, че е станало следното. Редфорд е казал на Мансъл за обаждането от Хамад и за това, че щял да се срещне с него. После Мансъл може да е чул, че друг пътуващ по влаковете е бил убит, или пък просто се е уплашил, когато Редфорд не си е вдигал телефона. Така или иначе, стреснал се е достатъчно, за да потърси помощ.

— Но защо се е обадил на нас? — учуди се Варли. — И откъде е знаел номера на групата на Майк?

— Научил го е от брошурите, за които агент Лъвайн ни каза вчера — отговори Таня. — Вас ви нямаше, когато ги обсъждахме. Както и да е, Редфорд е бил третият убит. На следващия ден Хамад се обадил на номера на Мансъл. После няма никакви обаждания до момента, когато вие намерихте номера в документите на Майк и започнахте да му звъните.

— Значи смяташ, че Мансъл се е срещнал с Хамад? — попита Варли. — Възможно ли е да е бил толкова глупав след случилото се с приятеля му?

— След това, което той е смятал, че се е случило — поправи го Таня. — Предполагам, че е отишъл при него да търси отговори. Получил е някакви. И това му е струвало само телефона, а не и живота му, както при другите.

— А ако не е разполагал с мобифона си, не е можел да предупреди останалите двама — отбеляза Лъвайн.

— Това обяснява как Хамад е успял да ги очисти един по един.

— Чакай, чакай — спря го Варли. — Откъде знаем, че не е струвало и живота на Мансъл?

— Всъщност не знаем — отговорих.

— Да, не знаем — потвърди Уестън. — Вчера предположихме, че е оцелял, тъй като се е обадил на Майк. Но въз основа на идеята на Таня той може да е бил убит по всяко време след като е уредил срещата. Особено ако се е сблъскал с Хамад.

— Нямаме доказателство, че Мансъл въобще е стигнал до уличката — каза Лъвайн.

— А всичко друго щеше да се развие по същия начин, независимо дали Мансъл е стигнал там, или не — отбеляза Уестън. — Майк е бил там преди времето на срещата. Човекът на Лесли се е

натъкнал на него случайно. После се появява Дейвид. Просто не знаем дали и Мансъл е бил там.

— Съжалявам, Таня — казах.

— Никоя от тези идеи не е доказана — отвърна Таня.

— Мансъл може да е още жив. Трябва да продължим да го издирваме.

— Ще го търсим — увери я Варли. — Но искам да се съсредоточим върху Хамад. Каква е причината за извършените от него убийства? Да открадне заплатите? Или има нещо повече?

— Знаем, че Хамад е взел мобифона на Мансъл — казах. — Трябва да се съсредоточим върху това. И да забравим за всичко друго.

— Защо? — попита Уестън.

— Защото не е взел мобифона на никой от другите — отговорих. — Значи в телефона на Мансъл има нещо особено. А ако се е стремил към парите на Мансъл, защо не е взел личната му карта или някой от банковите му документи?

— Вероятно го е направил — каза Уестън. — Но няма да знаем със сигурност, преди да претърсим квартирата и службата му. Все някъде е прибрал плячката си. А затова имаме нужда от съдебната заповед.

— Не — възразих. — Трябва да приберем Тейлър, началника от „Волфрам“, с когото се видяхме. Той пребледня, когато видя снимките на убитите си служители. Трябва да му покажем снимките от телефона на Мансъл. Знаем, че той крие нещо, а това може да го подтикне да се разприказва.

— Да си побърбим с него за снимки от почивки? — изненада се Уестън. — Да бе, тогава наистина ще пропее.

— Нямаме причина да го приберем — възрази Варли. — Не още. Ето какъв е планът. Кайл, справи се бързо с документацията. Искам утре рано сутринта екипът ни да прерови щателно „Волфрам“. Бартман, свържи се с полицията. Да включат веднага Мансъл в списъка си с изчезнали лица. Дейвид и Таня, свържете се с мобилните оператори. Проверете дали имат данни от позиционните устройства на някой от телефоните. Някакви въпроси?

Нямаше.

— Добре тогава. Действайте. Ще се видим отново по обед. Господин Тревилиън, снощи рискувахте. Извадихте късмет, но не

искам да действате повече сам. Ясно ли е?

— Зависи от тях — отвърнах и кимнах към Лъвайн и Уестън. — Вчера се опитах да ги включа, но бяха заети с попълването на формуляри.

Уестън и Лъвайн тръгнаха да изпълнят задачите си — всъщност се повлякоха по петите на Варли като послушни ученици. Аз останах в стаята и се заех с кафето. Таня ме загледа за момент, после се извини и излезе. Все още изглеждаше притеснена за нещо.

— Добре ли си? — попитах я, когато след няколко минути се върна.

— Честно казано, страхувам се, че съм параноичка. Стори ми се, че видях някакви типове да наблюдават дома ми снощи. И отново тази сутрин.

— Настина ли? Как изглеждаха?

— Ами... мъже. Малко над двадесетгодишни. Нищо особено отличително.

— Ами дрехите им? Как бяха облечени?

— Не помня точно.

— Ръст? Телосложение?

— Не съм сигурна. Не забелязах нищо особено.

— Добре, ще се отбия при теб по-късно, ако искаш. Ще проверя как стоят нещата.

— Не, не се тревожи. Вероятно просто съм изморена. Не можах да спя.

— Заради Мансъл ли?

— Отчасти. А и споменът за простреляния Хамад ме държа будна доста време. Ами ти?

— Спах като къпан. Насмалко да пропусна закуската.

— Как можеш да закусваш след всичко, което стана? Пред очите ти умря човек. Гледахме как кръвта му течеше по тротоара. Бях толкова близо, че едва не си изцапах обувките.

— Таня, той искаше да умре. Видя го да се усмихва, нали? Знаеше, че те ще стрелят, ако си бръкне в джоба. Това се нарича „самоубийство чрез полицията“. Аз лично не бих постъпил по този начин, но изборът си беше негов. Трябва да уважавах това.

— Да го уважавам? Ти си с изкривена психика. Както и да е, да не говорим повече за това. Не искам този образ да остане пред очите ми цял ден. А и трябва да се заемем с мобилните оператори.

— Защо?

— Защото Варли ни нареди.

— Е, и?

— Дейвид, защо вечно търсиш неприятности?

— Няма опасност от неприятности. Да ти се скара Варли е все едно да те изяде маруля.

— Адски си странен. Защо просто да не свършим работата, която ни възложиха? Или искаш да си единственият, който няма какво да докладва?

— Бих предпочел да докладвам нещо полезно. Тази история с позиционните устройства е дивотия. Варли просто иска да ни разкара от картинката и да се опита да приключи нещата по своя собствен начин.

— Дори и да е вярно, проблем ли е?

— Да.

— Защо? Защото той не действа по същия начин като теб?

— Не. Защото той има различна цел. Той те записва, Таня. Тревожи се само за железопътния си случай. Исква да се увери, че няма да пропусне нещо, което после да го засегне. Откриването на Мансъл е на заден план. И Варли ще го остави там, ако му позволим.

— Може и да си прав. Но как да променим това?

— Да тръгнем след Тейлър.

— Защо?

— Защото в цялата тази история има една подозрителна връзка — уволнените екипи, убитите хора, болницата, където са работили, и Хамад, който е натиснал спусъка. Всичко сочи обратно към „Волфрам“.

— Съгласна съм. Но ни трябва доказателства, за да го арестуваме. Затова агентите се занимават със съдебната заповед.

— Тя няма да пристигне по-рано от утре. А тогава ще е прекалено късно. Дотогава Тейлър ще покрие всичко. Таня, трябва да си зададеш един въпрос. За Мансъл. Наистина ли се отнасяш сериозно към цялата тази история?

— Разбира се. Абсолютно. Знам, че според теб е глупаво, но...

— Тогава трябва да пипнем Тейлър днес. Тази сутрин. Веднага. И знаеш ли какво? Точно това ще направим.

— Как? Не можем да го принудим.

— Няма нужда да го принуждаваме — отговорих и извадих мобифона.

— Какво ще правиш? — учуди се Таня.

— Ще му се обадя и ще го помоля да се види с нас.

— Сериозно ли говориш?

— Съвсем сериозно.

Тейлър вдигна на първото позвъняване.

— Да? — каза той. — Какво има?

— Добро утро, господин Тейлър — поздравих любезно. — Обажда се Дейвид Тревилиън. Вчера се видяхме в службата ви.

— Да, спомням си. Какво мога да направя за вас?

— Имам един проблем. Оказа се, че и двамата с вас го имаме. Надявах се да се видим, за да потърсим начин да се справим с него.

— Какво имате предвид?

— Спомнете си, че работя с ФБР в момента, нали? Е, те са подозрителни хора. И според тях вие не бяхте съвсем откровен с нас вчера.

— Глупости. Казах ви всичко, което знам.

— Вярвам ви, господин Тейлър. Наистина. Проблемът е, че хората от Бюрото са и адски упорити. Мъча се да ги убедя, но съм сам срещу тях. А в момента те изготвят съдебни нареждания за телефонните ви записи, компютрите, помещенията, колите и всичко друго.

— Записвате ли ме? Защо ми съобщавате всичко това?

— Защото ако те поемат по този път, ще са нужни седмици, за да приключим случая. Може би дори месеци. Видях базата ви. А агентите действат много подробно.

— Да правят каквото си искат. Няма да намерят нищо.

— Може и така да е. Но ето какъв е проблемът ми. Не искам да се мотая тук в продължение на месеци. Имам си работа в Лондон.

— Както казахте, това си е ваш проблем.

— Но и ваш.

— От къде на къде?

— Трудно е да си представим как в наши дни даден бизнес оцелява без компютри или телефони. Липсата на коли също може да е проблем. Ами клиентите ви? Може да се изнервят от постоянното присъствие на криминолозите...

— Заплашвате ли ме?

— Не. Просто ви предупреждавам какво ще стане, освен ако не намерим начин да го спрем.

— И как да направим това?

— Да се видим. Ние двамата. Ще ви обясня какво тормози Бюрото. А после, ако ми съобщите нещо, което да върши работа, ще им дам подходящите отговори. И ще ви спестя много затруднения и притеснения. На мен пък това ще ми спести време.

— А ако разследването свърши по-бързо, вие ще оберете славата.

— Е, ако нещата приключат така, няма да проявя излишна скромност.

— Да, разбирам. Добре. Ще се срещна с вас. Кога?

— Колкото се може по-скоро. Те вече действат по заповедта. Трябва да е преди обяд.

— Днес?

— Екипът ще се задейства утре сутрин.

— Да не са полудели?

— Бъдете готов след час. Ще дойда в службата ви.

— Днес съм в почивка. У дома съм си.

— Добре, тогава да се видим там. След двадесет минути.

Докато говорех, Таня беше отишла до прозореца, но веднага щом разговорът приключи, се обърна и се втурна към мен.

— Дейвид, какви ги вършиш? Провали цялото разследване. Как може да ни помогне това?

— Какво съм провалил?

— Целия случай. Каза на Тейлър за съдебното нареждане, за обиска и всичко друго.

— Те вече очакваха това.

— Не можеш да си сигурен.

— Сигурен съм. Когато бяхме във „Волфрам“, забеляза ли метално куфарче на пода до шкафовете?

— Високо тридесетина сантиметра? Да, видях го.

— Знаеш ли какво имаше вътре?

— Откъде да знам? Да нямам рентгенови очи?

— Портативен заличител. Проверих, когато отидох до тоалетната.

— Какво е това?

— Устройство, което изтрива хард драйва. Завинаги.

— Това не означава нищо. Вече има нови правила. Трябва да изтриеш хард драйва, преди да го изхвърлиш. За да предпазиш данните за служителите си и така нататък. Да имаш заличител е съвсем законно.

— Таня, не го вярваш, нали? Помисли малко. Независимо дали става дума за кражба на пари, или за болницата, или за нещо, за което още не сме се сетили, някой е организиран всичко грижливо. Те са подготвени за всеки случай. Цели екипи бивши морски пехотинци не измират случайно. Очевидно имат и втори план и сега го изпълняват. Стъпка по стъпка. Ако ги оставим на спокойствие, няма да открием абсолютно нищо.

— А сега, след като знаят, че идваме, дали ще оставят нещо за нас?

— Това е без значение. Обаждането ми имаше друга цел. Да ги стресна. И да ги накарам да вземат решение. Реакцията им ще ни каже повече от обиска.

— Ами Тейлър? Ако те са толкова добре подготвени за всеки случай, какво ще ти каже той?

— Всичко, което поискам да знам.

27.

Веднъж ме пратиха във Франция, в една компания, където всички в офиса бяха откачили на тема мляко.

Бяха изготвили списък кой ще купува ежедневната доставка от местния магазин. Звучеше лесно. Но системата просто не проработи. Хората забравяха да си платят вноските и клубът оставаше без пари. Други се оправдаваха, че не могат да намерят време да отидат до магазина. Или отказваха да го направят, защото някой пропуснал реда си миналата седмица. Историята продължи в същия дух, докато не избухна пълна анархия. Появиха се малки групички, които си купуваха собствени запаси и отказваха да ги споделят с колегите си. После се опитваха да се крадат един друг, ако нямаха достатъчно. Организаторите започнаха да крият млякото. Един дъртак направо откачи. Тайно преливаше млякото си в разни съвсем неподходящи за целта съдове, а после ги оставяше навсякъде по работното си място.

Не се интересувам от мляко — пия кафето си чисто, но службата беше толкова отегчителна, че имах нужда от нещо, с което да се забавлявам. Измислих си игра. Всеки ден се опитвах да открия поредното скривалище. Проявих любезност обаче. Не се ровех из вещите на стареца. Само го държах под око. Намеквах, че съм жаден, после се мотаех из офиса и наблюдавах реакцията му. Не се интересувах от точното място — отбелязвах само библиотечката, където бе скривалището, а не самата книга. Методът ми вършеше работа всеки път. И положи основите на стратегия, която оттогава успешно използвам.

Тя може да не ви каже точното място на това, което търсите. Но ще потвърди посоката, в която трябва да гледате.

Тейлър отвори в мига, когато почуках, отстъпи настрани и ми махна да вляза. Не каза и дума, просто стоеше и чакаше. Предположих, че това е любимият му номер, тъй като антрето му беше доста

необичайно. С изключение на външната врата бе абсолютно кръгло. Подът бе покрит със стоманени плочки с изпъкнали ромбове, каквито можете да видите по фабрики и складове, с тази разлика, че тук бе излъскан до блясък. Стените бяха боядисани в бяло и само ако се вгледаше внимателно, човек можеше да види очертанията на скрити врати вдясно и вляво. Коридор водеше към спалните и баните. Центърът бе запълнен от спираловидна стълба. Рамката ѝ бе от блестящ метал. Всички болтове бяха на показ, а стъпалата бяха застлани със същите плочки като пода.

— Тук няма какво да се види — каза Тейлър, след като се изкефи на реакцията ми. — Да се качим горе. След вас.

Вторият етаж на мезонета на Тейлър бе също така странен. Вътрешните стени бяха съборени и се бе образувал огромен правоъгълник. Подът, стените и таванът бяха изработени от подобен на гранит материал. Бял с малки сребристи точки. Сигурно бе отлян на място, тъй като никъде не се виждаха шевове или сглобки.

Всички кабели бяха в кръгли поцинковани тръби, свързани към солидни промишлени превключватели, и отиваха към три успоредни дълги лампи, които висяха на вериги от тавана. Едната вдясно бе над масата за хранене. Беше направена от зеленикаво стъкло, обковано с метал. Осем стола, тапицирани с велур, заобикаляха масата. Всеки беше в различен цвят на дъгата, плюс един в черно.

— Това кухненски асансьор ли е? — попитах и кимнах към квадратния стоманен капак в дясната стена.

— Да — потвърди Тейлър. — Кухнята е на долния етаж.

Другите две лампи бяха вляво от нас и висяха над огромно бяло Г-образно канапе. Двете му секции бяха еднакво дълги, така че човек можеше да се настани удобно навсякъде, за да гледа телевизия или да зяпа през френските прозорци.

Телевизорът беше гигантски. Поне петдесет и два инча, вграден в отсрещната стена. Нямаше и следа от кабели и кутии, но каквото и оборудване да бе скрито наоколо, надали щеше да може да се сравни с гледката. Първото нещо, което привличаше погледа, бе великолепната зеленина на парка двадесет и един етажа по-долу. Второто — сивите и кафяви сгради на Уест Сайд. И накрая — студеното синьо на река Хъдсън. Поотделно всеки цвят беше великолепен. Заедно бяха направо

хипнотизиращи. Нищо чудно, че Тейлър не бе закачил картини по стените.

— Сам ли живеете? — попитах.

— Да. Поне за момента — отговори той. — Защо?

— Наистина оригинално обзавеждане. Трудно щеше да е да го направите, ако трябваше да постигате компромиси с някого.

— Вярно е. Кафе?

— Да, благодаря. Без мляко и захар.

— Кафеварката е долу и кафето ще е готово след минута. А сега, моля, настанете се удобно. Да поговорим. Обяснете ми какво е възбудило Бюрото.

— А, вече сте готов за делови разговори. Добре. Е, спомняте ли си мъртвите си служители? Говорихме за тях вчера. Оказа се, че всичките са били убити от човек от „Волфрам“.

— Не е възможно. От кого?

— Един тип на име Салиф Хамад.

— Хамад? Тази сутрин ми се обадиха за него. Мъртъв е.

— Знам.

— Хамад е убил тези хора? Сигурни ли сте?

— О, да, без съмнение.

— Салиф Хамад. Невероятно. Толкова кротък човек. Но ако е бил Хамад, защо тогава сте тук? Сега агентите няма да могат да се сдобият със съдебната заповед.

— Искате ли да се обзаложим?

— Какво има да търсят? Заловили сте убиеца. Това слага край на историята, нали?

— Съжалявам, Келвин. Историята още не е приключена. ФБР са подозрителни хора. Мразят загадките. Кой е престъпникът е само половината от историята. Ще продължат да търсят, докато не разберат защо са извършени убийствата.

— Това няма нищо общо с нас.

— Вярвам ви. Но агентите не мислят така.

— Защо?

— Хамад е работил за вас. Убитите — също. Според ФБР това не е съвпадение.

— Разбира се, че е съвпадение. И имате нужда от нещо повече от просто съвпадение, за да се сдобияте със съдебната заповед.

— Те разполагат с повече.

— Какво например?

— Мога да ви покажа. Но преди да го направя, искам да си изясним нещо.

Телефонът на Тейлър звънна, той се извини, вдигна и се вслуша.

— Съжалявам — каза след миг. — Чистачката се качва. Трябва да й отворя.

Краката му затропаха по металните стълби. Вратата се отвори. Чух в коридора стъпки. Тежки. На двама души. После вратата се затвори и Тейлър се върна горе. Не го чух да дава нареждания на „чистачката“.

— Ето ме — каза той от последното стъпало. — Извинете за прекъсването. Та какво казахте?

— Чистачката ви качва ли се тук горе? — попитах.

— Да, ще се качи. Но след около час. Първо оправя долу. Не се тревожете. Тя не говори английски. Е, искахте нещо?

— Да. Уверения. Поемам голям риск. Никой не знае, че съм тук. Ако някой разбере, че ви показвам...

— Разбрано. Не се тревожете. Дискретността е една от добродетелите ми. Хайде да видим с какво разполагате и да преценим дали можем да си помогнем един на друг.

Извадих комплекта снимки от мобифона на Мансъл, който ми бе дал Львайн, и му го подадох.

— Прилича на Ирак — каза той, когато видя първата снимка.

— Да, Ирак е — потвърдих.

— Откъде ги взехте?

— Един от бившите ви служители ги е направил. С мобифона си.

— Кой?

— Джеймс Мансъл.

— Помня го. Но той не е една от жертвите, нали?

— Не сме сигурни. Знаем, че Хамад се е опитвал да го убие. Ако е успял, още не сме намерили трупа. Но определено е взел телефона му. Беше у него снощи, когато загина. Опитваше се да го предпази.

— Странно.

— Много. И въпросът, който агентите задават, е защо Хамад е искал телефона толкова много?

— Нямам представа. Записи от обаждания? Номера?

— Не. ФБР анализира всичко. Сигурно има нещо друго.

— Не мога да си представя какво.

— Смятат, че може да става дума за снимките.

— От къде на къде? Как е възможно нечии ваканционни снимки да струват пет живота?

— Още не знам. Погледнете. Кажете ми какво виждате. Ако мога да убедя ФБР, че снимките са без значение...

— Разбрах — прекъсна ме той и започна да разглежда снимките.

— Ще опитам. Да видим с какво разполагаме. Мъже в казарми. Мъже в пустинята. Още мъже в пустинята. Няколко момичета — не са от нашите. Мъже в коли. Един от конвоите ни. Един от камионите ни.

— Какви са арабските надписи отзад?

— „Опасност. Стойте назад. Упълномощени сме да използваме смъртоносна сила“.

— Това нормално ли е?

— Абсолютно. Всички возила на частни фирми имат такива надписи. На английски и арабски.

— Добре. Продължавайте.

— Следващата е... ами прилича на вътрешността на един от камионите ни.

— Какви са всичките тези контейнери?

— За пренасяне на органи за трансплантации. Вървят страхотно на черния пазар.

— Ценни ли са?

— Много. Затова се налага да ги охраняваме. Тях и лекарствата, разбира се.

— Защо Мансъл ги е снимал?

— Нямам представа.

— Не приличат на обикновените. Обикновено те са като кутии за пикник.

— Така е. Тези са специални. В момента в страната цари ужасна бъркотия, така че повечето органи трябва да бъдат транспортирани по въздуха. И контейнерите се нуждаят от вградени монитори, помпи за течности и всякакви други устройства.

— Добре. Ами останалите снимки? Нещо прави ли ви впечатление?

— Не мисля — отговори той, след като погледна останалите снимки. — Приличат на... сувенири. Правени просто за спомен.

— Разбирам.

— Е, това изясни ли нещата? Всичко наред ли е?

— Не. Съжалявам, Келвин, но не е достатъчно. Не мога да се върна във ФБР с обяснението „приличат на сувенири“. Имам нужда от нещо повече.

— Няма нищо повече. Разгледах снимките. Казах ви какво видях.

— Екипите за бързо реагиране в момента се подготвят. Може да не изчакат до утре сутрин...

— Ами спрете ги.

— Дайте ми нещо, с което да ги спра.

— Какво например? В тези снимки няма нищо. Без значение са.

— Тогава ще се видим утре сутрин — казах. — И си облечете по-стари дрехи.

— Не, почакайте — спря ме той. — Оставете снимките. Да опитаме друг подход. Непрекъснато работим за правителството. Сложна машина. Понякога колелцата ѝ заяждат. Мисля си, че и в момента може да имаме подобна ситуация.

— Не знам. Какво правите в такива ситуации?

— Оправяме колелцата. Смазваме ги. Задвижваме ги отново.

— Как?

— Парите обикновено вършат работа.

— Колко?

— Зависи колко от колелцата са заяли.

— Да кажем, че три. Освен мен.

— Сто хиляди. Вие запазвате каквото остане.

— Какво ще кажете за милион?

— Не прекалявайте.

— Чудя се дали ще обискират и дома ви.

— Петстотин хиляди.

— Да си представим как проверяват тези стени и ровят за скривалища...

— Седемстотин и петдесет хиляди. Петдесет сега, останалите когато всичко приключи.

— И запазвам всичко, което остане след смазването на колелцата?

— Точно така.

— Ами кафето?

— Забравете за кафето. Имам петдесет хиляди долу. Ще отида да ги взема.

— Благодаря. И кажете на хората си, че могат да спрат да се крият.

— Какви хора?

— Тези, на които отворихте преди малко. Освен ако чистачката ви няма четири крака.

— О, металният под. Не е идеален за потайности.

— Не е.

— Добре, засрамен съм. Всичко наред ли е?

— Да. Ами ако не бях взел подкупа? Не можехте да ме приемете тук сам. Само глупак би постъпил така. А аз не правя сделки с глупаци.

28.

По средата на първия ми месец във флота имаше пожар. Беше в тренировъчните ни казарми. Наложих се да се изнесем оттам за две седмици, докато ремонтираха. Най-близката възможна квартира бе в общежитията на университета. Беше по средата на ваканцията, така че университетското градче бе обезлюдено. Бяхме само ние, плюс утайката от студенти на горния етаж. Бяха останали тук, тъй като трябваше да посещават лятното училище.

Студентите не изглеждаха особено отдадени на науката. Интересуваха се повече от купони, отколкото от учене. Вечно слушаха оглушителна музика. Пиеха. Мотаеха се наоколо, вдигаха шум и дразнеха всички. Е, поне мен. Спомням си как една нощ от тавана ми започна да капе вода. Качих се горе да разследвам. Оказа се, че някой взел кофа за боклук от кухнята, напълнил я с вода и я нагласил до вратата на съседа ми от горния етаж. После почукал, съседът отворил и петдесет литра вода, примесена с боклуци, се излели върху краката му.

Тогава си помислих, че шегата е адски тъпа. Странно как покъсно в живота мнението ти може да се промени.

Тъй като бяхме постигнали споразумение, Тейлър вече не се нуждаеше от телохранители и те излязоха от апартамента по същото време като мен. Изглеждаха абсолютно еднакви. Единият се появи откъм коридора със спалните, другият излезе по петите му. Стори ми се, че виждам двойно. Бяха някъде към тридесетте, по метър и деветдесет, с широки рамена и яки мускули, с каквито се сдобиваш, ако работиш на открито, а не във фитнеса. Кожата им бе силно загоряла. Руса четина украсяваше главите им. Носеха същите дрехи като типа, когото бяхме видели във „Волфрам“, но нямаха табелки с имена. И двамата говореха с австралийски акцент. Единият беше праметнал през рамо брезентов сак. Никой от двамата не се почувства

неудобно, че говори с човек, когото е бил готов да убие само преди минути.

— Да те закараме донякъде? — попита типът със сака, когато Тейлър затвори вратата зад нас.

— Да, благодаря — отговорих. — Само няколко пресечки. Ще ми спестите търсенето на такси. Проблемът е, че не мога да се возя в асансьор. Може ли да слезем по стълбите?

— Двадесет и един етаж?

— Хайде де, все надолу е. Дори ще ти нося сака.

Типът въздъхна, погледна близнака си, после кимна.

— Добре. Ще слезем пеша. Но не ми пипай сака.

Вратата към стълбището бе вдясно от нас, точно до третия асансьор. Стоях най-близо до нея, затова се протегнах и я бутнах. Отвори се по-лесно, отколкото очаквах. Механизмът за затваряне беше развален. Е, това бе късмет за мен. Означаваше, че ще мога да спестя време. Не исках Тейлър да напусне апартамента, преди да се върна да си поговорим още малко.

— След вас — казах, отстъпих настрани и направих път на типа със сака.

Влязох веднага след него и хванах бравата от другата страна. Поспрях за миг, после се хвърлих с всичка сила върху вратата и я бутнах назад.

Уцелих момента абсолютно точно. Стоманената обвивка на тежката противопожарна врата размаза носа на втория близнак, като че ли бе направен от хартия, а после халоса челюстта му. Ударът го отметна назад и той се просна на пода, сякаш бе паднал по лице от поне седем метра височина.

Типът със сака чу трясъка, спря на метър от мен и започна да се обръща. Изчаках го да застане с лице към мен, скочих напред и го изритах под ребрата. Той се залюля и размаха ръце с надеждата да се хване за нещо. Дясната се плъзна по гладката стена. Лявата хвана металния парапет, но не можа да се задържи. И двете му ръце се оказаха зад него и поне отнеха малко от болката при падането му. Но въпреки това тилът му изтропа надолу по остриите ръбове на шест циментови стъпала и той се отпусна безжизнено на площадката.

Последвах го, взех сака и надникнах вътре. Видях три неща. Прозрачен найлонов чаршаф, грижливо сгънат. Черен чувал за

трупове, стандартна военна изработка. И метална кутия със спринцовка, пълна с прозрачна течност. Прибрах спринцовката в джоба си, върнах всичко друго на мястото му и праметнах сака през рамо. После праметнах и типа през рамо и го занесох горе.

След това проверих близнака му. Той се беше претърколил по корем и се опитваше да се завлече до апартамента на Тейлър, като стенеше тихо всеки път, когато помръднеше. Не осъзна, че съм се върнал, така че го оставих да се завлече до стената, преди да го обърна на една страна и да го халосам с юмрук в слепоочието. Това сложи край на пълзенето му. Нагласих го в седнало положение и облегнах главата и рамената му на вратата на апартамента. После довлякох типа със сака и го настаних в скута на близнака му. Кръвта му направи огромно петно по бялата врата, но това не ме притесни. Възнамерявах да накарам Тейлър да се тревожи за повече неща, отколкото за изцапаната си врата.

Извадих спринцовката от кутийката, отстъпих настрани и натиснах звънеца. Задържах пръста си върху него в продължение на две секунди. Звукът беше пронизителен и старомоден и ме изненада. Пълна тишина за десетина секунди, после чух леки стъпки по спираловидната стълба. Приблжиха се към вратата и замряха.

— Кой е? — попита Тейлър.

— Чистачите ти — отговорих. — Забравиха да оправят горния етаж. И решиха да се върнат.

Тейлър отвори вратата. Голяма грешка. Телата на близнаците паднаха назад и се заплетоха в краката му. Главите им се удариха в плочките. Отпуснах няколко секунди на Тейлър, за да осъзнае какво се е случило, после застанах пред него.

— Не знам какво е вкарало момчето ти в спринцовката — казах, като я вдигнах пред очите му, — но ако не искаш да го влея право в сърцето ти, се просни на земята. С ръце зад главата. Сключи пръсти. Не ме гледай. И не помръдвай.

Тейлър се просна на пода, сякаш му бяха отсекли краката. Върнах спринцовката в кутийката, прибрах я в джоба си и влязох в апартамента. Телата на телохранителите ми пречеха, затова ги завлякох настрани и затворих вратата. Заклучих я, после зарових из джоба си за кабелните връзки, които бях взел от Лесли. Открих четири. Използвах

две, за да вържа ръцете на близнаците. Другите две ги завързаха към рамката на спираловидната стълба. После се завъртях към шефа им.

— Дотук добре — казах. — Изправи се.

— Къде отиваме? — попита той.

— Горе.

— Защо?

— Тук долу няма какво да се види. А и се нуждаем от уединение и спокойствие. Трябва да си побъбрим.

Тейлър тръгна пред мен. Вървеше колебливо, с една ръка на парапета. Запазих дистанция, просто за всеки случай, но той не се опита да направи нищо. Просто се завлече горе, направи още две стъпки и зачака указания. Наредих му да влезе в трапезарията и да седне на лилавия стол. Той се намираше в средата на дългата страна, с гръб към канапето. Седнах срещу него на жълтия стол, така че той можеше да гледа или празната бяла стена, или мен.

— Давам ти една минута да си помислиш — казах. — Допусна доста грешки тази сутрин. Сериозни грешки. И сега трябва да избираш. Или оправяш нещата, или си плащаш. И трябва да те предупредя — цената ще е висока.

— Как да ги оправя? — попита той.

— Кажи ми истината.

— Казах ти я.

Извадих купчината снимки, издърпах онази с контейнерите за органи и я сложих на масата.

— Защо тогава се стресна, когато видя тази снимка?

— Не се стреснах. Просто ми бе нужна секунда, за да загрея какво виждам.

— Ще ти задам още един въпрос. Преди „Волфрам“ служил ли си в армията?

— Да.

— Специални сили?

— Не.

— Военновъздушни?

— Не.

— Пехота?

— Не. Защо?

— Защото останах с впечатлението, че не си участвал в много битки. Прав ли съм?

— Модерната армия зависи от работата на чиновниците си. Не я омаловажавай.

— Не я омаловажавам. Просто си мисля... Видя онези типове долу, нали? Лицето на единия? И задната част на черепа на другия? А сега погледни това.

Вдигнах ръце и му показах дланите си, после opakото.

— Щом мога да обработя така тези типове, съвсем сам и без да получа и една-едничка драскотина, какво ще стане с теб, ако не ми дадеш онова, което искам?

Тейлър се вторачи в масата. Но единственото там бе отражението му, а то не му предложи успокоение.

— Имаш избор — казах. — Или ще ми разкажеш за това — посочих снимката, — или ще се озовеш в това.

Отворих сака и извадих чувала за трупове. Метнах го на масата и го развих. Последните тридесетина сантиметра паднаха в скута му.

— Приятелчетата ти го донесоха за мен — казах. — Но ми се струва по-подходящ за твоя размер.

Тейлър седеше мълчаливо, омагьосан от черната гума, сякаш бе гигантско пипало, което се канеше да го сграбчи. После отмести очи, бутна чувала настрани и взе снимката.

— Бяха органи за трансплантация — каза той. — Но не ги вкарвахме там.

— А кой ги вкарваше? — попитах.

— Никой. Изкарвахме ги от страната.

— И къде ги закарвахте? В Съединените щати?

— Очевидно.

— Добре. В кабинета си говореше как сте принцип — на фирма, която се грижи за измъчените хора. Но зад фасадата сте просто банда контрабандисти на органи.

— Не ме занимавай със смотаните си морални ценности. Да, правим пари. Да, това, с което се занимаваме, е нелегално. Но все пак спасяваме болни хора, а това е достатъчно добро за мен.

— Спасявате болни хора? Събуди се, Тейлър. Крадете органи.

— Не ги крадем.

— Купувате ги. От кого? За колко? Какво става, ако хората откажат?

— Не ги купуваме.

— А какво правите? Произвеждате ги?

— Нямаш представа в какво състояние е онази страна. Може и да изглежда странно, но има чудесни органи, които просто лежат на улицата. А тук хората умират, тъй като няма достатъчно органи. Събрахме две и две и получихме четири. Никой не губи. Невинни американци печелят.

— Какво печелят? Нечии органи? Органите на хора, които не са искали да станат донори?

— Американците оживяват. И не възнамерявам да се извинявам за това на никого.

— А резервните органи? Не са все още в телата на хората, нали?

— Не се прави на идиот. Ние не само защитаваме болницата, но и осигуряваме лекари и хирурзи. Безплатно. Патрули събират жертвите. Нашите хора спасяват толкова, колкото могат.

— А останалите ги правите на парчета? Нарязвате ги за резервни части?

— Трябва да сме реалисти. Не можем да спасим всички.

— Е, добре, онези без късмет. Просто си взимате вътрешностите им. Като лешояди.

— А ти как би постъпил? Ще оставиш органите да изгният? Знаеш ли какво е да живееш на хемодиализа? А и тя невинаги върши работа. Десет хиляди американци умират всяка година от бъбреци.

— Как докарвате органите тук?

— Със самолет.

— Ами митниците?

— Ние сме лицензирани и имаме правителствени договори. Самолетите са си наши.

— А след като органите вече са тук, как ги продавате? На „И-бей“?

— Не е толкова просто. Както ти казах, правим го, за да спасяваме хора. Работим само с наши пациенти. Ние поставяме диагнозата, определяме лечението и се грижим за възстановяването. Подходът ни е напълно хуманен.

— А болниците не вдигат ли тревога? Или ги подкупвате да гледат настрани, когато докарват щайгите с месо?

— Не използваме болници. Имаме си собствени помещения.

— Какви?

— Частни клиники.

— Частни клиники. За тузари.

— Не. Майки. Бащи. Обикновени хора, които искат да останат живи и да гледат как растат децата им. Редовните канали ги провалят, защото е факт, че системата е скапана. И те се обръщат към нас. И за всеки, на когото помогнем, в списъка се освобождава място за някой друг. Всички печелят. Буквално няма недостатък.

— За колко клиники говорим?

— Пет.

— В Ню Йорк?

— Едната. На Шестдесет и шеста улица. Тя беше първата ни клиника.

— А останалите?

— В Бостън.

— Всичките?

— Не. Една в Чикаго, друга във Вашингтон и една в Маями.

— И всичките са се посветили на спасяването на болни хора.

— Да. Ако питаш мен, това е единственото добро в тази война.

— Защо тогава в моргата на ФБР има петима бивши служители на „Волфрам“?

— Трябва да поговориш с Джеймс Мансъл по въпроса. Проклетият задник. Беше нов в болницата. Набута се на място, където не трябваше да влиза. Не знаехме колко е видял. И очевидно не можехме да рискуваме.

— Затова уволнихте целия екип. Докарайте ги у дома, платихте им и ги отпратихте.

— Точно така.

— Как тогава и петимата се озоваха в моргата?

— Отново по вина на Мансъл. Той ни изпрати копие от тази снимка. Искаше повече пари. Много повече.

— Един от тях се опитва да ви изнудва, а вие очиствате целия екип. Доста хуманен подход.

— Не зависеше от мен. Аз не бих постъпил по този начин.

— Да. Ти просто щеше да убиеш Мансъл. Или да наредиш да го убият.

— Като последно средство.

— Ама ти си направо светец. Е, кой издаде заповедта?

Тейлър не отговори.

— Не ми се прави на срамежлив — казах. — Не съм в настроение за компромиси.

— Добре — каза той. — Но ми е малко трудно. Защото сегашният „Волфрам“ не е този, който създадох. Нещата се промениха.

— Как?

— Имам нови партньори.

— Откога?

— Отпреди три месеца.

— Кои?

— Не знам истинските им имена. Иракчани.

— Имаш огромен брой яки служители с автоматични оръжия. Защо ще позволиш на някого да се бърка в компанията ти?

— Не е толкова просто. Разбраха с какво се занимаваме. Мислехме, че ще се опитат да ни закрият. Случвало се е. И си прав. Имаме достатъчно връзки да се справим с това. Но тези типове бяха различни. Не искаха да спираме транспорта на органи. Искаха да изпращаме още повече. И бяха готови да помогнат.

— И ти им позволи.

Тейлър сви рамене.

— Те имат страхотни връзки. Утроиха запасите от подходящи донори. Дори изпратиха свои собствени хирурзи тук, за да помогнат в работата. Откак се включиха в операцията, правим по една трансплантация на ден във всяка клиника. Най-вече бъбреци. И дробове. А сега говорим за разширяване на дейността. Роговици например. Като цяло, деветдесет процента са добри.

— А останалите десет?

— Ежедневните дреболии не са проблем. Но начинът им на справяне с проблемите е скапан. Реагират прекалено остро. Имат различни идеи за това какво може и какво не може да се прави.

— Знаем всичко за това. И кои са те?

— Казах ти. Не им знам имената.

— Къде мога да ги намеря? Шефовете. В Ирак?

— Не. Тук са. Работят в клиниката на Шестдесет и шеста улица.

— И Хамад е един от техните хора?

— Да. Този, който се грижи за проблемите им. Пристигна един месец след тях. Откачените истории са негова работа.

— И ти го остави да прави каквото си иска?

— Какво можех да направя? Притеснявах се още от първия ден. Но останалите директори...

— Направи се, че не виждаш, затвори си устата и започна да прибираш парите.

— Точно така. Защо да убивам златната кокошка? Бъди честен: ти би ли постъпил по друг начин?

— О, да — отговорих. — Във всяко отношение.

29.

След пожара не се върнахме веднага в казармите.

Вместо това ни изпратиха в една военна база в Уилтшир за тренировка по спасяване на заложници. Никой от нас не разбираше защо. Ако вземеха заложници в някое посолство, нямаше да е наша работа да ги освобождаваме. Взривяването на дупки в стени и проникването през прозорци не беше нашата специалност. Но подобни разсъждения са абсолютно безполезни. Във флота правиш онова, което ти наредят. А и изглеждаше забавно.

Инструкциите за първото упражнение бяха прости. Обясниха ни, че осем терористи държат двама заложници в изоставено викарство. Доколкото шефовете знаеха, терористите били разпръснати из цялата къща, а заложниците се намирали в стая без прозорци на втория етаж. Бях разпределен в първия спасителен екип. Аз, още един тип от флота и четирима войници от „Специални операции“, които не бяха особено въодушевени да работят с нас.

С колегата от флота създадохме диверсия, като се престорихме, че нападаме през мазето. Войниците нахлуха през четири различни прозореца на приземния етаж. Влязоха едновременно и профучаха през къщата като стихийен пожар. Пристигнахме след тях и им помогнахме с претърсването. Намерихме терористите — оказаха се само шестима — и ги неутрализирахме с куршуми, пълни с оранжева боя. По-трудно бе да открием заложниците. Бяха набутани в малък килер на тавана. Оказаха се жени. Едната беше ранена, в безсъзнание и кървеше обилно. Другата беше паникьосана, убедена, че приятелката ѝ ще умре. Войниците я превързаха и ги изведоха. Но докато стигнем до предната врата, всички бяхме покрити със сладникаво червено желе. Защото заложниците бяха вече мъртви. Жените бяха терористи номер седем и осем. А никой не беше открил детонатора в обувката на едната.

След това вече не участвахме в упражнения по спасяване на заложници. Всъщност нямаше повече такива. Цялата история бе

нагласена. Войниците знаеха какво става още от самото начало. Но важното бе не да ни научат да превземаме сгради, а да ни набият в главите нещо съвсем различно — да не приемаме нищо лесно и от пръв поглед.

И както разбрах през следващите години, обикновено човекът, от когото най-малко очакваш това, може да причини най-много неприятности.

Използвах десетте минути път с такси до сградата на ФБР рационално. Първо се обадох на човек, който да иде да прибере Тейлър и момчетата му. После се облегнах назад и се замислих. Ако се уверях, че всичко е свършено добре, имах шанс да накарам Варли да ме освободи от работата след събранието в дванадесет и тогава следобедът щеше да си остане за мен, да вечерям с Таня и да се върна в Лондон на другия ден вечерта. Или на следващия ден, ако нещата минеха наистина добре. Но пък вчера седях на летище „Кенеди“ в очакване на полета, който се наложи да пропусна. Не исках нищо да ми попречи този път.

Очаквах сериозни разprávии, че съм посетил Тейлър сам, и се оказах прав за реакцията на Варли. Той се втурна ядосано в заседателната зала, тръшна се на стола си и се вторачи сърдито в мен. Седя така, докато не пристигна и Таня. Остави ме да говоря първи, но предположих, че новините за арестите вече са стигнали до него, тъй като ме прекъсваше и критикуваше енергично, докато разказвах историята на останалите. Уестън и Лъвайн реагираха по същия начин. Но по време на събранието започнаха да виждат възможностите. Не е лесно да се справиш с контрабандисти на органи, особено когато организацията им действа в пет града. Координирането на подобна операция е шанс за напредване в кариерата. Щеше да е нужна съвместна група и да има водещи роли. Скоро започнаха да обсъждат практични подробности, а аз бях оставен настрана. Джеймс Мансъл не бе споменат, така че не бе нужно британско присъствие. Тейлър бе арестуван и не се налагаше да се занимавам с нищо. Всичко изглеждаше чудесно.

Но постепенно осъзнах, че гледам в погрешната посока. Ако някой щеше да ме спъне, нямаше да е ФБР, а Таня.

— Не съм съгласна — внезапно каза тя. — Това, което предлагате, ще отнеме прекалено много време. И ще се превърне в пълен цирк. Трябва да нападнем клиниката в Ню Йорк веднага. Още днес следобед. Нямаме време за отлагане.

— Не можем — възрази Варли. — Трябва да потвърдим, че никоя друга агенция не се занимава с тази история. Те може да имат там хора под прикритие. После ще имаме нужда от наблюдение. В момента нямаме представа на какво ще се натъкнем. Нито дали едрите риби въобще са там. Освен това се нуждаем от идеално сътрудничество от другите градове. Няма смисъл да прибираме единия екип, ако оставим другите четири да изчезнат.

— И още нещо — добави Уестън. — Другият край. Ирак. Ще трябва някой да оправи бъркотията и там.

— А това ще е кошмар по отношение на юрисдикцията — обади се Лъвайн.

— Не съм малоумна — каза Таня. — Схващам картината. Но докато се тревожите за какво ли не, хората, които издирваме, ще изчезнат. Дейвид го доказва. Вижте как реагира Тейлър.

— Не знаем кой е замесен в това — отвърна Варли. — Не знаем колко хора са. Не разполагаме с имена или лица. А ти вече избираш мишени.

— Да — отсече Таня. — Хората, които са поръчали петте убийства. Те са важните. Животът струва повече от пари, независимо за какви суми говорим.

— Съгласен съм — каза Варли. — И ще ги приберем. Знам какво мислиш. Те са виновни за смъртта на приятеля ти. Е, според мен те са виновни и за смъртта на Майк Раб. Човекът на Лесли е натиснал спусъка, но пътищата му с Майк са се пресекли, защото „Волфрам“ е оставял трупове къде ли не. Тези типове са на върха на списъка. Ще ги арестуваме. Повярвай ми.

— Това са само думи — отвърна Таня. — Искам действия. Няма да заловим никого, ако само седим тук и си приказваме. Искам да направим нещо веднага.

— Добре — каза Варли. — Какво?

— Знаем, че са в клиниката — отговори Таня. — На няколко пресечки отгук. Тейлър го е казал на Дейвид. Да намерим друга причина. Например укриване на данъци. Работа без медицински

лиценз. Имиграционни проблеми. Каквото и да е. А после ще метнем мрежата върху другите, когато сте готови.

— Не — възрази Варли. — И не откачай на тема „после“. Не говорим за дни. Веднага щом приключим тук, ще поговорим с имиграцията. Кайл ще задейства техническите екипи. Аз лично ще осъществя сътрудничеството с другите градове и с хората отвъд океана. После, когато знаем кой и къде, ще нанесем удара. И това ще стане най-късно утре сутрин.

— Ами ако Тейлър ги предупреди преди утре? — попита Таня.

— Ще засилим наблюдението по летищата — отговори Львайн.
— Всички полети от и към този район.

— А и Тейлър не може да предупреди никого — добави Варли.
— В затвора е. В единична килия.

— Ами ако вече го е направил? — настоя Таня. — Дейвид го е оставил сам в апартамента. Може да е звъннал по телефона, преди да го приберете.

— Телефонът беше счупен — отговорих.

— Откъде знаеш? — попита тя. — Провери ли?

— Не. Аз го счупих.

— Ами мобифоните им? — упорито каза тя.

— Загубиха ги.

— И тримата? Не ми изглежда много вероятно.

Бръкнах в джоба си и сложих трите мобифона на масата.

— Ами ако изчезването на Тейлър ги подплаши? — попита Таня.

— Таня, знам, че си нервна — казах. — А и никой не действа по-прибързано от мен. Но сега не му е времето. Контрабандата на органи, убийството на Саймън и намирането на Мансъл са част от същата история. Заведохме коня до водата. Сега трябва да го оставим там. А агентите ще го накарат да пие.

Варли поведе Уестън и Львайн към долния етаж, за да се заемат с телефоните. Мен ме остави да държа Таня под око. Нямаше й доверие, че ще стои далеч от клиниката преди събранието ни в пет часа. Озовах се в странно положение. В един миг Варли ме гледаше на кръв, в следващия ме заклеваше за заместник. Нуждаех се само от тенекиената значка. Определено не си падах по тази роля.

Доближих се до прозореца и се загледах в града. Улицата ми изглеждаше отдалечена и непозната, като музейна изложба. А това ми напомни нещо. Обърнах се и тръгнах към вратата. Таня дойде с мен. Остана плътно до мен по целия път надолу с асансьора и през гаража, но не отвори уста, преди да излезем на улицата.

— Какво сега? — попита тя.

— Не знам — отговорих. — Да вървим пеша или да вземем такси?

— До клиниката?

— Не. До музея за модерно изкуство.

— Защо?

— Чух, че в една от изложбите имат хеликоптер.

— И за какво ти е хеликоптер?

— За нищо. Но хеликоптер в художествена галерия? Звучи интересно. А и трябва да запълним времето до пет часа.

— Значи не отиваме в клиниката?

— Не.

— Защо не?

— Няма смисъл. Единствената причина да отидем там е да открием какво става и дали е проблем. Но вече знаем какво става. Навлязохме в следващия етап. Време е да прехвърлим щафетата.

— Не е достатъчно, Дейвид. Трябва поне да отидем да огледаме.

— Не. Защо?

— Те ще се подготвят за бягство. Ако ги изпуснем сега, никога няма да намерим Мансъл.

— Не е така. Вероятно просто ще ги подплашим.

— Не е нужно да влизаме вътре. Можем само да минем оттам. Да открием нещо, с което да убедим Варли.

— Не. Няма да се доближаваме до това място. Никой от нас двамата. Разбираш ли?

Таня не отговори.

— Ясно ли е? — настоях. — Рискът не е оправдан.

— Риск? — възкликна тя. — Чуй се само. Откога започна да се тревожиш за рисковете? След като прерови офиса на „Волфрам“ и открадна пощата им?

— Това не беше риск, а тактика.

— Добре, ами когато ме накара да се срещна с Хамад? И започна битка с ножове с него? Или когато отиде да се видиш с Тейлър и бандитите му? Не. Но сега Варли иска да поеме юздите, а ти смяташ, че това е шанс да се прибереш у дома...

— Таня, преценката ти е предубедена. Главата ти е все още в Мароко. Отговорът е „не“. Ще стоим далеч от клиниката.

— Това няма нищо общо с Мароко.

— Е, тогава с манията ти да намерим Джеймс Мансъл.

— Не е мания... Дейвид, чакай. Виждаш ли тези двама мъже? Те са хората, които ме наблюдаваха тази сутрин.

— Кои?

— Черна кола, четири места вдясно от мен. Четат вестници.

Видях ги. Черен кадилак девил без регистрационен номер отпред.

— Сигурна ли си?

— Сто процента.

— Добре. Да видим дали ще се задоволят само с гледане. Ето какво искам да направиш. Целуни ме по бузата. Нежно, като приятели, които се сбогуват. После ще вляза в гаража. Ти направи една–две крачки — не повече — и извади мобифона си. Но не го вдигай към ухото си. Дръж го ниско, сякаш пишеш съобщение. Разбра ли ме?

— Да.

В продължение на двадесет секунди след като се скрих от погледите им не се случи нищо. После се затръшна врата на кола. Чух ръмжене на двигател. Появи се мъж, вървеше бързо. Беше малко над метър и осемдесет, слаб, към двадесет и пет, с къса тъмна коса, черно кожено яке и джинси. Тръгна към Таня. Промъкна се зад нея, поколеба се за миг, после я сграбчи. Сключи ръце около кръста ѝ. Тя се забори с него. Кадилакът се появи. Спря до тях. Багажникът му вече бе отворен. Типът на тротоара забута Таня към него.

Шофьорът спусна прозореца си и замаха нетърпеливо. Изглеждаше нервен и неопитен. Не исках да избяга, докато аз освобождавам Таня, така че пристъпих до колата и го халосах здраво по ухото. Той падна на една страна върху предните седалки. Видях в колана му малък черен колт тридесет и осми калибър. Проверих дали диша.

— Не мърдай — нареди ми нервен мъжки глас. — Не се обръщай.

Обърнах се. Другият тип бе отстъпил назад и се притискаше към малката будка на върха на рампата. Едната му ръка все още бе обвита около кръста на Таня. В другата държеше черен колт, същия като на шофьора. Но този бе притиснат в слепоочието на Таня.

— Легни по очи — заповяда той. — Или тя ще умре.

Протегнах ръка зад себе си и бръкнах в кадилака през прозореца, като използвах тялото си, за да прикрия движението. Ръката ми опипа джинсите на шофьора. Стиснах пистолета му и бързо издърпах ръката си. Насочих оръжието в лицето на младежа.

— Чуй сега какво ще стане — казах. — Ще те прострелям в устата. Два пъти. Първият куршум ще пречупи гръбнака ти, там, където се свързва с мозъка. И тогава нервните сигнали не могат да стигнат до пръста, който държиш на спусъка. Вторият изстрел ще е просто застраховка. А след това ще отида да обядвам.

— Не мисля така — възрази типът. — Ще ѝ пръсна черепа.

— Какво ти се яде, Таня? — попитах. — Аз си мечтая за голям сандвич. Шунка и швейцарско сирене. Онзи ден ядох. Беше великолепен. Има ли добри закусвални наоколо?

— Тоя номер с устата няма да ти свърши работа — обади се младежът. — Простреляй ме и тя ще умре.

— Млъкни — казах. — Не знам кой си, но аз си изкарвам хляба с това. И след три секунди ще изгубиш задната част на черепа си. Освен ако не пуснеш пистолета. Едно...

Младежът не помръдна.

— Две...

Ръката му затрепери.

— Обикновено не стигам до три — казах. — Натискам спусъка още на две. Но ми е жал за теб. Не мисля, че си дошъл тук, за да убиваш. Е, пусни пистолета. Време е да оправим нещата.

Той не реагира цели пет секунди. Таня затвори очи и задържа дъха си. После типът започна да омеква. Пистолетът се изплъзна от пръстите му и изтрака в краката му. Той се отпусна на колене и се подпря на ръце. За миг си помислих, че се опитва да си вземе оръжието, но просто бе загубил равновесие. После повърна. Драйфаното се разплиска по земята и опръска ръкавите му.

Таня го гледаше отвратено. Отвори уста, но преди да заговори, мобифонът ѝ звънна.

— Лъвайн е — каза тя след секунди. — Нюйоркската полиция е прибрала Мансъл. Или поне човек, който прилича на него. Искат да отидем да го видим. Все още се подготвят за нахлуването в клиниките.

— Чудесно — отвърнах. — Може все пак това да е щастливият край. Но му кажи да изпрати някого да пази тези момчета, докато се върнем.

— Дейвид, да не губим време. Не вдигай прекалено много шум за това. Имам предвид, не бяха нанесени никакви щети. Тези типове са просто хлапета. Не можем ли просто да забравим за тях? Или да ги оставим на полицията?

— Защо? Познаваш ли ги?

— Не.

— Да си се карала с някого напоследък? С човек от кооперацията ти?

— Не. Нанесох се преди няколко дни.

— Някой в посолството?

— Разбира се, че не.

— Ами нещо, свързано с работата ти? Човек, който ти има зъб?

— Не. Нищо такова. Не съм тук от достатъчно дълго време. И въобще не съм имала проблеми. Преди да се появиш ти.

— Тогава, не. Не можем да забравим за това. Преследваха те. Опитаха се да те отвлекат. И знаят къде живееш. Къде работиш. Никога не трябва да обръщаш гръб на подобно нещо.

— Прав си. Ще кажа на Лъвайн да изпрати човек.

— Добре. И му кажи да донесат и сапун. Не възнамерявам да се занимавам с този тип, преди да го почистят.

30.

Не помня много за дядо ми.

Умря, когато бях съвсем малък. Разглеждал съм снимките му и съм слушал истории от роднините. Но не го опознах добре, докато не открих някои неща, прибрани от години в стария му войнишки сандък.

Оказа се, че старецът се интересувал страхотно от „Титаник“. Разполагаше с безброй книги и статии за него. Разкази за построяването му в Белфаст, близо до рожденото място на дядо. За нощта, когато потънал. Теории за конспирации. Експедиции за намирането му. Биографии на оцелелите. Историите на подобните на „Титаник“ кораби. Изчетох всяка дума. Но ме впечатлиха не техническите подробности, а това как ли са се чувствали пътниците в онази нощ. В един миг са вярвали, че корабът е неразрушим, техническо чудо, неспособно да потъне. А в следващия — метален ковчег на път към дъното на океана. Светът им се преобърнал. В миг. Без никакво предупреждение.

И аз съм изпитвал същото. Повече от веднъж.

И, както става с айсбергите, никога не знаеш кога ще те ударят отново.

Отиването до участъка с цел прибирането на Мансъл се оказа абсолютна загуба на време. Ченгетата бяха заключили смотан пияница с английски акцент. Забелязали го да танцува гол в езерото с костенурките в Сентръл Парк. Извадили го, изсушили го и го отвели в участъка. Тази част била достатъчно лесна. Но откриването на самоличността му се оказало съвсем различна работа. Не стигнали доникъде, но после пристигнал бюлетинът на Лъвайн. И видели шанс да прикачат случая на Бюрото. Това им се струвало добра идея, преди ние да се появим там. Когато Таня осъзна какво се опитват да направят, извадиха късмет, че успях да я изкарам от участъка, без да пролее кръв.

Задънената улица в участъка определи настроението за останалата част от деня. Таня беше прекалено разочарована, за да проговори на път към сградата на ФБР. Предпочиташе да седи и да зяпа движението безмълвно. А на всяка улица, по която минахме, имаше задръстване. Без очевидна причина. Нямаше строежи, нито катастрофи. Просто ни се струваше, че всички коли имат за цел единствено да ни пречат. Бяха толкова много, че едва успяхме да стигнем в пет. А тъкмо когато слизахме от колата, се обади Лъвайн. Те още не били готови. Координирането на нападението с другите градове отнемало повече време, отколкото били очаквали. Помоли да отложим събранието за осем часа на следващата сутрин. Нямах нищо против. Това щеше да ни даде шанс да разпитаме преследвачите на Таня. Но пък тя внезапно си спомни, че имала спешна задача в консулството. Нещо толкова важно, че не можела да го остави за сутринта. Единственото положително бе, че щяхме да вечеряме заедно, а това бе шанс да си оправим настроението.

Таня предложи „Фонг“. Вероятно смяташе, че е добре да започнем оттам, където бяхме приключили във вторник, но аз не бях толкова сигурен. Същият ресторант три пъти в пет нощи щеше да ми дойде в повече дори и ако предишните посещения бяха завършили щастливо. Затова се спряхме на един френски ресторант близо до Юниън Скуеър. Бях ходил там. Храната е добра, обслужването — дискретно, масите са големи и разположени далеч една от друга, а светлините винаги са намалени.

Идеално, ако се налага да чакаш, независимо по каква причина.

Разбрахме се за осем часа. Аз пристигнах навреме. Таня — не, но не се притеснявах. Вярвах, че след миналия път, когато въобще не се появи, няма да закъснее повече от пет минути. Най-много десет. А си имах с какво да се забавлявам. Мечтаех си как ще прекараме известно време заедно, извън работата. Разглеждах останалите посетители, хитро настанени пред витрините, за да направят ресторанта да изглежда по-привлекателен и популярен. Гледах как келнерите се носят плавно с подносите храна и бележниците си и самотния барман, който бършеше чаши. Двама младежи навън зяпаха лъскавите колела на чисто ново БМВ, паркирано на отсрещната страна на улицата.

Телефонът ми звънна в осем и петнадесет. Излязох навън, за да отговоря. Очаквах, че Таня се обажда с някакво извинение, но се оказа Лъвайн.

— Има новини. Иракските лекари от клиниката. Открихме ги. Четирима. Но вече са напуснали страната. Излетели са от Нюарк в понеделник.

— Само четирима? — учудих се. — Сигурен ли си?

— Те са хората в Ню Йорк. В Бостън и Вашингтон е същото. Четирима лекари във всяка клиника. И всичките са излетели преди три дни. Все още проверяваме Чикаго и Маями, но предполагам, че ще открием същото.

— Някой пристигнал ли е да ги замести?

— Не намерихме такъв, но свързахме други четирима иракчани с „Волфрам“. Те също са духнали в понеделник. През летище „Кенеди“. Вероятно са били шефовете, за които говори Тейлър. И не ми се вярва, че се сменят. Струва ми се, че спускат кепенците.

— Таня знае ли?

— Току-що звъннах на мобифона ѝ. Не ми отговори. След минута ще опитам другия ѝ телефон.

— Замесени ли са други агенции?

— Не. Нито една.

— Но ние започнахме да душим едва вчера. Защо са побягнали в понеделник?

— Предполагам, че не са побягнали. Тръгнали са си, защото просто са били готови. А това означава, че сме изправени пред съвсем нов сценарий.

Огледах улицата. Наблизо нямаше хора, които да ме чуят.

— Историята с органите — казах. — Може да не е само златна мина.

— Да — отвърна Лъвайн. — По-скоро директна връзка с пет големи града. Осигурявала им е достъп до различни хора. Места. Технологии. Експертиза. И бог знае какво друго.

— Виждал съм това и преди. Екип, който се нанася на гърба на нещо различно. Времето да се тревожиш, е когато ключовите играчи се изпарят.

— Точно така. Означава, че каквото и да планират, ще стане.

— И оставят зад себе си само незначителни хора. Дребните изпълнители, които да натиснат бутона.

— Стандартен метод на действие на терористите. Пазят важните си хора, за да ги изпратят на поредната мисия.

— Но след като са изчезнали в понеделник, значи не разполагаме с много време. Няма да чакат дълго. Рискът е прекалено голям. Още един–два дни максимум.

— Така е. Но дори не знаем коя е мишената им.

— Тейлър може да знае. Ще поговоря с него отново. Ако знае, ще ми каже.

— Няма да стане. На свобода е. Адвокатът му го изкара. Нужни му бяха само две минути след онова, което си му причинил.

— Какво съм му причинил? Не съм го докосвал.

— Той обаче твърди нещо съвсем различно. Но така или иначе е без значение. Вече го няма.

— Върнаха ли му вещите?

— Мисля, че да. Защо?

— Ако си е прибрал мобифона, мога да му се обадя и да уредя нещо.

— Вече опитах. Не отговаря.

— Може и да отговори, ако види моя номер. Или номера на Мансъл. Задържах СИМ картата му.

— Възможно е. Но можеш ли да го отложиш до утре? След като не успяхме да се свържем с Тейлър, говорих с Варли. Той се опитва да ускори нападенията. Това може да ги уплаши, ако Тейлър смята, че си няколко стъпки зад него.

— Добре. Ако наистина ускорите нападенията. Защото това ще е страхотна работа.

— Не сме сигурни. Няма нужда да се плашим.

— Знаем. Помисли само. Колко струва един бъбрек на черния пазар? Заедно с операцията?

— Не знам. Може би сто и петдесет хиляди долара. Защо?

— Тейлър каза, че правят по една процедура на ден. Имат пет клиники. Това са двеста и петдесет милиона на година, дори и ако почиват за Коледа. Човек не обръща лесно гръб на такива мангизи.

Двамата младежи бяха отишли по-нататък и се мотаеха около друга редица паркирани коли. Тръгнах бавно към тях, за да ги огледам по-добре. Единият извади дъвка от устата си и я залепи на върха на антената на стар шевролет. После се преместиха към следващата кола. Беше луксозен ягуар, тъмносребрист и лъскав, сякаш току-що изваден от изложбената зала.

Типът с дъвката опря ръце на капака на ягуара и разпери пръсти като морски звезди. Притисна ги за десетина секунди, после се надигна да огледа колко пот и мръсотия са се полепили по боята. Приятелят му кимна и започна лениво да изкривява едната чистачка. Забелязах ме. Инстинктивно спрях, но изведнъж се сетих нещо. Не бях на работа. Ползвах свободното си време. Не се налагаше да съм невидим. Нямах значение кой ще ме види, нито дали някой ще си спомни лицето ми по-късно. Можех да ги зяпам колкото си искам. Дори можех да отида и да им внуша да проявяват малко повече уважение към чуждите коли.

Идеята ми хареса. Но преди да се задействам, мобифонът ми отново иззвъня. Този път беше Таня.

— Дейвид, съжалявам — каза тя.

— Няма да дойдеш — отбелязах.

— Да.

— Защо? Какво има този път?

— Имам неприятности.

— Защо? Какво стана?

— Двама непознати нахлуха в апартамента ми. И ме отвлякоха.

Сега съм заложница.

— Наранена ли си?

— Не. Добре съм. Засега.

— Къде си?

— В клиниката.

— Държат те в клиниката? На Шестдесет и шеста улица?

— Да.

— Казаха ли какво искат?

— Да. Теб. Искат да дойдеш в клиниката сам.

— Аз?

— Да. Казаха, че ако дойдеш сам, в рамките на един час, ще ме пуснат.

— И казаха името ми?

— Да. Но, Дейвид, не го прави. Намери Мансъл. Аз ще съм...
Ох... Удариха ме.

— Стига глупости, Таня. Ще дойда да те взема. Не се тревожи. Всичко ще е наред. Каж ми колко са. Само с „да“. Един. Двама. Трима. Четирима.

— Да.

— В коя част на сградата си? Мазето. Приземния етаж. Първия етаж.

— Да. Ох! Пак ме удариха. Казаха, че трябва да затварям.

— Ясно. Дръж се, Таня. Идвам. Които и да са тези типове, ще си платят.

— Още нещо. Ще ти изпратят моята снимка по телефона. За да ме помниш. Защото ако не дойдеш тук до един час или не си сам, няма да познаеш това, което ще намериш.

— Каж ми да не си правят труда — отвърнах. — Няма да имам нужда от снимката.

31.

Времето на скривалищата за съобщения отмина отдавна, но флотът все още ни обучава да ги използваме.

Има логика, ако се замисли човек. Често най-простото разрешение на проблема е най-доброто, а и не е разумно винаги да разчиташ на технологията. И независимо дали някога щяхме да се нуждаем от това умение, или не, ни изпратиха в един от южните квартали на Лондон, за да го оттренираме. Бяхме по двойки. Единият трябваше да остави кодираното съобщение, а другият — да го вземе.

Ролята ми беше да прибера съобщението. Изчаках уговореното време и потеглих към кутията. Минах оттам два пъти, за да се уверя, че никой не я наблюдава. След като бях сигурен, че мястото е чисто, открих, че няма пакет, който да взема. Подразних се, но не се притесних. Предположих, че колегата е обърнал работата, затова тръгнах към мястото на срещата ни, за да му кажа мнението си за изпълнението му. Но когато наближих, ме пресрещна колега от следващата група в курса ни. Партньорът ми бил нападен от банда местни хулигани и завлечен в гараж на следващия ъгъл. Младежите били осем и го обработили с бейзболни бухалки. Бил сериозно наранен.

Тръгнахме безмълвно напред и надникнахме през оградата. Видях гаража. Беше наред широк асфалтиран двор. Кървава следа водеше към единствената широка врата, която бе затворена. Колегата искаше да нахлуем веднага. Смяташе, че тъй като сме двама, всичко ще е наред. Не бях толкова сигурен. Нямаше начин да се приближим незабелязани. Нямахме оръжия. Не знаехме как са разположени младежите, нито какви са целите им. Не разполагахме с нищо, с което да разбием вратата. Нито с информация за района и околностите. По-вероятно бе, че и тримата ще се превърнем в заложници.

Извадих мобифона си. Това бе правилното решение. Цялата работа бе нагласена. А всеки ден ни набиваха в главите процедурите за спешни случаи. Знаехме, че можем да разчитаме на подкрепа.

Въпросът беше дали сме достатъчно разумни да ги използваме, когато се наложи. Или държим да се правим на Джон Уейн и само да влошим положението.

Двадесет минути след като бях вдигнал тревога, Варли, Уестън и Лъвайн бяха в мобилния си команден център зад храм „Емануел Ел“ на Шестдесет и пета улица и Пето авеню. И тримата седяха в контролното помещение. Уестън беше отпред, останалите зад него. Наблюдаваха плоските монитори. Бяха девет, подредени в квадрат, който покриваше цялата стена. Нито един не работеше.

Централният монитор проблесна секунда след като влязох. Показа елегантна четириетажна сграда, широка само колкото два прозореца. Около тях имаше каменни орнаменти, а полегатият покрив бе покрит с релефни медни плочи. Високите семпли сгради от двете ѝ страни я правеха да изглежда миниатюрна, като парче от Стария свят, сгушено между два циментови блока.

— Външната камера е на линия — съобщи Уестън.

— Това ли е мястото? — попитах.

— Да — отговори Лъвайн. — Изглежда съвсем прилично за кланица на хора.

— Така е — потвърдих. — Но скоро ще променим това.

— Няма да е лесно — каза Варли. — Нямаме достъп до приземния етаж. Прозорците на първия и втория етаж са с решетки.

— Ами мазето? — попитах.

— Нямаме достъп до него. И не можем да взривим пътека през съседните сгради. Рискът от срутване е прекалено голям.

— Това ни оставя само предната врата — отбелязах.

— Точно така. Предната врата и двата прозореца на покрива.

— Как е вътре? — попитах. — Имаме ли идея къде държат Таня? Тя каза, че е на първия етаж, когато говорихме по телефона, но може да са я преместили.

— Засега не знаем нищо. Но имаме екипи в двете съседни сгради. Кайл, някакви новини за фиброоптичните камери?

— Всеки момент — отговори Уестън. — Тъкмо приключиха пробиването. Кабелите са на място. Готово, първата камера заработи.

На долния ляв монитор се появи неясна картина. Наложих се да се вторача отблизо, но успях да различа три редици шкафове, отрупани с чаршафи и кърпи. Водеха към каменно стълбище.

— Това е мазето — каза Уестън. — Няма много светлина. Останалите ще дадат по-ясна картина.

Една по една ясни картини запълниха останалите монитори. Осем на брой. Зачаках деветата, но мониторът си оставаше тъмен.

— Добре — каза Лъвайн след секунда. — Ето какво виждам. Мазето е склад. Достъп само по стълбите. Приземният етаж: рецепция, чакалня, два кабинета.

— Не — възрази Уестън. — Един кабинет и стая за консултации. Огледай стените. Виж диаграмите и плакатите.

— Прав си — съгласи се Лъвайн. — Едното е стая за консултации. Виждаме и стълби и асансьор. Голям.

— Достатъчно голям за носилка — отбеляза Уестън.

— Така трябва да е — потвърди Лъвайн. — Добре. Първият етаж: не съм сигурен. Прилича на стая в друга стая. Не виждам вътре.

— Това трябва да е операционната — каза Уестън. — Сградата е стара и вътре става течение. Това е единственият начин да гарантират стерилност.

— Има логика — съгласи се Лъвайн. — Пак стълби и асансьор. Отиваме на втория етаж. Две болнични легла. Вази. Цветя. Сигурно е отделението, където се съвземат оперираните.

— Точно така — потвърди Уестън. — Това в ъгъла прилича на сестрински пункт.

— И най-после — таванът — каза Лъвайн. — Две малки спални. Баня. Функционални, но не елегантни. Сигурно са за персонала.

— Така е — каза Уестън. — Но къде е персоналът?

— Къде е Таня? — попитах. — Не видях никого в цялата сграда.

— Сигурно е в операционната — отговори Варли. — Това е единственото помещение, в което не можем да надникнем.

— И аз бих отишъл там — отбеляза Лъвайн. — Най-безопасно е. Няма външни стени и прозорци. Дори трябва да има собствен генератор за кислород.

— Но как можеш да видиш навън? — попита Уестън. — Няма да знаеш какво става.

— Камери — отговори Лъвайн. — Намират се от двете страни на предната врата. Отзад има още. Просто трябва да пуснат няколко кабела и да включат мониторите.

— Как сме със звука? — попитах. — Имаме ли уши вътре?

Уестън взе от шкафа слушалки, натисна бутона и повтори въпроса ми.

— Девет — отговори след миг. — Две параболични антени и седем микрофона. Никъде не се чува звук.

— Не могат да стигнат до операционната — каза Варли. — Следователно трябва да приемем, че всички са там. Съгласни ли сте?

Никой не отговори.

— Добре — каза Варли. — Да проверим времето.

— Таня е казала на Дейвид, че разполага само с час — отговори Лъвайн. — Това означава, че ни остават двадесет и четири минути.

— Не искам да чакаме толкова дълго — каза Варли.

— Те може да не са точни като нас. Или да се паникьосат. Или нещо друго. Кайл, какво е положението в съседните сгради?

Уестън отново заговори в микрофона, после докладва:

— Червеният и синият екип са заели позиция на покривите. Закачили са въжетата и са готови да действат. Всички цивилни са задържани в сградите. Никой няма право да ги напуска. Всички изходи са обезопасени от наши хора.

— Добре — каза Варли. — Ами полицията?

— Готови са — отговори Уестън след няколко секунди, като покри микрофона с ръка. — Екипите им се намират на Пето авеню и Мадисън. Но започват да се изнервят. Тревожат се за минувачите. Искат да започнат да отбиват пешеходците настрани.

— Кажим им да не го правят — нареди Варли. — Прекалено рисковано е. Типовете в клиниката може да наблюдават улицата. Да не действат, преди да им заповядаме.

Уестън предаде нарежданията на Варли.

— Хеликоптерът? — попита Варли.

— На място е — отговори Уестън. — След две минути ще разполагаме със снимки на живо.

— Добре — облекчено каза Варли. — Е, ти си на ход, Дейвид. Готов ли си?

— Винаги — отговорих.

Варли реши да задейства и двата екипа от покривите. Осем агенти. Сериозен брой за толкова малка сграда, особено след като

мониторите не показваха мишени. Положението бе пълен кошмар. Вонеше на засада или капан. Но се тревожихме за времето. Все още не виждахме в операционната. Не чувахме нищо. Нямаше начин да разберем какво могат да направят похитителите, ако нахлуем.

А те държаха Таня.

Пресяхох Шестдесет и шеста улица точно срещу клиниката и стъпих на тротоара. Мъчех се да вървя бавно и спокойно, но ми бе почти невъзможно. При всяка стъпка си представях изтормозената Таня. Завързана. С качулка на главата. Просната на земята. Притиснат до главата ѝ пистолет. Пръст на спусъка...

Отблъснах тези мисли и разтворих якето си. Задържах го настрана, за да покажа на онзи, който ме наблюдаваше, че не съм въоръжен. Изчаках десет секунди, после си вдигнах ризата, за да покажа, че в колана ми не е затъкнато нищо. Изчаках още пет секунди. Завъртях се, за да ме видят и отзад. Още десет секунди. После пристъпих към вратата, спрях и почуках.

Стоях пред клиниката. Сам. Невъоръжен. Беше изминал по-малко от час от обаждането на Таня. Ако похитителите държаха на думата си, беше време да я пуснат.

Минаха десет секунди. Петнадесет. Абсолютна тишина в сградата. Никой не помръдваше. Никой не дойде да отвори.

Вдигнах ръка и почуках още два пъти. Внезапно високо над мен чух две приглушени експлозии, една след друга. Агентите взривяваха капандурите на красивия меден покрив. Диверсията ми бе успешна. Похитителите не бяха спазили условията си и бяха изпуснали шанса си да преговарят. Надявах се само, че Таня не е изгубила много повече.

Четирима агенти изфучаха от сградата вляво. Единият ми подаде глок. Следващият закрепил на вратата пластичен експлозив, изчака да се отдръпнем и натисна бутона на детонатора. Вратата избухна и първият агент нахлу в къщата още преди треските да изпадат на тротоара.

Двама агенти се втурнаха към мазето. Останалите профучаха през рецепцията и нахлуха в стаята за консултации. Чух над мен шум, но не и престрелка. Очевидно двата екипа от покривите слизаха надолу. Планът бе да се съберем в коридора, но въобще не мислех за него. Таня бе казала, че е на първия етаж. Това означаваше, че ме интересува само едно място. Нагоре по стълбите.

Пътят ми бе блокиран от агент, който слизаше надолу. Още щом го видях, разбрах, че нещо не е наред. Не беше просто раздразнение, че съм пренебрегнал инструкциите. Усетих го по сведената му глава и отпуснатите рамене. От разстоянието, на което се държеше от мен. От уморения начин, по който свали очилата за нощно виждане, преди да заговори.

— Капитан Тревилиън? Съжалявам, че трябва да ви съобщя това, но намерихме приятелката ви. Поне мисля, че я намерихме.

32.

На всеки две години флотът предприема нова инициатива. Последната беше здравна програма. Трябваше да ни направят цял куп прегледи по същото време като редовните психотестове, вероятно за да се намалят разходите. Предложиха ни го като безплатна придобивка, но не заблудиха никого. Истинската цел бе очевидна. Да се намалят до минимум отпуските по болест. Сякаш сме машини. А шефовете винаги искат колкото се може по-малко бездействие на поточната линия.

Прегледите не бяха задължителни. Прецених, че само около половин процент от нас се възползваха от предложението. Но дори и тази цифра можеше да е прекалено висока. Притесненията дали можеш да се разболееш в даден момент в бъдещето не са типични в моята работа.

Аз самият не отидох. Реших, че ако зад ъгъла ме очаква нещо лошо, по-добре да не го знам. И че това не се отнася само за здравните проблеми.

Тогава реших, че в разсъжденията ми има логика.

Вече не бях толкова убеден в това.

По стълбите към първия етаж минах покрай още четирима агенти. Всички носеха оборудване — оръжия, алуминиева стълба, сгъваем метален лост с нещо като челюсти в края, видеокамера. Но никой не ме погледна в очите. Забелязах и нещо друго. Всички дишаха през устата.

Колкото по-нагоре се качвах, толкова по-добре разбирах защо. Коридорът вонеше на дезинфектант като в повечето болници. Но когато стигнах до средата, миризмата се предаде пред друга, по-силна. Остра металическа воня, която изпълни ноздрите и устата ми. Непогрешима. Тежката сладникава миризма на кръв. Нечовешка миризма.

Последните трима агенти бяха струпани пред входа на операционната. Тръгнах към тях и вонята се засили. Наблюдавах ме навъсено, докато се приближавах, после се отдръпнаха и ми предоставиха отлична гледка към помещението.

Тялото бе на операционната маса. Главата липсваше, но личеше, че жената е била около метър и седемдесет — с ръста на Таня. Ръцете също липсваха, но видях едната китка, която се подаваше изпод зеления чаршаф. Беше нежна, слаба и гладка, китка на млада жена. Такива бяха и краката. Те си бяха на мястото. Двата палеца бяха леко извити навътре, сякаш жената бе носила обувки или боти с остри върхове.

На гърдите ѝ бе оставено нещо. Метален бърбековиден поднос. В него лежеше малък предмет. Приличаше на флаш драйв, но не можех да се приближа достатъчно, за да се уверя. Не и без да нагазя в море от кръв. Никога не бях виждал толкова кръв на едно място. Дори не знаех, че в човешкото тяло има толкова много. Операционната маса приличаше на островче в средата на лепкаво червено езеро.

Внезапна суматоха зад мен ме накара да се обърна. Бяха се появили четирима души с бели защитни костюми, бели бонета и бели терлици, които покриваха обувките им. Лицата им бяха скрити зад маски. И четиримата носеха големи метални кутии.

— Аз съм Майър — представи се първият. — Доктор Мелвин Майър. Махай се. Това е моето местопрестъпление. Отиди и чакай в командния център заедно с останалите.

— Не, благодаря. Ще остана тук.

— Какво? Участваш ли в разследването?

— Не. Просто дойдох да се посмея на клоуните.

— Кой си ти?

— Хубав тоалет, между другото. Но има нужда от малко цвят. Червеното може да те разкраси.

— Да не ме заплашваш? Ще наредя да те изкарат оттук.

— Можеш да опиташ. Но останките от приятелката ми лежат тук. И докато не разбере кой е отговорен за това, няма да си тръгна.

Търпението на Варли с криминолозите се изчерпа бързо и след по-малко от час той призова доктор Майър в командния център.

Последвах го към вана. Уестън и Лъвайн вече бяха там.

— Знам, че тъкмо се зае с това, докторе — каза Варли. — Но нещо тук не е наред. Това е очевидно. Така че ми трябва бърз доклад. Какво можеш да ми кажеш?

— Нищо — отговори Майър. — Прекалено рано е. Все още работим. Не искам да си правя прибързани заключения на този етап. Ще се наложи да почакаш.

— Никой няма да чака, докторе. Говори.

— Не ме карай да бързам. Държиш се нелогично.

— Похитителите и убийците действат така на психиката. Кажете ми с какво разполагаш дотук. По-късно ще ми обясниш подробностите.

— Ами ако в резултат на привързаността си сгрешиш?

— Зарежи бягането от отговорност, докторе. Няма да си губим времето с това. Аз отговарям за тази операция.

Майър сведе очи и безмълвно задъвка горната си устна.

— Мисля, че това е неразумно — каза след малко. — Държа да го знаеш. Но ако настояваш, има няколко неща, в които съм почти сигурен. Три по-точно.

— И те са? — подтикна го Варли.

— Да започнем с жертвата. Разбрах, че сте дошли да освободите заложница, нали?

— Точно така.

— Е, трупът в операционната не е на млада жена. Мъжки е.

Уестън, Варли и Лъвайн се спогледаха учудено.

— Сигурен ли си? — попитах.

— Разбира се — отговори Майър. — Това не е нещо, което може да се обърка. Слаб и женствен, да, но определено не е женски.

— Значи не е Таня — отбеляза Уестън. — Тя може да е още жива.

— Стигнахте ли донякъде с идентификацията? — попита Варли.

— При трупа няма нищо, което да ни свърши работа — отговори Майър. — Главата и ръцете са отрязани, вероятно за да скрият идентификацията. За щастие разполагаме и с други източници. Един от хората ми проникна в охранителната система на клиниката. Само един човек е влязъл с картата си, но не е излязъл. Келвин Тейлър. Системата го е отбелязала като директор на здравната компания.

— Келвин Тейлър? — повтори Уестън. — Познаваме го. Гаден тип.

— Трябваше да си остане в затвора — обадох се.

— Но не сме го потвърдили — напомни Майър. — Нищо не е сигурно, докато не видим лабораторните резултати. Имаме нужда от ДНК проба, за да сме сигурни кой е. При положение че разполагаме с проба, разбира се.

— Ясно — каза Варли. — Давай по-бързо, докторе. Може да е адски важно.

— Ами Таня Уилсън? — попитах. — Заложницата. Някакви следи от нея?

— Не и на този етап — отговори Майър. — Но ще продължим да търсим.

— Дръж ни в течение — нареди Варли. — С какво друго разполагаш?

— Второто е причината за смъртта.

— Позволи ми да отгатна. Главата е отрязана.

— Не. Нищо в този случай не е каквото изглежда. Главата е отрязана след настъпването на смъртта. Също и ръцете.

— Откъде знаеш?

— Кръвта ни го каза. Помисли за вените в китките и врата. Ако сърцето все още е биело, когато са били отрязани, кръвта щеше да избликне като гейзер и да опръска всичко наоколо. В този случай обаче по локвата си личи, че кръвта буквално се е отцедила от жертвата.

— Защо тогава са му отрязали главата и ръцете?

— Не знам. Може и да не разберем, преди да намерим липсващите части.

— Какво тогава го е убило?

— Предварителният преглед показва екссангвинация^[1], дължаща се на зловещ разреждател.

— Кървене до смърт?

— Да. Но не обикновено кървене. Кръвта е била толкова разреждана, че е щяла да изтече от вените без дори да бъдат срязани.

— Какво може да причини това?

— Не съм сигурен. Вероятно някакво лекарство. Но пък да действа толкова бързо... В кофата за боклук открихме спринцовка с прозрачна течност и няколко запечатани флакона в шкафа за

медикаменти. Без етикети. Ще узнаем повече в лабораторията, но прилича на производно на хепарин или уорфарин^[2]. И двете се продават свободно.

— Уорфаринът не е ли отрова за плъхове?

— Това е едната му употреба. Ако плъхът погълне достатъчно голяма доза, умира от вътрешен кръвоизлив. Зловеща смърт, дори за вредител. Същото е станало и с нашата жертва. Но в този случай лекарството е инжектирано. И е било променено, за да се засили действието му. Вероятно е подсилено около хиляда пъти.

— Тейлър знаел ли е какво му се случва?

— Вероятно. Сигурно е видял как кръвта започва да избликва от порите му още преди да загуби съзнание.

— Човешката изобретателност не спира да ме впечатлява, докторе. Е, какво е последното?

— Ами... тук е вече по-трудно. Не разполагаме с достатъчно информация. Мога да ви кажа само едно: в клиниката е ставало нещо повече от трансплантация на органи. Но какво точно? Имам нужда от известно време в лабораторията, за да съм сигурен.

— Предположение?

— Не искам да прибързвам. Но намерихме елементи от миниатюрни детонатори. Активирани от радиосигнали. Все още търсим експлозивите.

— Следи от предаватели?

— Не. Но и те не приличат на обикновените детонатори, активирани от мобифон. Мислим за безжична връзка.

— Значи си имаме работа с интернетна фабрика за бомби?

— Изглежда доста вероятно. Трябва да потвърдим използвания материал, но ми се струва, че някой е използвал тази клиника, за да конструира серия компактни устройства. А като вземем предвид присъствието на жертвата и липсата на каквито и да било други лица, възможно е устройствата вече да са били разположени. Или поне транспортирани.

— И ми съобщаваш това едва сега?

— Трябва ни време за анализ. Бързането само вреди. Погрешният извод може да е по-опасен от...

— Нещо, което да сочи към мишените?

— Нищо. Но все още търсим.

— Дейвид, ами Тейлър? Припомни си всичко, което ти разказа. Има ли нещо, което да ни насочи?

— Не — отговорих. — Но може да не е знаел. Каза, че хората от Ирак поели контрабандата на органи преди няколко седмици. Докарали свои собствени лекари. И това убийство, лекарството и експлозивите може да са тяхно дело.

— Мамка му — изсумтя Варли. — А сега вече не можем да го разпитаме. Е, има ли бомби някъде навън, или не? Трябва да знаем. И ако има, къде са? И колко са? Колко големи? Докторе, това е най-важната ти задача. Включи всичките си хора. Не ми пука за нищо друго.

— Ами Таня? — попитах.

— Съжалявам, Дейвид — отговори Варли. — Първо трябва да се справим с това.

— Защо тогава не започнем с флаш драйва? — предложих.

— Какъв флаш драйв? — изненада се Варли.

— Онзи в операционната — отговорих. — Оставен на място, където не можем да го пропуснем. Сега, след като знаем, че става дума за бомби, съм готов да се обзаложа, че в него има предупреждение до нас. Щом искаш да узнаеш мишените, трябва да провериш флаш драйва.

— Докторе? — попита Варли.

— Съгласен съм — отвърна Майър.

— И кога щеше да ми съобщиш? — ядоса се Варли. — По Коледа? След като бомбите избухнат? Когато затъна до гуша в трупове?

— Сега щях да съм в лабораторията и да го анализирам, ако не стоях тук, за да отговарям на прибързани въпроси — отвърна Майър.

— Къде е? — попита Варли. — Имам предвид флаш драйва?

— Тук, в куфарчето ми — отговори Майър.

— Дай ми го.

— Не.

— Веднага, докторе.

— Не мога. По много причини. Като начало, ако ти го дам, ще провалим събраните улики. По него може да има отпечатъци, които ще заличиш, когато започнеш да го опипваш. Чипът може да съдържа вируси или други опасни неща. Може да стане непоправима беля.

- Каква марка е? — попитах.
- Не забелязах — отговори Майър. — Защо?
- Може да се окаже важно. Прибран ли е в плик?
- Разбира се.
- Може ли само да го погледна през плика?

Майър въздъхна. После отвори металната си кутия, извади плика за улики и ми го подаде.

— „Сандиск“ — отбелязах. — Един гигабайт. Вероятно закупен от „Радиошак“.

— Това важно ли е? — попита Майър. — Какво означава?

— Означава, че трябва да излизаш повече на чист въздух — отговорих и метнах плика на Варли.

[1] Обезкървяване — Б.пр. ↑

[2] Лекарства за разреждане на кръвта, давани на хора с тромбоемболизъм — Б.пр. ↑

33.

Навремето, ако човек искаше да заплаши някого, му оставяше бележка. Използваш лист и химикалка и пишеш с лявата ръка. Или напечатваш заплахата. Или изрязваш букви от вестник. А ако искаш да подплашиш обществеността, можеш да се обадиш в някое радио, като прикриеш слушалката с кърпа.

Сега разполагаме с компютри.

Приложението на новите технологии наистина е универсално.

Варли нареди на Уестън да включи лаптопа си и бързо пхна флаш драйва в процепа. След миг на екрана се появи надпис „Външен диск“. Пишеше и че дискът съдържа видеофайлове.

— Кликни на последната възможност — каза Майър. — „Не предприемай действия“. После ми върни диска и ме остави да го занеса в лабораторията.

Уестън обаче избра възможността „Отвори папката, за да разгледаш файловете“. Отвори се нов прозорец. Съдържаше само една икона. Образът приличаше на четвърт диск, наложен върху филмова лента. Под него имаше номер на файла: 320. Описанието бе „Видеофайл“, а размерът му бе 10082 килобайта.

— Голям файл — отбеляза Уестън. — Да го отворя ли?

— Не — отвърна Варли. — Ще го разгледаме чрез телепатичните си способности.

Уестън кликна на иконата и екранът потъмня. Отначало беше безмълвен, но след миг се чу тихо биене на сърце. Човешко сърце. Започна да се усилва.

— Като „Тъмната страна на луната“ на Пинк Флойд — каза Лъвайн.

Появи се тройка, после двойка, после нула. Цифрите бяха бели. Запълниха екрана и започнаха да се свиват и уголемяват в ритъм с биенето на сърцето. Това продължи около петнадесет секунди. После

цифрите се смениха с образи. Дете с един крак, подпряно на дървена патерица. Изгорени коли на пътища в пустинята. Старица, свита до разрушената си къща. Мърляв болничен коридор, претъпкан с безжизнени хора на носилки. Всяка нова сцена изскачаше от средата на предишната, сякаш избутана от ударите на сърцето. Накрая екранът стана червен и в средата му се появи 320. Започна да се появява текст, буква по буква.

„С всеки ден притискате все повече сърцето на народа ни. Сега ние отвъръщаме на удара със символично отмъщение. Напуснете земята ни или още хора ще се удавят в собствената си кръв.“

— Дейвид е прав — каза Варли. — Това е предупреждение. Но най-странното, което съм виждал.

— Да, доста е загадъчно — съгласи се Лъвайн.

— Удар в сърцето на народа ни? — каза Уестън. — Символично отмъщение? Това може да означава само едно — нападение над Вашингтон.

— Да, но това им осигурява стотици мишени — отбеляза Лъвайн. — Коя е тяхната? Или техните?

— Няма нужда да се паникьосваме — каза Варли. — Имаме сценарии за подобни случаи. Добре оттренирани при това. Трябва ни само времето.

— Ами този номер? — попита Уестън. — Триста и двадесет? Защо непрестанно се появява на екрана?

— Не знам — изсумтя Лъвайн. — Триста и двадесет. Това е кодът на Минесота. Възможно ли е да приемат Минесота за сърцето на народа ни? Тя е в средата на Щатите все пак.

— Или еърбус номер 320? — предположи Уестън. — Поредното отвличане?

— Не — отговори Майър. — Не е номер, а дата. Също като 11/9.

— Двадесети март? — озадачено попита Лъвайн. — Защо са избрали тази дата?

— Къде са направени тези снимки според теб? — попита Майър.

— Очевидно в Ирак — отговори Лъвайн.

— И какво се случи в Ирак на двадесети март? — попита Майър. Никой не отговори.

— Две хиляди и трета година? — подсказа ни Майър.

Тишина.

— „Шок и ужас“ ви изтръгнаха езиците? — Майър се ухили. — Това е датата, когато нападнахме Ирак.

— Сигурен ли си? — попита Варли.

— Абсолютно — отвърна Майър.

— Значи не е съвпадение — отбеляза Варли. — Но двадесети март? Това е утре. Разполагаме с по-малко от двадесет и четири часа.

— Много по-малко — вметнах. — Ако наистина държат на символиката.

— Разбира се — съгласи се Варли. — Часът също е важен. Ще се стремят към три и двайсет сутринта.

Лъвайн си погледна часовника и каза:

— По-малко от четири часа и половина. Нямаме шанс.

— Имаме — възрази Варли и се надигна. — Обадете се. Веднага. Знаете шифрите. Кайл, докарай колата. Потегляме към летище „Ла Гуардия“. Докторе, връщай се в лабораторията. Дейвид, идваш ли с нас?

— Не — отговорих. — Не мога да се отърва от чувството, че пропускаме нещо.

— Да — отвърна Варли. — Ще пропуснем шанса да спасим човешки живот, ако не се задействаме веднага.

— Помисли малко — настоях. — Нещо не се връзва. Като начало, защо „Волфрам“ е използвал Таня, за да отправи предупреждението си?

— Не знам — отговори Уестън. — Но изглежда странно.

— Таня е любопитна — каза Лъвайн. — Набутала се е да разузнава и са я заловили.

— Не съм съгласен — възрази Уестън. — Трябвало им е време, за да приготвят видеозаписа. Сигурно са планирали как да го доставят. Не са можели да разчитат, че ще заловят шпионин. А и Таня не е чак толкова глупава, че да иде сама, нали?

— Прав си — казах. — Освен това ми каза, че я чакали в апартамента ѝ.

— Което ни води до следния въпрос: защо въобще „Волфрам“ ще преследва Таня? — попита Уестън.

— Добър въпрос — каза Варли. — Но не знам отговора. Можем да поразсъждаваме върху него по-късно. Сега обаче важното е да спрем бомбите.

— Задръж огъня, докато не разберем какво става — посъветвах го. — Имате стотици хора във Вашингтон. Не можеш ли да им възложиш случая?

— Не — отговори Варли. — Прекалено важен е. Трябва да действаме.

— Ето ти още една загадка — казах. — Защо са искали да видят точно мен?

— Защото Таня те познава — отвърна Львайн. — Доверява ти се.

— Но „Волфрам“ не ме познават — възразих. — Защо ще искат да отида в клиниката? Не са знаели, че съществувам, когато са направили видеозаписа. А доставката му е била важна. Защо да искат точно мен?

— Времето ни изтича — каза Варли. — Трябва да тръгваме. Ела с нас, Дейвид. Ще сглобим мозайката в самолета.

— Не — отвърнах. — Вие отивайте. Аз ще остана тук. Ще разбера всичко сам.

— Щом настояваш. Но бъди честен. Изпитваш вина заради Таня, нали? Но разговорите няма да помогнат за намирането ѝ.

— Няма да я намеря и във Вашингтон.

— Но и тук няма да я намериш — отвърна Варли. — Погледни истината в очите, Дейвид.

— Казах ѝ, че отивам да я взема — настоях. — А това е обещание, което не възнамерявам да наруша.

— Добре, но оставаш съвсем сам — напомни ми Варли. — Какво ще направиш? Ще седиш тук и ще чакаш да ти се обадят? Стига, Дейвид. Ела с нас. Помогни ни да свършим едно добро дело.

Чакането на обаждане не влизаше в плановете ми. А и бездруго бях изключил звука на мобифона, когато се отправих към клиниката. Старите навици умират трудно. Сега го извадих от джоба си. Тъкмо щях да включа звука, когато видях пощенския плик на екранчето. Ново съобщение.

„Забавляваш ли се с момчетата ми? Надявам се, че да. Аз пък се забавлявам, като си играя с твоето момиче.“

Показах съобщението на Лъвайн.

— Лошо — каза той. — От кого е? Познаваш ли номера?

— Не. Никога не съм го виждал.

— Ами обади се — посъветва ме Уестън. — Виж дали някой ще отговори.

Набрах и натиснах бутона за говорителя.

Още след първото позвъняване чух записан глас. Беше гласът на Лесли.

„Моля, изберете една от следните три възможности. Ако се обажда Дейвид Тревилиън, който се притеснява за приятелката си Таня, която ще умре скоро, натисни едно. Ако е ФБР, което иска да узнае разликата между главата и задника си, натиснете две. Всички други, обадете се покъсно. В момента се забавлявам прекалено много, за да вдигна телефона.“

Огледах масата и видях три смаяни лица. Доктор Майър изглеждаше само леко объркан.

— Не разбирам — каза Лъвайн. — Мислех, че хората от „Волфрам“ са отвлекли Таня. Ако я е заловила Лесли, защо ще вика Дейвид в клиниката, за да намери съобщението на „Волфрам“?

— Защото очевидно работи с „Волфрам“ — каза Майър. — Това изяснява нещата, нали?

— Не, дори обратното — отговори Уестън. — Лесли и „Волфрам“ са отделни случаи. Абсолютно несвързани. Доказахме го.

— Но новите доказателства водят до различен извод — отбеляза докторът.

— Чакайте малко — спря ни Лъвайн. — Как е възможно да я е отвлякла Лесли? Тя е в затвора. След сблъсъка си с Дейвид във вторник.

— Достатъчно — прекъсна го Варли и удари с юмрук по масата.
— Да тръгваме. Трябва да намерим бомбите. И аз не загрявам нищо от тази история, но ще звъннем няколко телефона от колата.

Столовете изскърцаха измъчено и Уестън, Львайн и Майър се надигнаха. Аз останах на мястото си и се вторачих в телефона. Мъчех се да сглобя мозайката в главата си. След три секунди пристигна ново съобщение. От същия номер.

„Съжалявам, че пропуснах обаждането ти. Прекалено съм заета, за да говоря. Може и да ти върна Таня, когато приключа с нея. Междувременно ти пращам снимката ѝ. И преди ти обещах, но забравих. Много съм лоша, нали?“

Натиснах бутона и мъглив образ бавно запълни екранчето. В главата ми започнаха да се оформят мрачни мисли. Погледах снимката за момент, после подадох мобифона на Уестън и казах:

— Не гледай лицето ѝ. Погледни дясната ѝ китка.

— Кожена каишка — отбеляза той. — И метална рамка. Като онази носилка в къщата на Лесли.

— Възможно ли е да е онова мазе? — попита Львайн. — И то е с бели стени.

— Не — възрази Уестън. — Виждам прозорец.

— Дайте ми ключове от кола — помолих.

— Отиваш там? — попита Львайн.

Не отговорих.

— Не можеш да отидеш сам — каза Уестън. — Там е същата работа като тук. Таня е заложница. Трябва да изпратим екип.

— Не — обади се Варли. — Няма време. И знаем с кого си имаме работа. Ако Лесли е отвлякла Таня, нямаме нужда от екип, а от кофа и парцал.

— Все пак ми трябват ключове — напомних им.

— Къде е това място? — попита Львайн, като плъзна ключодържателя си по масата. — Някъде в Уестчестър? Ще се обадя на полицията да те посрещнат там.

— По-добре недей — казах.

34.

По време на обучението ни във флота никой не губеше нищо.

Не защото бяхме особено внимателни с вещите си. Нито заради наказанията, които можеха да ни наложат. Дължеше се на интенданта ни. Той бе най-практичният човек в казармата. Когато някоя част от нечие оборудване липсваше, не губеше време да се ядосва. Не се интересуваше къде е била видяна за последен път, нито дали си я продал, нито кой може да я откраднал.

За него имаше само една причина да не успееш да намериш нещо.

Човек търси на погрешното място.

Първия път, когато ме откараха в къщата на Лесли, пътуването отне около петдесет минути. Сега, когато шофирах аз, ми бяха нужни само тридесет.

Областната полиция бе вече там и ме чакаше. Когато взех последния завой, видях сини и червени светлини. Патрулната кола беше паркирана отпред и блокираше входа към двора на Лесли. Спрях до нея и видях още три патрулки по-близо до къщата. Преброих осем ченгета. Всички имаха пушки и бронирани жилетки, но изглеждаха спокойни, дори леко отегчени. Един се бе облегал на вратата на гаража. Друг клечеше на земята пред отворената предна врата. Петима се мотаеха около колите си. Последният вървеше по чакъла към мен. Изскочих от колата и тръгнах към него.

— Полицай Роси — представи ми се той. — Отговарям за тази операция. Вие сте англичанинът от флота, нали? Капитан Тревър-Лайън?

— Тревилиън — поправих го и му показах картата си.

— Е, господине, изглежда, че само си губите времето. Тук няма никой, освен нас.

Стомахът ми се сви.

— Проверихте ли вътре?

— Навсякъде — отговори той. — Изглежда, никой не е идвал тук, откак криминолозите се изнесоха.

— Кога беше това?

— Във вторник. Късно следобед.

— А след това? Обезопасихте ли къщата?

— Не. Никой не ни е нареждал. Пристигнахме сега, след като ни се обадиха от Бюрото.

Тръгнах по пътеката.

— Държите да огледате? — попита Роси.

— Да. Затова дойдох.

— Искате ли да ви разведа из къщата?

— Не, благодаря. Знам къде отивам.

— Добре, щом сте сигурен. Но има нещо. Трябва да ви помоля да внимавате, ако отидете в кабинета на първия етаж. Той е в дъното на коридора.

Полицаят пред вратата погледна Роси и ми направи място да мина. Тръгнах по коридора, после надолу по стълбите към мазето. Мислех, че ако са довели Таня в къщата, вероятно са я държали в една от кучешките клетки. Поне за малко. Тя беше интелигентна, хитра и добре обучена. Начинът, по който бе подбрала думите си по телефона, ми показва, че реагира бързо. Ако бе имала начин да остави бележка или знак, щях да го намеря. Но долу не открих нищо. Мазето бе абсолютно голо. Клетките, естествено, бяха изчезнали.

Тръгнах нагоре по стълбите и към кабинета на Лесли. Вратата беше затворена и облепена с жълта лента. Натиснах бравата и влязох. На пода видях купчина жълти колчета. Бяха на мястото, където бе стояла масата. Криминолозите сигурно бяха имали доста работа с ултравиолетовите си лампи.

Бурканът също бе сменен е жълто колче, но количката си бе все още тук. На същото място, където бе стояла, когато бях тук е Уестън. Кожените ремъци висяха отпуснато. Таня не беше закачена за тях. И дори и да е била по някое време, сега от нея нямаше и следа.

Извадих мобифона, извиках снимката на Таня и сложих екранчето до количката. Рамката изглеждаше подобна, но не бях сигурен дали е същата. Образът бе прекалено малък и неясен. А Лесли можеше да има още колички. Някъде. Неизвестно къде. Снимката

можеше да е направена къде ли не. Почувствах се измамен. Бяха ми отнели единственото, което имаше значение. Единственото, което с Таня не можехме да си позволим да губим. Времето.

Полицай Роси ме чакаше в коридора.

— Намерихте ли това, което търсехте?

— Не.

— Съжалявам. Мога ли да ви помогна с нещо?

— Жената, която притежава тази къща. Има ли и други имоти в района? Къщи, офиси, магазини, гаражи, складове? Някое усамотено място?

— Не, не мисля.

— Значи не можете да ми помогнете с нищо. Ще тръгна към града. Благодаря ви все пак.

— Искате ли да проверя в интернет? В колата имам компютър.

— Няма смисъл. Документацията за всичките ѝ имоти сигурно е добре скрита. Трябва ми информация от първа ръка. От човек, който я познава. И знам точните хора, които да попитам.

— И те ще ви кажат? Чух, че тази жена е много опасна.

— О, ще ми кажат. Просто още не го знаят.

Изчаках да завия зад ъгъла и се обадох на Лъвайн.

— Намери ли я? — попита той.

— Не — отговорих. — Лесли сигурно има друго място, което хората ѝ могат да използват.

— Имаш ли идея къде?

— Не още. Затова ще имам нужда от една минута с онези двамата, които залових. Те очевидно работят за нея.

— Дейвид, по-добре е да не знам за подобни неща.

— Нямам избор. Нуждая се от помощта ти. Ти ги вкара в системата и можеш да узнаеш къде ги държат.

— Бъди разумен. Помисли в какво положение съм.

— Защо не поговорим за положението на Таня?

— Добре, прав си. Ще ти звънна.

Обади ми се още преди да стигна до магистралата.

— Имам лоша новина. И още по-лоша. Коя искаш първа?

— Винаги мога да разчитам на теб да ме развеселиш, Лъвайн — отвърнах. — Дай още по-лошата.

— Онези двамата. Мъртви са. Съжалявам, Дейвид.

— Кога? — попитах.

— Час и половина след като са ги освободили.

— Издържали са толкова дълго? И как е станало?

— Гърлата им са прерязани. Не разполагам с всички подробности. Очевидно Лесли не е вярвала, че ще си държат устите затворени.

— По дяволите. Сега ще трябва да притисна Лесли. А тя ще е много по-труден случай. Поне когато наоколо има свидетели. Къде е тя в момента?

— Да, Лесли. Това е лошата новина.

— Какво? И тя ли е мъртва?

— Не. Но не знаем къде е. Полицаяте не откриха нищо. Нашите хора също. Преследваме сенки.

— Каж ми, че се шегуваш. Каж ми го веднага и ще пощадя жена ти и децата ти.

— И аз съм бесен като теб, Дейвид. За Варли да не говоря.

— Знаем ли поне какво е станало?

— Престорила се на болна, разменила картата си е тази на друга болна затворничка и избягала от болницата. Най-старият номер в историята.

— Кога?

— Вчера сутринта. Нужни им били тридесет и шест часа да загреят какво става. Ние самите току-що научихме.

— И какво се прави по въпроса?

— Местният ни офис се занимава с това. Ченгетата разпратиха описанието ѝ до всичките си патрули. Наблюдават сградата, която намери ти, и търсят още нейни имоти. Ще проверят отново и кооперацията на Таня. Все още се опитват да открият нещо за типовете, които са я отвлекли. Веднага щом узная нещо, ще ти звънна.

— Добре. Разбрано. Надявам се да го направиш скоро.

— Какво ще правиш сега?

— Не знам. Предполагам, че ще отида до апартамента на Таня. Ще се опитам да откроя нещо там. Само на четиридесет минути от него съм.

— Тоест се ловиш за сламки.

— Имаш ли по-добра идея?

— Просто не прави нищо, за което да съжаляваш.

— Аз ли? Никога. Ами ти? Откри ли нещо, което може да взриви нощта?

— Не.

— Умникът Майър не откри ли нещо полезно в любимата си лаборатория?

— Не. Всъщност откри. Но не е полезно.

— Какво точно?

— Нещо за онова лекарство за кръвта.

— Какво?

— Още не са наясно. Но очевидно е изработено специално. А тъй като хирурзите са били от Ирак, Майър се чуди дали не е част от някоя процедура, която имат там. Ще се опита да намери човек, който да му обясни.

— Какво тогава е открил?

— Нищо. Просто е впечатлен от количеството. Намерили цяла купчина флакони в мазето. Всичките били използвани.

— Празни медицински флакони? Не е ли нормално за клиника?

— Но ти сам видя колко силно е лекарството. При Тейлър е използван целият флакон. Това означава, че се нуждаят от съвсем малко количество за пациентите, които не искат да убиват. Значи или имат милиони пациенти, или са изхвърлили по-голямата част.

— Вероятно е просто измама, за да накарат хората да плащат повече. Частна клиника. Отчаяни пациенти. Това направо си е лиценз за печатане на пари. Знаеш ли коя е била най-използваната машина там?

— Не. Коя?

— Машинката за кредитни карти. Провери, ако не ми вярваш.

35.

Флотът харчи бюджета си за обучение за какви ли не странни неща. Веднъж ме пратиха на курс, където да се науча как да уча. Сериозно. Очевидно има различни начини и да разбереш кой точно е твоят, може да ти е много полезно. Например някои хора имат слухова памет, което означава, че искат да им се обясни с думи. Други си падат по кинестетика. Това е помпозен начин да обясниш, че се учат от опита си. Трета група имат зрителна памет. Снимките и диаграмите са изключително важни за тях.

Оказа се, че аз съм от тази група.

Но реагирам не на илюстрациите в учебниците, а на други неща.

Поех по рампата с висока скорост и задържах крак на педала. Гумите изсвириха. Надявах се, че е достатъчно късно и магистралата няма да е задръстена, но видях пред мен друга кола и намалих. Беше стар ван. Сребрият му боя изглеждаше избеляла и поочукана. Отстрани имаше рисунка на жена. Седеше с повдигнато коляно. Дрехите ѝ бяха кожени и носеше мрежести чорапи. Дългата ѝ лилава коса стигаше чак до долната част на задната врата.

Качих се на магистралата и веднага отбих в лявата лента. От другата страна на вана също имаше рисунка. Друга фигура, в същата поза като жената с лилавата коса. Но дрехите на тази бяха съдрани и под тях се виждаше ухилен скелет. Главата и ръцете му си бяха на мястото, но все пак ми напомни за трупа, който бях видял в операционната. Двете рисунки можеха да се възприемат като „преди и сега“ образи на използването на загадъчното лекарство за разреждане на кръвта.

Сребристият ван бързо се смали в огледалото за обратно виждане и след като изчезна, не видях друга кола в продължение на петнадесет–двадесет километра. Нищо не ме разсейваше от мрачните мисли за това, което Лесли бе подготвила за Таня. Натиснах газта и се понесох

напред. Движех се бързо, но нямах представа дали в правилната посока. Нямах идея къде е Таня. Знаех само, че ми остава скъпоценно малко време да я намеря.

В събота, когато Уестън ме връщаше в града от къщата на Лесли, будката за пътна такса бе оживена, но сега приличаше на стадион след важен мач. Навсякъде се валяха боклуци. Чаши от кафе, кутии от кола, опаковки от храна, вестници.

Лек ветрец подухна и вдигна страница от вестник вдясно от мен. Видях реклама за мобилна служба за подстригване на кучета. Огледах се и видях още такива по земята. Нямахме обаче менюта, нито моя снимка.

Зачудих се какво ли е станало с всичките листовки, които нюйоркската полиция раздаваше в петък. Някои сигурно бяха изхвърлени веднага. Други можеше да са още в колите на хората. Представих си ги натъпкани в страничните джобове на колите или стъпкани на пода. После си представих карта с миниатюрни цветни точки, които да показват последното им местонахождение. Приличаха на червените точки, с които ФБР бе отбелязало жертвите по железопътните линии. Но сега виждах стотици, разпръснати из цялата страна.

Замислих се какво ли означава този образ. После взех мобифона и се обадох на Лъвайн.

— Нещо ново?

— Не. Остават ни два часа и половина. Варли направо откача. Пълен хаос. Приличаме на банда маймуни в бананова плантация.

— Слушай тогава. Имам друг въпрос. Флаконите, които са намерили хората на Майър. В клиниката. Различни видове ли са? Или само от загадъчните?

— Само от загадъчните. Защо?

— Колко са?

— Това не означава нищо. Вече мислихме по въпроса. Решихме, че са изхвърляли останалите по обичайния начин, а са запазили загадъчните, тъй като не са лицензирани тук.

— Разбирам, но колко са?

— Чакай да проверя. Седемдесет и два.

— Всичките ли са използвани?

— Не. Шестдесет и пет са използвани. Седем са неотваряни.

— Тези шестдесет и пет включват ли използвания за Тейлър?

— Мисля, че да. Чакай да проверя. Да, включват го.

— Добре. Това прави шестдесет и четири флакона, използвани за пациенти. Чухте ли нещо от другите клиници? Намерили ли са флакони?

— Дейвид, нямам време за инвентаризации. Това не може ли да почака?

— Не. Помисли малко. Пет клиници. Колко е шестдесет и четири по пет?

— Триста и двадесет. Добре, това е странно. Изчакай минута.

Върна се на линията след две.

— В Бостън и Вашингтон са намерили флакони. И на двете места по шестдесет и четири. Използвани. Предполагаме, че е така и в останалите клиници.

— И аз мисля, че е така.

— Триста и двадесет флакона. Отново тази цифра. Но ти го очакваше, нали?

— Да.

— Защо?

— Защото знам какво правят.

— Знаеш? Ами казвай де! Не губи повече време. Бомбите. Къде са?

— Никъде. Няма бомби. Пратиха ви за зелен хайвер.

— Не е така. Майър намери детонатори. И оборудване за правене на бомби.

— Да. Но нямаше експлозиви. А и той каза „миниатюрни“. Съсредоточи се върху това.

— Опаковани предварително експлозиви, за да няма следи. И мощни. Затова са с малък размер.

— Не. Става дума за съвсем друго.

— Хората на Майър се занимават с това. Те са най-добрите. И смятат, че може да има много устройства. Всяко е миниатюрно, така че не може да причини много щети само. Но заедно могат да направят сериозна бея. Да разрушат електростанция. Или комуникационна мрежа. Или водохранилище. Рецепта за максимален хаос.

— Не. Помисли. Какво имаха в клиниките? Лекарството. Дистанционни. И още нещо. С което са разполагали само те.

— Какво?

— Достъп до вътрешностите на хората. Не са им трансплантирали само органи.

— Трансплантирали са бомби в хората? Ей, ти съвсем си откачил!

— Не бомби. Устройства за пускане на лекарството. Слагали са ги по време на операцията, заедно с новия орган. Лежат си неизползвани, докато не бъдат задействани от сигнал. И тогава целият флакон се изсипва директно в кръвта. Знаем какво става след това. Пет литра кръв се изливат от кожата на бедното копеле като вода през тоалетна хартия.

— Това възможно ли е?

— Чувал съм за подобни неща. При рак и диабет.

— Използване на механични устройства? С дистанционно? Из цялата страна?

— Засега не. До този момент използват полимери. За постепенно вливане.

— Има ли доказателство, че са постигнали напредък?

— Това е единственото, в което виждам логика.

— Не знам. Не съвпада с видеозаписа.

— Съвпада. Те твърдят, че хората щели да се удавят в собствената си кръв. А и видя какво е станало с Тейлър.

— Тейлър не се е удавил.

— Да се давиш в кръв е метафора. Но видя картинката, нали?

— Все още не съм убеден. Помисли за ресурсите, от които биха имали нужда.

— Видя лекарството им. То доказва сериозна компетентност. А хората, които са докарали тук, са били опитни в трансплантациите хирурзи.

— Все пак изглежда...

— Лъвайн, престани да дрънкаш. Или ми вярваш, или не. Или ще спасиш тези хора, или не. Каквото и да направиш, не ми пука. Не ги познавам. Не се интересувам от тях. Остани във Вашингтон и търси несъществуващи бомби. Обади ми се само когато имаш новини за Таня.

36.

Имаше момент, когато смятах, че кариерата ми във флота е приключила още преди да е започнала. Беше в края на първата задача, на която бях изпратен. Седях в кабинета на шефа на курса заедно с още двама души. Обучаващият ни офицер, призован специално за случая, бе единият. Другият бе психолог, който ме бе наблюдавал през последните два дни. Спомням си как ги гледах и си мислех, че няма да се случи нищо добро.

Целият курс бе за работа в екип. Освен мен в групата имаше още тридесет и двама души. Всичките се стремяха към правителствени служби — министерство на вътрешните работи, данъчните, службата по трудова заетост. Бяха приключили с писмените изпити и сега трябваше да покажат дали могат да работят добре заедно. Това бе последното препятствие за тях. На мен пък ми се струваше последната сламка.

Трябваше да изтърпим два дни в играене на роли, обсъждания и спорове. „Самолетът ви се разбива в джунглата. Какво ще направите? Корабът ви потъва. Кой двама ще спасите? Искате да пуснете на пазара нова играчка. Какъв вид трябва да е?“ Това обаче не им се стори достатъчно досадно, затова ни накараха да обсъждаме всяко упражнение. „Включихте ли напълно кротките членове на групата? Какво мислите за изпълнението си? Как можете да окуражите някого да участва повече?“

Слава богу, поне нямаше прегръдки.

Присъдата на психолога не беше ласкателна. Въобще нямаше съмнение в това. Той дудна поне половин час и всяка негова дума бе грижливо подбрана, за да подчертае ужасното му мнение за мен. Когато излезе, почти очаквах да ме арестуват като заплаха за обществото. Но щом вратата зад него се затвори, обучаващият ме офицер се ухили широко, засмя се, после ме заведе да прием по едно.

Флотът има странни методи. Сега го знам. Но тогава няхах представа какво е било наредено на оценителите. Мислех, че трябва

ми възложат роля на човек от персонала. Не за да ме объркат, а защото хората са по-склонни да ти дадат отговора, който смятат, че искаш. Особено ако ти им плащаш заплатите. И така, с много външни тестове, флотът действа обратно на всички други. Човек трябва да се провали на изпита, за да го изкара. А аз изкарах този с висок успех.

Накрая, независимо дали бе възнамерявал или не, психологът ми направи страхотна услуга. Отвори ми вратата, която ми позволи да работя самостоятелно. Освободи ме от това да разчитам на други хора, за да постигна напредък. И от чувството за отговорност за онова, което се е случило на някой друг.

Нещата се промениха, когато Таня изчезна.

Портиерът в кооперацията на Таня се притесни, когато му показах картата си от консулството, и веднага ми връчи резервните й ключове. Дори не ме помоли да си мръдна пръстите от датата на пропуски. Извадих късмет, тъй като картата ми бе изтекла в неделя вечер.

В коридорите и асансьора не срещнах никого. Нямахме и следа от полицейска работа. Може би вече бяха приключили и не бяха открили нищо. Или въобще не бяха започвали. И двата варианта не бяха окуражаващи.

На сивата боя около ключалката на Таня имаше прясна драскотина. Беше дълга около сантиметър и извита, сякаш някой се е отнесъл небрежно с ключа си. Не знаех дали е важна. Но и не можех да я изключа. Можеше да я е направила Таня. Или някой от предишните обитатели. Или похитителите. Или дори полицията. Без оборудване, хора и време за проби просто нямаше начин да узная.

Не помня колко къщи, апартаменти и офиси съм претърсвал по време на работата си. Забравих им броя още в края на първата година. Подобно нещо ти се струва неестествено първите няколко пъти, но бързо се превръща в досадна рутина. Страхът, че може да те прекъснат или да оставиш следи от присъствието си, отминава скоро и го заместват инстинктът и рутината. Научаващ се да преценяваш най-вероятните места, където хората се опитват да скрият разни неща. Пред очите ти се оформят определени схеми и ти разкриват характера и навиците на заподозрения. Обикновено окото ми не мигаше, когато

нахлувах неканен в нечий дом, но влизането в апартамента на Таня беше различно. Отчасти защото онова, което търсех, бе съвсем неопределено — следи от похитителите ѝ и мястото, където можеше да са отишли след клиниката, но най-вече защото този път не ставаше дума за професионална работа.

Беше лична.

Таня бе живяла тук само пет дни и не бе имала достатъчно време да превърне апартамента в свой дом. Кухненските шкафове и чекмеджета бяха празни, с изключение на кутия вносен чай. Кутия мляко стоеше сама в огромния хладилник. Две кутии от тайландска храна лежаха в кофата за боклук, придружени от пластмасови прибори и няколко шишета от диетична кола. Пет тежки кашона бяха подредени до библиотечката в стаята. Нямаше канапе, нито столове, нито телевизор или уредба. Стените бяха голи, а на прозорците нямаше щори. Нямаше и следи от борба, нито загадъчни съобщения. И нищо, оставено за мен, което да трябва да дешифрирам.

Хиляди пъти си бях представял как влизам в спалнята на Таня, но никога при тези обстоятелства. Дръпването на кувертюрата ми се стори нагло, а не интимно. Отидох до гардероба ѝ, после до банята. Докато ровех из личните ѝ вещи, се почувствах като извратеняк, но продължих да си върша работата. Не открих абсолютно нищо. Вероятно екип от криминолози би намерил нещо, но аз не разполагах с оборудване и се озовах в задънена улица. Идеите ми свършиха.

Надявах се само, че времето на Таня не е свършило.

Върнах се във всекидневната и звъннах на Лъвайн.

— Прерових апартамента ѝ. Никакъв късмет. Нещо за полицията? Каквото и да е?

— Кайл говори с тях в момента — отговори той. — Ще знам след минута. Изчакай малко.

Загледах се през прозореца, за да убия малко време. Гледката не беше нещо особено. Апартаментът не се намираше в най-хубавата част на кооперацията. Виждах само светлините от прозорците на съседите и сенките в двора седем етажа по-долу.

— Помислихте ли върху идеята ми? — попитах. — За имплантирането на лекарството?

— Обсъдихме я — отговори Лъвайн.

— Е?

— Варли не е убеден. Мисли, че не е достатъчно зрелищно.

— Точно това е важното. Зрелищното вече не е на мода. Никой не може да надмине единадесети септември, затова нападенията вече са по-лични.

— Не знам. Варли смята, че това не може да впечатли хората толкова.

— Но той не видя трупа на Тейлър, нали? Ти също не го видя.

— Така е.

— Е, представи си следното. Ти и жена ти си лягате и всичко си е съвсем обикновено. Но сутринта се събуждаш и тя е мъртва. Но това не е всичко. Леглото е подгизнало от кръвта ѝ. Ти също. Все едно си се къпал в нея. Стаята вони. На пода има езеро от кръв. Тя потича под вратата и изпълва коридора. Капе през тавана на долния етаж...

— Престани. Преувеличаваш.

— Или може да са родителите ти. Или децата ти. Съседите. Приятелите...

— Добре, загрех.

— Става дума за пренасяне на ужаса от обществени места в домовете на хората. За отнемане на безопасните им убежища. Никой вече няма да се чувства в безопасност. Никъде. По никое време. Кажете ми сега, че това не е впечатляващо.

— Може и да си прав. Ще поговоря с него отново.

— Няма нужда да говорите. Трябва да намерите начин да го предотвратите. Знаем ли нещо за списъците с пациенти? Медицинските им картони от клиниките?

— Кръгла нула. Майър каза, че не са открили никаква документация. В никоя клиника. А и всичките данни от компютрите им били изтрети.

— Компютри? Чакай малко. Майър каза, че устройствата били нагласени за безжична връзка, а не мобифони, нали?

— Да. Това е неговата теория.

— Ето ти и отговора. Говори с телефонните компании. И кабелните оператори. Закрийте източника. По този начин ще спрете сигнала. Независимо дали става дума за бомби, имплантирани лекарства или нещо, за което дори не сме се сетили.

— Да затворим интернет? Бихме могли да го направим. И преди се е случвало. Но има проблем. Ами ако устройствата работят и като

аларми? Може спирането на сигнала да ги задейства. Каквито и да са.

— Значи отново не стигаме доникъде.

— Да. Чакай, Кайл затвори. Дай ми секунда да поговоря с него.

Зачаках и отново се зазяпах през прозореца. Повечето околни апартаменти бяха осветени. Явно доста хора още бяха будни. Сигурно са били будни и когато са отвлекли Таня. Зачудих се дали да не отида да почукам на вратите им. Ченгетата не бяха научили нищо, ако въобще се бяха опитали, но събуждането на спомени е един от талантите ми.

— Значи така — каза Лъвайн. — Нюйоркската полиция прави всичко възможно да открие Лесли. Включили са всичките си специализирани отдели. Организиран престъпления. Наркотици. Пороци. Компютърни престъпления. Абсолютно всички. Няколко от нашите хора им помагат. Варли дори се е добрал до ДЕА, за да провери дали те знаят нещо.

— Кога ще има новини?

— Не знам. Лесли е труден обект.

— Значи никой не е постигнал никакъв напредък.

— Да, за съжаление.

Лампите в отсрещния апартамент изгаснаха. После и в един от другите. Трябваше да действам, ако исках да поговоря с някого тази вечер.

— Слушай, благодаря ти все пак — казах. — Но ми дойде идея. Не е най-доброто, но ще опитам. Обади ми се, ако чуеш нещо.

— Добре — отвърна той.

Още две лампи вляво от мен изгаснаха. Безполезни, мързеливи копелета. Бяха си седели спокойно в малките си уютни апартаменти, без да обръщат внимание на чуждите проблеми, когато Таня бе имала нужда само един човек да си държи очите отворени. А сега безгрижно отиваха да спят. Може би щеше да се наложи да събудям спомените им по-енергично от обикновено. Отдръпнах се от прозореца и тръгнах към кухнята. Бях направил само три крачки, когато мобифонът ми звънна. Видях номера на Лъвайн, но когато вдигнах, чух гласа на Варли.

— Дейвид — каза той. — Трупът от клиниката не е на Тейлър. Майър установи самоличността му.

— А кой е? — попитах.

— Непознат. Някой си Дариъс Меткалф.

— Каква е връзката му е „Волфрам“?

— Няма връзка. Но пък той има криминално досие. Дреболии обаче. Просто смотано наркоманче. Вероятно са го избрали, тъй като е бил достатъчно кльошав, за да мине за Тейлър.

— Значи Тейлър е жив?

— Така поне смятаме.

— Къде е?

— Не знаем.

— Защо просто не е изчезнал с останалите в понеделник, преди някой изобщо да започне да го търси?

— Смятаме, че не е възнамерявал да бяга. Искал е да остане тук, но ненаблюдаван.

— Защо?

— Вярваме, че той е човекът, който трябва да натисне спусъка. Или поне знае кой е онзи. А това означава, че той е човекът, чрез когото да предотвратим експлозиите.

„Не — помислих си. — Той е човекът, чрез когото ще открия Таня“.

Вече знаехме, че някой от „Волфрам“ е накарал Таня да ми се обади. За да идем в клиниката и да намерим записа им. А и за да се изгради легендата на Тейлър. Хитър ход. Не го бяхме предвидили. Но важното бе какво следва. Не бяха убили Таня и не я бяха освободили, а я бяха предали на Лесли. Тоест Тейлър и Лесли са били във връзка, за да уредят предаването. И сигурно бяха говорили днес. Тази вечер. През последните няколко часа. Тейлър можеше да се свърже с Лесли, когато поиска. Сега щеше да му се наложи да се свърже с нея заради мен.

Ако можех да го пипна.

— Позволете ми да ви помогна да го намерим — казах. — Опитайте ли в апартамента и кабинета му?

— Първите места, които проверихме — отговори Варли. — Все още ги наблюдаваме.

— И нищо?

— Нищо в работата му, но един съсед го видял да излиза от кооперацията. Вчера следобед. Около час след като бил освободен. Придружавали го двама едри типове. С камуфлажни униформи. Тейлър носел чанта за лаптоп, никакъв друг багаж.

— Някаква идея къде е отивал?

— Не. Затова ти се обаждам. Ти прекара най-много време с него. Имаш ли представа къде може да се е покрил?

— Нищо не ми идва наум.

— Бил си в апартамента му. Там имаше ли нещо, което да може да ни помогне? Снимки от ваканции? Ски? Водолазни принадлежности? Каквото и да е?

— Не. Абсолютно стерилно жилище.

— Нямах ли идея как можем да се свържем с него?

Проверих си джоба, преди да отговоря. Имах идея. Но не бях сигурен дали е разумно да я споделям. ФБР действа прекалено шаблонно. А Тейлър бе последната нишка в живота на Таня. И тя вече бе достатъчно тънка.

Изкарването на Тейлър на бял свят изискваше различен подход.

37.

В обучението се набляга най-вече на подготовката.

Инструкторите непрестанно те питат: „Какво е положението ти? Какви са целите ти? С какво време разполагаш? Доколко си изложен на риск?“ Вечно те подтикват да планираш, да проверяваш, да се приспособяваш, да преразглеждаш. И отново, ако се наложи.

В действителността се разчита най-много на скоростта. На способността да реагираш бързо. Да импровизираш. Да действаш с онова, с което разполагаш. В някои задачи си на път или във въздуха още преди на земята да отворят докладите.

Това е действителността, която подлудява инструкторите.

Но за агентите тя е онова, което ти осигурява предимство.

Кацнах на перваза на прозореца и смених СИМ картата на мобифона си с онази, която бях взел от Мансъл. После написах кратко съобщение.

„Здрасти.“

Никакъв отговор.

„Познай кой се върна.“

Никакъв отговор.

„Имам игра за теб. Искаш ли да поиграеш?“

Никакъв отговор.

„3 въпроса. Познай как си върнах телефона? Познай къде съм? Познай колко искам?“

Този път Тейлър отговори. Лаконично.

„?“

Работя с ФБР. Забавно е. Но не и за теб, ако не отговориш на въпросите ми.

„Добре. Къде си?“

66 улица. В клиниката. Направих още снимки. Не съм ги показал на ФБР. Засега.

„\$?“

50 бона. Днес.

„Два часа.“

Погледнах си часовника. Не можех да чакам два часа. А още по-важно бе, че Таня не разполагаше с два часа.

Не. 30 минути.

„Трябват ми два часа, за да събера парите.“

Не мога да се мотая 2 часа. Ще се обадя на ФБР.

„Чакай! 1 час.“

Замислих се. Един час чакане щеше да е истинска агония, но не можех да си позволя да рискувам прекалено много. Тейлър беше последният шанс на Таня. Ако го уплаших, това щеше да сложи край на играта. А и трябваше да уредя някои неща.

Добре. 1 час.

„Къде ще си? Ще изпратя парите.“

По кого? Наемен убиец, като последния път? Не, благодаря. Аз ще ги прибера. Къде?

„Хотел «Суон». Стая 1012. Ела сам.“

Не. Ще изпратя 2 души. 1 ще остане с теб, 1 ще ми донесе парите. После ще ти донесе снимките и двамата ще си тръгнат.

„Добре. Но искам и телефона, не само снимките.“

Разбрахме се.

Варли каза, че познава хотел „Суон“. Спомнял си го от едно наблюдение в началото на кариерата си. Съгласи се с мен, когато отбелязах, че трябва да изпратим повече от двама агенти. Тейлър се бе поддал прекалено лесно, почти без заплахи. Очевидно не възнамеряваше да се примири и да плати на Мансъл. Вероятно планираше нещо. И то гадничко. А това означаваше, че се нуждаем от повече хора.

Подходът ми към единствения му свидетел не засили популярността ми в очите на Варли. Съгласи се с мен с надеждата за хепиенд, но не бе готов да ме остави да си разигравам коня.

— Още нещо, капитан Тревилиън — каза той, след като приключихме с планирането. — Къде възнамеряваш да си, когато моите хора приберат Тейлър?

— Честно казано, не съм мислил по въпроса — отговорих. —
Къде искаш да съм?

— Не ми пука. Върви където щеш. Просто внимавай да не си на
по-близо от километър до хотел „Суон“.

— Не искаш помощта ми?

— Как да ти го обясня, за да ме разбереш? Да, не искам помощта
ти. Ти си склонен към нетърпение, безотговорност, привързаност и
неподчинение. Не можем да си позволим да се провалим. Нямаме
втори шанс. Животът на стотици хора е изложен на риск.

— Разбирам.

— Чудесно. Къде възнамеряваш да отидеш?

— Ще остана тук. В апартамента на Таня. Ще чакам до
телефона.

— Добре. Ще ти се обадя, когато заловим Тейлър.

Старите навици умират трудно. Веднага щом Варли затвори,
звъннах на службата за информация и поисках номера на хотел „Суон“.

Сънен администратор отговори на четиринадесетото
позвъняване.

— Хотел „Суон“. Какво обичате?

— Искам стая — отговорих. — За тази вечер.

— Колко човека?

— Един.

— Колко ноци?

— Една.

— Двеста четиридесет и осем долара. Ще имам нужда от номера
на картата ви.

— Няма проблеми. Но можете ли да проверите дали стая 1012 е
свободна? Сигурен съм, че отседнах в нея последния път.

— Ще погледна. Не, заета е.

— Жалко. Е, няма значение. А, почакайте малко. Искам да
помисля. 1012 към задната част на хотела ли гледа?

— Не. Към улицата.

— Наистина ли? О, сгреших. Обърках я с онази, в която беше
брат ми. Аз бях в срещнатата стая. Тя свободна ли е?

— 1011? Разбира се. Свободна е. Искате ли я?

— Да, ще свърши работа. Ще съм при вас към десет.

Фоайето на хотел „Суон“ бе проектирано като два пресичащи се овала. Намираха се на различни нива и там, където се съединяваха, имаше няколко овални стъпала. От улицата се влизаше на по-високото ниво, до дългата също овална рецепция. Беше изработена от тежко дърво, боядисано в синьо, за да подхожда на мокета и стените. Долното ниво беше в оранжево. И претъпкано с мебели. Пет канапета. Цели планини възглавници. Безброй масички за кафе. Гора от изкуствени растения с цвета на отровни моркови. И един мъж.

Никога не го бях виждал, което опростяваше нещата. Беше към четиридесетте, с бежови кубинки, широки джинси и бежово кожено яке. Лицето му беше грубо и обветрено, русата му коса бе късо подстригана и леко прошарена. Седеше на средното канапе, облегал удобно, сякаш очакваше да седи там доста време. В скута му лежеше отворен вестник. Но не го четеше. Очите му бяха приковани в мен. Загледа ме още в мига, когато влязох, затова се уверих, че бейзболното кепе на Таня е нахлупено добре на главата ми, преди да се доближа до рецепцията, помъкнал един овехтял куфар за прикритие.

Зад гишето нямаше и следа от човек. Изчаках малко, после ударих звънеца. Беше изработен от месинг и изкънтя като камбана.

Администраторът се появи след минута. Косата му беше сресана над лявото око, опънатата му кожа бе почти прозрачна, а смачканата му синя риза бе няколко размера по-голяма и висеше на кльоцавите му рамене и около врата. Той разтърка очи за миг, сякаш му беше трудно да се съсредоточи, после попита:

— Вие ли се обадохте по телефона?

Кимнах и той извади от чекмеджето регистрационна карта. Облегнах се на плота и го загледах как я попълва. Направи копие на кредитната ми карта и провери екрана на компютъра си. Накрая прокара магнитната карта през машината и ми я подаде.

— Заповядайте. Приятно прекарване.

Докато се обръщах, съборих звънеца от плота с дясната си ръка. Той издрънча на пода и се търколи към стъпалата. Типът на канапето видя и чу, но не реагира, преди да тръгна към асансьорите. Тогава протегна ръка към джоба на якето си. Но не за оръжие. Наблюдавах го внимателно. Извади телефона си.

Реших, че след като Тейлър е разположил стража във фойето, вероятно е наредил на някого да наблюдава и коридора. Самият той и трима от хората му щяха да ме познаят. Затова не слязох на десетия етаж, а се качих на дванадесетия. Преброих стаите. Бяха двадесет. Намерих 1211 и 1212. Намираха се в средата на коридора, по-близо до стълбището, отколкото до асансьора. Минах покрай тях и бавно заслизах надолу.

Противопожарната врата на десетия етаж беше тежка, но я откряхнах достатъчно, за да надникна. Видях коридора чак до асансьорите. Беше безлюден. Разположението бе същото като на дванадесетия етаж, но в 1012 имаше нещо различно. Подът пред нея бе покрит с нещо лъскаво. Дебели найлонови чаршафи. Стигаха до съседните две стаи.

Очевидно Тейлър подготвяше нещо за гостите си.

Извадих мобифона и звъннах на 911. Операторката вдигна след шест секунди. Съобщих ѝ, че във входа на сграда има двама простреляни полицаи. Дадох ѝ адреса на кооперацията срещу хотел „Суон“. После затворих, включих телефона на вибрация и стиснах магнитната карта.

Чух първата сирена след по-малко от две минути. После втора. И още две. Воят им се засили и след миг полицията спря пред хотела. Точно под прозореца на Тейлър. Тръгнах към собствената си стая — запристъпвах предпазливо, когато стигнах до найлоновия чаршаф. Нямах желание да се озова в моргата.

Още седем крачки и стигнах до вратата. Плъзнах картата в ключалката и вратата се отвори. Влязох бързо. Вратата се затвори плавно. Сдържах дъха си и се вслушах. Не чух нищо. Погледнах през шпионката. Вратата на 1012 все още бе затворена. Останах така през следващите две минути.

Погледнах си часовника. 01:48. До пристигането на агентите оставаха двадесет и седем минути.

Двадесет и седем минути, с които Таня вероятно не разполагаше.

38.

Психолозите във флота много се интересуват от сънища. Съсредоточават се върху тях на всеки две години, когато човек отиде при тях за оценката си. Но не само психиатрите се вълнуват от сънища. Чувал съм всякакви хора часове наред да обсъждат какво се е случило в сънищата им. И да размишляват какво ли означава това.

Един от най-честите случаи е хората да сънуват, че стават свидетели на редица събития. Виждат, че ще се случи нещо лошо. Искат да го предотвратят. Но по някаква причина не могат. Нещо външно им пречи. Може да са вързани. Или да гледат от висок прозорец. Или да пътуват в кола. Но каквото и да им пречи, всички стигат до един и същи извод — сънят разкрива чувство за безпомощност в живота им.

Аз самият никога не съм изпитвал това чувство.

Но след като се заковах пред шпионката, започнах да загревам за какво става дума.

Първите агенти на Варли влязоха в коридора точно в 02:15. Не беше изпратил дванадесет, както се разбрахме, а десет. Загледах ги как се приближават, изкривени от миниатюрната лупа. Първите четирима минаха безшумно покрай мен и се залепиха до стената до вратата на Тейлър. Извадиха пистолетите си. Други четирима заеха позиция от другата страна. Последните двама застанаха точно пред мен. Десният пристъпи напред и почука.

— Господин Тейлър? Тук сме. Джеймс Мансъл ни изпрати. Имате нещо за нас. Може ли да влезем?

Не последва отговор. Нищо не се случи. Преброих до петнадесет. После агентът пристъпи напред и отново почука.

Не чух да им дават нареждания, но двамата агенти едновременно отстъпиха назад, извадиха пистолетите си и ги оставиха на найлоновия чаршаф. И двата бяха глокове. Оръжието на ФБР. Не можех да

повярвам, че не са се сетили да вземат други. Тези ги издаваха веднага. Ама че наивност.

Вратата на Тейлър се откряна. Агентите се съсредоточиха върху нея. Също и осемте им колеги. Очакваха опасността да дойде оттам. Но сгрешиха. Вместо това се отвориха вратите на 1010 и 1014. И от тях изскочиха двама мъже. С униформи на „Волфрам“ и с тридесет и осемкалиброви пистолети със заглушители.

Типовете от „Волфрам“ не губиха време, а започнаха да стрелят веднага. Заради заглушителите стрелбата звучеше сякаш някой бие мухи с вестник. Не преброих изстрелите — бяха прекалено светкавични, но осмината агенти отстрани паднаха като кегли за боулинг. Прави останаха само средните двама. Замръзнали като статуи. После се наведоха да си вземат пистолетите. Но се оказаха твърде бавни — преди пръстите им да докоснат хлъзгавия найлон, от стаята на Тейлър излязоха още двама типове. Изритаха оръжията настрани, сграбчиха агентите за ръцете и ги завлякоха вътре.

Униформените все още бяха в коридора. Проверяваха дали някоя от жертвите им не диша. После събраха гилзите. Прибраха и двата глока. След това увиха труповете в по един найлонов чаршаф и ги завлякоха в стаите си. Във всяка по четирима. След като прибраха и последните трупове, се върнаха с някакви лъскави флакони и започнаха енергично да пръскат. Сетих се: освежители за въздух. Вероятно за да прикрийт миризмата на барут, в случай че някой от гостите на хотела тръгне по коридора. Пръскаха около тридесет секунди, после единият наведе глава и задуши въздуха като гигантски заек. Намръщи се и се престори, че повръща. Знаех как се чувства. Другият само се усмихна. Плеснаха безмълвно ръце, огледаха коридора за последно и хлътнаха в стаята на Тейлър.

Ако двамата заловени агенти въобще имаха шанс, то ФБР трябваше веднага да изпрати екип. А някой трябваше да задвижи Бюрото. Да ги уведоми срещу какво са изправени. Варли щеше да е най-подходящ. Грабнах мобифона. Щеше да разбере, че съм нарушил споразумението ни, но нямаше друг начин. Телефонът му звънна, но той не отговори. Опитах Лъвайн. Същият резултат. После Уестън. Неговият все още звънеше, когато вратата на 1012 се отвори.

Тейлър и един от типове излязоха в коридора. Затворих и ги загледах как влязоха в 1010. Останаха вътре по-малко от минута, после влязоха в 1014. Униформеният зае позиция пред вратата. Тейлър се скри от погледа ми за тридесет секунди. Върна се с телефон в ръка. Поклати глава и тръгна към стаята си.

Набрах отново номера на Уестън. Даваше заето. Опитах Варли. Този път звънях упорито с надеждата, че шумът ще го раздразни достатъчно, за да отговори. Но не се получи. Нямах шанс да опитам и Львайн за втори път, тъй като в коридора настъпи раздвижване. Вратата на Тейлър се откряна. Появи се единият агент. Пристъпи напред с малки колебливи крачки. Ръцете му бяха вързани зад гърба. Един от униформените го държеше за яката и притискаше пистолет в слепоочието му.

Тейлър го последва, придружен от още двама униформени. Петимата се вторачиха във вратата ми. Тейлър натисна бутона на телефона си и го вдигна към ухото си. Зачудих се на кого ли се обажда. Седем секунди по-късно разбрах. На мен.

— Знам, че ме виждаш — каза той. — Излез от стаята. Веднага. Затворих.

Той звънна отново.

— Знам, че си тук. Говорих с моя човек във фойето. Видял те е да се регистрираш. Изненадан съм, че не дойде да почукаш на вратата ми заедно с приятелчетата си. Не те смятах за страхливец.

Не отговорих.

— Излез от стаята или този човек ще умре.

Не отговорих.

— Какво? — попита той. — Не ми ли вярваш?

— Вярвам ти — отговорих. — Просто не ми пука.

— Не ти пука? Просто ще си стоиш и ще гледаш как го убивам?

— Съблазнително предложение. Падам си по стрелбите. Но днес вече видях осем убийства. Така че просто ще полегна и ще погледам телевизия.

— Ще натисна спусъка.

— Няма. Ще накараш някой от лакеите си да го направи. Е, действай.

Тейлър замълча за момент.

— Имаш ли нещо друго за мен? — попитах. — Или да си включа чайника?

— Ако не излезеш, ще влезем ние — отвърна той.

Типовете до него вдигнаха пистолетите си.

— Пет секунди — каза Тейлър.

— И после какво? — попитах. — Пистолетите са тридесет и осми калибър. Заглушителите им отнемат още десет процента от мощта. А вратата е противопожарна. Ще си остана тук, благодаря.

— Добре, не исках да постъпвам по този начин, но търпението ми се изчерпа. Ето какви са възможностите ти. Стая 1005. Майка, баща и дъщеричка на година и половина. Стая 1015. Майка и двама тийнейджъри. Излез или избери едните жертви.

Затворих и набрах номера на Варли. Телефонът зазвъня. Тейлър си погледна часовника. Варли не отговаряше. Тейлър започна да нервничи и тръгна наляво. Към 1005. Двама униформени го последваха. Телефонът все още звънеше, но Варли упорито не отговаряше.

Нямах избор. Това не беше сън. Не можех да остана в стаята и да гледам как убиват трима невинни. Да не споменаваме и 320 леко виновни, които нямаше да преживеят нощта, ако оставех Тейлър да изчезне. Също и Таня. Трябваше да съм близо до Тейлър, за да я намеря. Дори ако това означаваше да загубя предимствата си.

Оставих телефона да звънне още два пъти. После затворих и излязох от стаята.

39.

От самото начало знаехме, че флотът ни обучава за определено нещо. Проникване в тила на врага и подривна дейност. Умението да се намъкнеш в дадена група, да изтръгнеш поверителна информация, да я съобщиш на хората си и да се измъкнеш невредим. Затова не се изненадахме, когато открихме, че са наредили на един от нашите хора да ни шпионира. Особено след всички други номера, които ни бяха погодили. А и, честно казано, тя се издаде глупаво. Въпросите, които задаваше. Местата, където я забелязвахме. Начинът, по който се сприятеляваше с някого за няколко дни, а после с някой друг.

След три седмици бе свикано спешно събрание. Съобщиха ни, че сме се провалили в мерките за безопасност. Всички бяхме призовани в заседателната зала. Спомням си как всеки минаваше покрай главния инструктор, без да го погледне, но с лека усмивка, убеден, че си е свършил работата. Усещането се промени, когато всеки от нас получи папка. Дебела. С подробности за всичко, което бяхме издали. Но информацията не бе получена от човека, когото подозирахме. Виновникът се оказа най-кроткият човек в курса. Онзи, с когото всички говореха, като се опитваха да повдигнат самочувствието му и да го предпазят от изхвърляне.

Отначало мислех, че поуката е „Не се доверявай на никого“. Но скоро ни изясниха истинския смисъл на упражнението — хората говорят доброволно, ако не усещат заплаха. Езиците се развързват, когато хората вярват, че силата е у тях.

Дори ако в действителност не е така.

Видях изненадата по лицата на агентите, когато стигнахме до асансьорите и Тейлър натисна бутона за нагоре.

— Не играете покер, а? — попита той, докато униформените набутваха агентите в асансьора. — Какво очаквахте? Да слезем долу?

Натисна бутона за четиринадесетия етаж и продължи:

— Не се тревожете. Приятелчетата ви няма да останат тук дълго. Всеки момент ще чуят, че колата ми е била забелязана на магистрала „Рузвелт“. И ще се втурнат след нея. През останалата част от нощта ще преследват сенки. И последното място, където ще ви потърсят, е тук, в същата тази сграда.

Вратата на асансьора се отвори и Тейлър ни поведе по коридора. Спря в средата. Двама от униформените вкараха агентите в 1410. Тейлър смъкна чантата от рамото си и влезе в 1412. Останах сам с двамата стрелци. Заглушителите бяха изчезнали, а пистолетите бяха прибрани в кобурите. Съблазнителен момент. Но самоувереността на Тейлър бе огромна и исках да я запазя такава. Погледнах си часовника. 02:34. Нямах време за губене.

Типът, който бе душил като заек, се размърда първи. Извади ключ и отвори 1414. Другият ме хвана за лакътя и ме вкара вътре. Бутна ме покрай дървеното гардеробче и продължи да ме тика напред, докато не стигнахме до двойното легло. Заека стоеше от другата му страна и оглеждаше мебелите. Вдигна стола пред тоалетката, провери го грижливо и каза:

— И слон не може да го счупи. Дай го насам.

Седнах на стола и двамата стегнаха китките и глезените ми за него с четири от пластмасовите връзки, които бяха взели от мен. После изсипаха вещите ми — пистолета от човека на Лесли, последната кабелна връзка, портфейла ми, личната ми карта, ключа за стаята и ключа за апартамента на Таня — на тоалетката. Накрая кацнаха на леглото зад мен.

Зачудих се дали и Таня седи завързана някъде. На стол, като мен. Или на някоя от количките на Лесли.

— Има ли чайник тук? — попитах. — Бих пил едно кафе.

Никой не отговори.

Образът на полираната дървена кутия на Лесли се появи пред очите ми. Чух гласа ѝ. Всичките ѝ приказки за волтове и амperi...

— Рум сървис? — попитах. — Да хапнем нещо, докато чакаме, а?

Пак никой от двамата не отговори. Изглеждаха напълно доволни да си седят мълчаливо. Не си виждах часовника, но сигурно минаха поне десетина минути без никакво раздвижване. Вторачих се в стената и се опитах да прогоня всички зловещи образи от мислите си. После

чух леко почукване. Дойде от вътрешната врата, между гардероба и тоалетката. Заека скочи и я отвори. Влезе мъж със зализана коса и черен костюм на бели райета. Приличаше на чикагски гангстер. Нужна ми бе цяла секунда, за да го позная.

— Тейлър! — възкликнах. — С какво си се издокарал, по дяволите?

Той се приближи до мен.

— Направи ми впечатление на умен човек, когато говорихме. Затова ще говоря делово. Търся информация.

— Информация, с която разполагам само аз? — попитах.

— Не. Няколко души разполагат с нея. Но ти можеш да ми спестиш време.

— Цял живот съм си мечтал да ти услужа. И ако ти дам тази информация, ще ме пуснеш да си ходя?

— Не. Ще умреш. В тази стая. След половин час.

— Е, тогава не виждам какъв стимул имам да говоря.

Тейлър пак влезе в другата стая и се върна със старомодна лекарска чанта. Кафявата кожа бе овехтяла и на места прокъсана, а металната закопчалка очевидно не работеше. Тейлър остави чантата на тоалетката и я отвори. Извади стъклен флакон с прозрачна безцветна течност и го остави до чантата. После извади огромна месингова спринцовка и я вдигна пред мен.

— Опитваш се да компенсираш нещо? — попитах.

— Да, знам, че е по-голяма от обичайните — отвърна той. — Европейска е. Антика. От някакъв стар ветеринар. Осемдесет милилитра. Повече, отколкото са нужни за човек. Няма нужда да се притесняваш за въздушни мехурчета. Защото знаеш какво ще ти инжектирам, нали?

— Течността, която вливате на пациентите си?

Тейлър кимна.

— Значи не можеш да я използваш върху мен — казах.

— Така ли? — учуди се той. — Защо?

— Защото жертвите ще станат 321. Ще провалиш символичното послание. И всички ще ти се смеят.

Тейлър се усмихна.

— Не се тревожи. Моите хора първо ще те сложат във ваната. Кръвта ти ще изтече по канала. Никой няма да узнае. Освен теб,

разбира се. Ако ни принудиш да действаме по този начин.

Не отговорих.

— Не е нужно да поемаме по този път — каза той. — Можеш да проявиш здрав разум.

Погледнах го за секунда. Знаех, че времето ми изтича. Искях да поработя върху Тейлър. Да разбере какво знае. Но виждах, че е прекалено рано. Още не беше готов. Имах само един шанс. Не можех да си позволя да го пропиляя. А и все още не бях намерил начин да се освободя от стола.

— Никога не съм си падал по проявяването на здрав разум — казах.

— Може пък да успея да ти променя мнението.

— Можеш да опиташ. Но трябва да те предупредя. Няма да е за първи път. И никога досега не се е получавало.

Тейлър остави спринцовката на тоалетката. После взе пистолета ми, провери дали е зареден и внимателно го остави от другата страна на флакона.

— Ето — каза. — Това е изборът ти.

Хвана лявата ми китка, свали ми часовника и попита:

— Не може да избяга, нали?

— Не — отговори Заека.

— Връзките достатъчно ли са стегнати?

— Да.

— И не може да счупи стола?

— Не.

Тейлър прибави часовника ми към колекцията на тоалетката и каза:

— Добре, сега отиваме в съседната стая. Трябва да свършим една работа. Ще ни отнеме десет минути. Това ще ти остави малко време да помислиш. И после ще ми кажеш как искаш да приключиш живота си.

40.

Едно нещо наистина ме дразнеше в началото на обучението ни.

Беше свързано с инструкторите. Никога не ни даваха точна информация. Нареждаха ни да тичаме двадесет мили, после ги променяха на двадесет и пет. И тридесет. Изпращаха ни да откраднем номерата на кредитните карти на петима души, но искаха десет. Или петнадесет. Известно време мислех, че просто не са добре организирани. Или че са просто садисти. Но после осъзнах, че в този хаос има определено послание.

Не разчитай, че нещо е свършило. Никога.

Независимо колко добре или зле изглежда.

Заека се оказа прав за две неща. Пластмасовите кабелни връзки бяха достатъчно стегнати. И столът бе прекалено здрав. Но що се отнася до възможността ми да избягам, бе пренебрегнал един определен фактор.

Дължината на краката ми.

Щом вътрешната врата се затвори зад тримата, наклоних стола назад и изхлузих белезницата от лъскавия метален крак. После освободих и десния си крак по същия начин. Изправих се и столът увисна зад гърба ми като странна раница.

Повдигнах китките си на нивото на рамената и се наведох напред. Задържах стола с дясната си ръка и плъзнах лявата по крака му. После извърших същото упражнение с лявата. Усетих как пластмасата се плъзга леко по метала. Внезапно се закачи за нещо. Вероятно за гумената капачка, предназначена да попречи на стола да се хлъзга по пода. Завъртях енергично китката си и освободих ръката си. Столът се завъртя настрана, но го сграбчих, преди да падне на пода. После освободих и дясната си ръка и тихо го смъкнах долу.

Погледнах часовника. Бяха изминали две минути и двадесет секунди. Взех пистолета, извадих пълнителя и го изпразних на леглото.

Извадих и куршума от цевта, после върнах оръжието на тоалетката. Събрах куршумите и ги пъхнах в калъфката на възглавницата. Пригладих кувертюрата и взех спринцовката.

Иглата беше дебела, но успях да я набутам в закачалката. Натиснах силно и малкото пластмасово езице се изкриви. Постъпих по същия начин с белезниците на дясната ми китка и глезените. После върнах спринцовката на мястото ѝ и се подготвих за трудната част. Да се върна на стола като пленник, преди някой да влезе.

Тейлър и хората му се появиха след минута. Намериха ме отпуснат на стола, дори леко похъркващ.

— Събуди се — нареди ми той. — Време е да вземеш решение.

— А, да — отвърнах. — Ами, мислех си, че трябва да го направим на някой плаж на Карибските острови. Със студена бира в ръка. Нещо такова.

— Още не си готов да проявиш здрав разум, така ли?

— Не съм.

— Подозирах, че ще отговориш така. Затова слагам на масата още нещо. Шанса да видиш приятелката си за последен път.

— Таня?

— Да нямаш и други приятелки, които са били отвлечени наскоро?

— Тя тук ли е?

— Не. Но ако ми сътрудничиш, ще те заведа при нея.

— Искам първо да я видя. Тогава ще говорим.

— Не. Трябва да свърша една работа тук. Каж ми онова, което искам да знам. Ще си свърша работата и ще отидем тогава.

— Откъде да знам, че е жива?

— Знаеш ли кой я държи?

— Лесли.

— Правилно. Според теб възможно ли е Лесли да пропусне шанса да те убие, без приятелката ти да гледа? Докато ти си жив, няма да ѝ се случи нищо. Поне не смъртоносно.

— Искам да поговоря с нея.

— Не е възможно.

— Защо не ми го каза преди?

— Сега се сетих.

— Но знаеше, че Таня е при Лесли.

— Да. Но не очаквах да ми паднеш в ръцете. Нито пък че ще се нуждаеш от допълнително убеждение. Ти си необичайно упорит човек, Тревилийн. Спринцовката успява да стресне повечето хора.

— Откъде познаваш Лесли?

— Стари приятели сме.

— Глупости. ФБР наблюдава Лесли от години. Държат под око всичките ѝ приятели.

— И все пак не бяха чували за мен.

— Никой не беше чувал за теб, преди да започнете да оставяте трупове по железопътните линии.

— Бях извън страната.

— И се озова в светлината на прожекторите едва когато човекът на Лесли случайно уби агента, който работел по случая.

— Странните приумици на съдбата. Как можеш да планираш нещо подобно?

— Кажи ми честно. Бяхме сигурни, че между вас няма връзка. Сгрешихме ли?

— Не. Истината е, че не бях чувал за Лесли до вчера. Тя се свърза с мен. Съвсем неочаквано.

— Защо пък с теб?

— Защото е заключена заради теб. Успява да избяга — тя е хитра мадама — и иска отмъщение. Заради затвора и заради милионите долари, които ѝ струва намесата ти. Но операцията ѝ е издънена и с нея се занимават ченгетата. Както и федералните агенти. И затова се нуждае от нов партньор. Бързо.

— Първата част я разбирам. И аз самият харесвам хубавото отмъщение. Но как се озова пред вратата ти?

— Говорила с източниците си, или каквото било останало от тях, и премислила възможностите си. Може да са ме открили късно, но все пак в момента съм на върха на списъците с издирвани от ФБР. Лесли чула за мен и решила, че можем да си помогнем един на друг. Нарече го „взаимно сътрудничество“.

— Защо се е заела с Таня, а не направо с мен?

— Никой не знаеше къде си. Очевидно си беше сменил хотела и не беше съобщил на ФБР къде си се настанил. Лесли се нуждаеше от стръв. И от заместник, в случай че не успее да те хване на въдицата. Тя си пада по мръсните игрички, или поне ме накара да вярвам в това.

— Добре. Значи Лесли иска отмъщение. Това е ясно. Но каква е твоята полза?

— Изваждам те от играта. ФБР са предвидими. Разбрах ги преди доста време. А ако не мога да излъжа някой агент, подкупвам го. Ти, от друга страна, си заредено оръжие. Исках те въвн от играта.

— И ме подмами в клиниката?

— За начало. След това трябваше да се втурнеш из града в търсене на Таня. Затова, когато се появи тук и отказа да говориш, импровизирах. Добавих малко глазура на тортата.

— Значи Лесли не е единствената хитруша. Впечатлен съм. Е, къде е прибрала Таня?

— Отговори на въпросите ми и ще научиш. Но ако продължиш да ме дразниш, няма да стане.

— Какво искаш да знаеш?

— Най-последно. Вече проявяваш здрав разум. Е, да се върнем към ФБР. Те не реагираха на предупреждението ми по начина, по който очаквах. Трябва да разбере защо. Започни с посещението в клиниката. Намериха ли флаш драйва?

— Ултимагума ти? Да.

— Какви действия предприеха?

— Отлетяха за Вашингтон.

— Защо?

— Посланието ти е двусмислено. Решиха, че си заложил бомби там.

— Интересно. Е, може да го използвам следващия път. Ако се наложи да има следващ път.

— Аз лично смятам, че не говориш за бомби. Не и за обикновени.

— Прав си.

— Имплантирали сте капсули от лекарството. Контролирани дистанционно. В пациентите ви. Триста и двадесет на брой.

— Да. Нарекох ги „Шушулките на Хамурапи“^[1]. Древна справедливост, модерна технология.

— Чудесно. Но когато говориш за тези закони, не забравяй коя е публиката ти. По-малко история. По-малко символизъм. Повече факти. Тогава вероятно по-малко хора ще пострадат.

— Може и да си прав. Но кажи ми, какво направиха ФБР, когато отидоха във Вашингтон?

— Заеха се със стандартните си протоколи за бомбени заплахи. Не мога да ти обясня какви точно са, тъй като не отидох с тях.

— Това е интересно. Защо остана тук?

— За да намеря Таня. И спомените ме върнаха към видеозаписа ти. Събрах две и две.

— И се хвърли в действие съвсем сам?

— Не. Обадих се на шефовете от ФБР. Опитах се да ги върна тук.

— Но не дойдоха? И изпратиха само десет човека, за да нападнат хотела?

— Мисля, че май не ми повярваха.

— Е, поне ще занесеш в гроба си мисълта, че си бил прав.

— Адски утешително. Позволи ми да те попитам нещо. Посъветвах ФБР да закрийт безжичната ти връзка с пациентите. Ако го бяха направили, щеше ли да свърши работа?

— Разбира се. Без сигнал не може да се получи нищо.

— Устройствата не са нагласени да се задействат в определено време значи. Или ако изгубят връзка.

— Да, не са.

— Защо? Това би било много по-лесно.

— Да, ако просто искаш да убиеш много хора по гаден начин.

— И каква е разликата с това, което правиш сега?

— Ама че си глупак — процеди Тейлър. — Как можеш да питаш подобно нещо? Видя записа. Видя какво искам.

— Да, видях го — отговорих. — Искаш отмъщение. Хора, удавени в кръв. Това е ясно.

— Как може да си толкова тъп? Отмъщението не е целта, а само средството.

— Средство за какво? За повече пари? Не си ли натрупал достатъчно?

— Мисията ми е да сложа край на убийствата. Това трябва да е очевидно дори за правителствена марионетка като теб.

— Убиваш хора, защото си против убийствата? Не виждаш ли иронията?

— Трябва ли да обяснявам като на идиот? Хората, които ще загинат, бездруго ще умрат. Аз просто променям безсмислената им, но

неизбежна смърт и ѝ давам цел. Индивидуално смъртта им не означава нищо. Но когато загинат заедно, ще мога да спася хиляди други.

— Айде бе! И кой ти възложи тази задача?

— Всеки си има цел в живота, господин Тревилиън. Уникална роля. И тази е моята.

— Откъде знаеш? Може целта ти да е просто да си ръководиш клиниките. Да спасяваш всичките невинни американци, за които толкова се тревожеше.

— И аз така мислех. Отначало. Спасявах хора. И това беше достатъчно. Но един ден се събудих и осъзнах потенциала на онова, което бях създал.

— Какво те събуди? Новите ти партньори размахаха долари под носа ти?

— Казах ти, не става дума за пари. Златната кокошка бездруго умря. Клиниките ми са унищожени. И няма нови партньори. Излъгах те. Аз самият доведох онези хора, защото старите ми помощници бяха прекалено бавни.

— И какво увеличи залозите?

— Трудно е да се определи. Наречи го „съдба“, ако искаш. Имах великолепна възможност. Но бях прекалено сляп, за да я видя. Задоволявах се да се мотая в подножието на планината, вместо да се устремя към върха. Затова получих послание да се осъзная.

— Кой се обади? Банката ти? Брокерът ти?

— Жена ми.

— А, добре, обвинявай нежната половинка. Ама че оригинално.

— Приятелите ти от ФБР не ти ли казаха за нея?

— Нищо определено. Споменаха слуха, че си се оженил.

— Да. Преди седем години. А после, защото главата ми бе заровена в пясъка толкова дълго, съпругата ми ми беше отнета.

— Била е отвлечена? Принуждават те да извършиш всичко това?

— Не, за бога! Беше убита. От американската армия. Знаеш ли кога?

— Очевидно не.

— На двадесети март 2008 година. Какво мислиш за това?

— Ужасно е. Но в този ден вероятно са загинали десетки хора, нали така.

— Малоумен ли си? Датата! Петата годишнина от нахлуването в Ирак. Тя — иракчанка, а аз — американец? И аз съм единственият човек на земята, който може да сложи край на войната, без да загуби и един допълнителен живот? С изключение на безползните тъпаци, които ми пречат, разбира се.

— Мислиш, че има връзка?

— Разбира се, че има. Трагедията е, че жена ми трябваше да умре, за да я видя. Но сега, след като вече я няма, ще използвам всичките си ресурси, за да направя смъртта ѝ по-смислена.

— Включително клиниките ти? Използва ги, за да се сдобиеш с мишени?

— Да. Да се сдобия с мишените, да ги наблюдавам и контролирам. Как иначе можех да се уверя, че ще имам точния брой устройства? На точните места? В точното време?

— Да. Не е лесно. Ами сигналите? Какво ги изпраща? Сървър?

— Правилно.

— И вече е настроен?

— Не. Дейността на сървъра е сведена до минимум. Всичко ще стане в последния момент.

— Не е ли малко рисковано? Ако бях на твое място, щях да искам всичко да е готово.

— И щяха да те хванат. ФБР наблюдава трафика по интернет. Налага се да поддържаш сървъра невидим, докато не стане прекалено късно да го спрат.

— Как го настройваш?

— Чрез интернет.

— Отдалечен достъп? Пълен кошмар. Ами хакерите?

— Невъзможно. Настроени са само две машини. Моята и една помощна. В софтуера им е вградена охрана. Сървърът няма да реагира на нищо друго.

— Ами ако някой открадне едната машина?

— Няма да им свърши работа. Софтуерът се променя на всеки двадесет и четири часа. Плюс това имат нужда от осемцифрения ми номер, който се променя всяка минута, и дванадесетцифрения номер на двама служители на „Волфрам“.

— И сега се занимаваше с това? Зареждаше днешния софтуер?

— Точно така — отговори той и си погледна часовника. — Остават пет минути. Време е да задействаме системата. Искаш ли да видиш?

— Не.

— Е, все пак ще трябва да погледаш.

Тейлър пъкна пистолета в джоба си и отиде да донесе лаптопа си от съседната стая. Беше голям и тежък. Довлече и стол с другата си ръка. Остави лаптопа на тоалетката и в същия миг телефонът му звънна. Той го затисна с брадичка, за да може едновременно да отвори компютъра и да говори.

— Беше Лесли — съобщи ми, когато приключи разговора. — Промяна в плана. Няма да ходим при нея. Тя ще дойде тук.

— Кога?

— Сега. Очевидно всичките ѝ обичайни бърлоги са опасни. Полицията наблюдава всичките ѝ имоти. Тя е бясна. И обзета от параноя. Вижда ченгета зад всяко дърво и улична лампа.

— Къде е сега?

— Зад ъгъла. На три–четири минути оттук. Вероятно почти ще съм свършил, когато дойде.

— Таня с нея ли е?

— Да. Не се тревожи. Скоро ще можеш да се сбогуваш с нея.

Това промени всичко. Пред хотела вероятно имаше поне пет коли на ФБР, оставени от убитите и пленени агенти. Обикновените хора можеше да не им обърнат внимание, но Лесли щеше да ги забележи веднага. Особено ако вече бе настроена подозрително. А това означаваше, че няма смисъл да карам Тейлър да ѝ се обади и да я предупреди за тях. Тя не го познаваше от достатъчно време. Щеше да приеме това като доказателство за устроен капан.

Разполагах с три или четири минути. Времето не беше достатъчно. Налагаше се треста и двадесетте мишени на Тейлър да бъдат изложени на риск. Колите бяха изключително важни и се намираха тук заради мен. Трябваше да съм на улицата, преди Лесли да ги види. В противен случай планът ми нямаше да спаси Таня, а щеше да се превърне в смъртната ѝ присъда.

Започнах да разхлабвам белезниците си.

Тейлър прокара пръст по мишката. На монитора се появи интернет страница. На върха имаше два таба. На онзи вляво пишеше

„Наблюдение“ и бе активен. На екрана имаше пет циферблата — четири малки и един голям в средата.

— Ето. — Тейлър посочи централния. — Триста и двадесет. Всички устройства са в обсега на връзката. Готови сме.

Триста и двадесет устройства. Имаше предвид триста и двадесет души. А скоро щяха да бъдат триста и двадесет трупа. Триста и двадесет живота, които трябваше да пожертвам, за да спася Таня. Нямах проблеми да го направя, но как щеше да се почувства тя? Измъчваше се от години заради една смърт в Мароко. Три години. Ако триста и двадесет души загинеха, за да мога да я спася, как щеше да живее със себе си след това?

Тейлър натисна втория таб — „Контрол“ — и на екрана се появи старомоден превключвател. Беше изключен.

Взех решение. Да действам веднага. Да отида на улицата колкото се може по-бързо. Но първо щях да спра Тейлър. Заради Таня.

— Трябва само да... — казваше Тейлър в момента, в който се освободих и го халосах с лакът в слепоочието.

Той се стовари на пода. Заека реагира първи. Втурна се към мен и се опита да ме хване. Изчаках го да се доближи, завъртях се настрани и забих юмрук в корема му. Той се преви и носът му се удари в острия ръб на тоалетката. Падна, без да издаде и звук.

Приятелят му стисна пистолета си. Беше прекалено далеч от мен, така че вдигнах стола и го метнах по него. Приятно усещане. Не бях правил това от ученическите си години. Но не бях загубил уменията си. Облегалката го уцели в лицето. Той залитна назад, а аз скочих към него и го фраснах с юмрук в челюстта. Ударът го събори на пода.

Забелязах движение с крайчеца на окото си. Тейлър. Беше се надигнал на колене и протягаше ръка към лаптопа. Нямах време за деликатности, затова забих пета в гърлото на типа, смазах ларинкса му и го оставих да се задушава безмълвно.

Тейлър бе коленичил до тоалетката и тъкмо отместваше ръка от лаптопа. Погледнах екрана. Превключвателят бе включен. Под него се появи редица числа. 00:02:01. Две минути и една секунда.

— Мислех, че ще искаш да видиш това — каза Тейлър и извади пистолета ми от джоба си. — А сега се обърни, вдигни ръце и ги опри в стената.

Надявах се, че Лесли е поне на една пресечка оттук.

— Как го спираш? — попитах.

— Дясно кликуване на екрана. Избираш „отмени“. Но това не ти влиза в работата, нали?

Пристъпих към компютъра. Тейлър вдигна пистолета и го насочи в гърдите ми. Направих още една крачка. Той натисна спусъка. Никакъв резултат. Тейлър погледна тъпо и опита отново. Два пъти. Протегнах ръка към главата му и го бутнах силно. Той се стовари на пода.

Последвах инструкциите му, за да отменя броенето, и се появи друг прозорец, в който пишеше: „Предупреждение. Това действие ще попречи на програмата да активира устройствата в определеното време. Сигурни ли сте, че искате да продължите?“

Натиснах „Да“.

Нов прозорец: „Вкарай парола“.

Обърнах се към Тейлър. Беше се изправил и тъкмо включваше мобифона си. Грабнах го от ръката му, метнах го на пода и го размазах с ток.

— Вероятно можеш да ме накараш да ти кажа — ухили се той и кимна към екрана. — Ако разполагаш с време. Но не и за минута и двадесет секунди. Давай. Отгатни.

Написах „Волфрам“.

„Невярна парола.“

Написах „320“.

„Невярна парола.“

Написах „Възмездие“.

„Вкарайте 3 неверни пароли. Системата е заключена. Молбата ви не е приета.“

— Почти уцели с последната — каза Тейлър. — Но вече е свършено. Шансът ти се изпари. Сега можеш само да седиш и да гледаш.

На екрана се появи рисувана ракета. Червена, с формата на пура и с перки отстрани. Стоеше до бензинова помпа. Извита тръба плъзна дюзата си в резервоара на ракетата. Малка вратичка се отвори в горния край на ракетата и разкри друг часовник. Беше настроен на тридесет секунди и тиктакаше. Ракетата се разтресе. С всяка секунда се тресеше по-енергично, сякаш се опитваше да полети.

Това ме накара да се замисля.

— Тейлър — казах. — Сигналът още не е изпратен, нали?

— Разбира се, че е изпратен — отвърна той. — Ти се опита да го отмениш, но не успя.

— Но ти поддържаш сървъра в бездействие до последния момент. Сам ми го каза. А съобщението на компютъра каза „програмата“. Тоест програмата, която управлява тази машина.

— Е, и? — попита той и погледна настрана. — Просто компютърен жаргон.

Извадих пистолета от кобура на Заека. Чух шум. От вратата зад мен. Някой я отваряше. Завъртях се. Очаквах да видя Лесли. Надявах се да видя Таня. Но се оказа един от служителите на „Волфрам“ от стая 1410.

— Шефе? — каза той. — Получих част от съобщение...

Прострелях го два пъти в гърдите, после се извъртях към компютъра. Броенето бе стигнало до две секунди. Натиснах спусъка отново. Още три пъти. Три куршума разбиха клавиатурата. Пуснах последния към горния ръб на екрана, където обикновено се намира антената за безжична връзка, просто за всеки случай.

После сграбчих Тейлър за яката и се втурнах навън.

Видях петте черни форда още преди да прекосим фоайето. Бяха паркирани във формата на подкова около входа. Повече от очевидни. Огледах улицата. Нямаше и следа от Лесли. Никакво движение. Нито коли, нито пешеходци. Нищо, което да ми покаже дали тя идва насам, или вече е изчезнала.

Дръпнах Тейлър в сянката и зачаках колата ѝ да се появи.

След две минути Тейлър наруши мълчанието:

— Закъсна. Провали се. Не можа да ме спреш.

Погледнах си часовника. Стрелката за минутите се движеше бавно, сякаш бе направена от олово. Проследих я с очи. Два пъти. Три и двадесет и седем. В същия миг мобифонът ми звънна.

Лъвайн. Говорих с него петнадесет секунди. Тейлър видя изражението ми и се ухили триумфално.

— Започна се, нали? — попита той. — Намерили са труповете.

— Труп — отговорих. — Само един. На една пресечка отгук.

Беше трупът на Таня.

[1] Петият цар от първата династия във Вавилон, чиито прочути закони били издълбани в базалтов стълб. Законите били строги и постановявали наказание с убийство при предателство, лъжесвидетелство, кражба и убийство — Б.пр. ↑

41.

Загубата на един от твоите хора винаги е травматизираща.

Запознах се с нея още в началото на кариерата си. Един от нашите хора бе убит, докато бях на първата си мисия в Хонконг. Някои колеги бяха работили с него години наред. Спомням си, че се чудех как ще реагират. Изненадах се от спокойствието им и от липсата на емоции. Стана ми неудобно, когато ме поканиха на погребението му. Почти не го бях познавал. Затова отхвърлих поканата и шефът на екипа ме повика в кабинета си. Искаше да ми обясни нещо. Каза, че това не било просто погребение, а осигуряване на алиби. Защото в нашата област човек не хаби енергия за пристъпи и истерии. Не побеснява. Просто се уверява, че ще е квит с врага си. Безмълвно. Делово. И завинаги.

Трупът на убиеца бе открит същия следобед, смазан от автоматична автомивка.

Поне ченгетата смятаха, че е той. Останките му не бяха лесни за идентифициране.

Смъртта на Таня бе официално разследвана от ФБР, макар да бе засенчена от паниката им относно „Волфрам“. Изграждането на случай срещу Тейлър се превърна в приоритет за шефовете, заедно с конфискуването на парите, които бе събрал, лова на контрабандистите на органи и лечението на жертвите от клиниките. Но гледането им в различни посоки ме устройваше идеално. Също и Лондон. Получих всичко, от което се нуждаех. Откриха усложнения на раната ми в главата. Трябваше да отида на консултации в безброй болници. Дадох ми отпуск по болест. Лусинда, помощничката на Таня, се погрижи за официалните обяснения. Аз обясних само едно. Че не възнамерявам да напусна Съединените щати, преди да заловят Лесли. И да я накарат да си плати.

Започваше да ми се струва, че ме очаква дълъг престой тук. Как можех да проникна в организация, която бе унищожена? ФБР не можеше да намери и следа от нея. Нито полицията. Отделите им за вътрешни разследвания не успяха да открият информаторите на Лесли. Говорихме със социалната служба, но нейните хора вече бяха изчезнали. Опитахме и с банките. Нищо. Доставчици на оръжия. Търговци на коли. На недвижими имоти. Компании за местене. Известните ѝ врагове. Бездомници. Всички, за които се сетихме. И не стигнахме доникъде.

Десет дни по-късно седях с Лъвайн и Уестън в офиса им и се опитвахме да измислим нещо ново. Мобифонът ми звънна. Обаждаше се Джулиан Морган.

— Здравсти, Дейвид. Радвам се да чуя гласа ти. Все още ли си в града?

Изкуших се да я отпратя. Не бях в настроение за светски контакти. Но не всеки ден споделяш кучешка клетка с някого, а после му спасяваш живота. А у нея имаше и нещо друго. Беше журналистка. Достатъчно добра, за да бъде отвлечена от Лесли преди две седмици. Сигурно бе засегнала някой нерв, за да предизвика подобна реакция. Реших, че си струва да се видя с нея. Можеше да ми помогне с нещо.

— Разбира се — отговорих. — Просто приключвам някои дела. Как си?

— Същата работа. Тъкмо свърших една история. Голяма. Искам да празнувам. А ти обеща да ме черпиш вечеря последния път, когато говорихме.

— Така е. Права си. Това ще е чудесно. За кога предлагаш?

— Какво ще кажеш за довечера?

— Чудесно.

— Добре. Първо отивам на фитнес, но ще съм готова към осем.

— Осем е идеално.

— Добре, къде да се видим? Знаеш ли „Есперанто“ в Гринич Вилидж?

— Ще го намеря.

— Чудесно. Ще се видим там.

Ресторантът в „Есперанто“ се намираше на първия етаж, но не те пускаха там, преди да си готов да поръчаш. Ако ти се налагаше да чакаш някого, трябваше да останеш долу в бара. А той беше миниатюрен. Горедолу колкото килер. Прекалено малък за маси. Човек трябваше да стои прав, натъпкан между стълбището и бара и постоянно блъскан от развеселените клиенти.

Джулиан закъсна с четиридесет минути. А когато пристигна, не бързаше много. Влезе в бара, видя ме и ми махна. Е, поне показва малко ентузиазъм, когато стигнах до нея. Прегърна ме и ме целуна по двете бузи. Сигурно току-що се бе къпала. Косата ѝ бе още влажна. И ухаеше на кокос.

Качихме се по стълбите. Масите бяха разделени на три групи. Най-близките бяха с червени и жълти покривки. Средната група — с червени и сини. Третата с червени и зелени.

— Добър вечер — поздрави ни келнерът на входа. — Испания, Франция или Италия?

— Англия — отговорих. — И Америка.

Джулиан се изкикоти.

— Не, господине — каза той и посочи масите. — Изборът на кухня.

Загрях и попитах Джулиан:

— Предпочитания?

— Не.

— Тогава да изберем Италия — предложих.

Избрах маса в дъното. Осигуряваше ми идеална гледка към останалата част от ресторанта. Не знаех дали Джулиан не е поканила и други гости.

Тя остави келнера да вземе якето ѝ. Блузата ѝ беше тънка и прилепнала, панталонът ѝ нямаше джобове и носеше ботуши. Тогава оставаше само чантата ѝ. Беше незакопчана. Джулиан я опря до крака на масата. Сритах я леко и я съборих. Тя се наведе и я оправи. Но не и преди да забележа вътре блясъка на метал.

Келнерът се върна да вземе поръчката ни, после Джулиан се извини, за да отиде до тоалетната. Изчаках няколко секунди и я последвах. Коридорът към тоалетните бе дълъг и мърляв. Наложих се да

се притисна към стената, за да направя път на възрастна жена, която идваше от другата посока.

— Да сте видяла малко момиченце? — попитах. — Търся дъщеря си. На шест години е.

— Не — отговори тя. — Съжалявам.

— Не влезе ли току-що в тоалетната?

— Не. Влезе една висока жена. Хубава.

— С бяла блуза и черен панталон?

— Да. Защо?

— Това е жена ми. Тя ще знае къде е детето. Ще я изчакам отвън.

Приблжих се до вратата на тоалетната и се вслушах. Чух леко електронно бипване. Джулиан изпращаше текстово съобщение. После чух пускане на вода. Ключалката щракна и вратата започна да се отваря. Оставих я да се откряне, после я бутнах силно с дясната си ръка. Тя блъсна Джулиан в лицето и ѝ разби носа. По бялата ѝ блуза потече кръв. Блъснах я вътре, влязох и заключих вратата. Джулиан изръмжа и метна телефона си в клозета.

Чантата ѝ бе паднала на пода. Наведох се да я взема и тя се опита да ме ритне. Блокирах шута ѝ с ръка. Тя се дръпна назад, но задържах крака ѝ. После го вдигнах и извих едновременно и тя падна настрани. Главата ѝ се фрасна в стената и това за момент я зашемети. Плъзнах ръка в чантата ѝ. Пръстите ми се склучиха около дърво и метал. Дръжката на малък пистолет. Детективски колт. Само дете тази жена не беше детектив.

Джулиан се изправи и ме погледна в очите.

— Знаеш какво ще те питам — казах.

Тя не отговори.

— Къде е тя? — попитах. — Лесли.

— Откъде да знам?

— Ти работиш за нея.

— Не е вярно. Журналистка съм.

— Може и така да е. Но все пак работиш за Лесли.

— Кой ти каза? Излъгали са те.

— Не мисля. Източникът е добър. Косата ти.

— Какво общо има косата ми, по дяволите?

— Ухае на кокос. Тъкмо си я измила.

— Е, и?

— Ухаеше по същия начин в клетката на Лесли. Когато се видяхме за първи път. Каза ми, че те държали там от три дни. Никоя коса не мирише толкова свежо след три дни. Ти беше сложена там нарочно. Трябваше да го осъзная още тогава.

— Това е абсурдно. Бях отвлечена.

— Спокойно. Знам какво правеше. Вече виждам логиката. Нежно ме разпитваше за информация, докато говорехме. Уреди да ни заловят, когато се опитахме да избягаме. Изпробва нервите ми в хотела. Какво планираше за тази вечер? Да ме поднесеш като десерт?

Тя не реагира.

— Престани с претенциите, Джулиан. И ми кажи къде е Лесли.

Никакъв отговор.

— Добре — казах. — Давам ти една минута. Помисли внимателно. Трябва да разбереш нещо. Лесли уби приятелката ми. Без основателна причина. Направи го, за да ми отмъсти. А това означава, че не съществува нещо, което не бих направил, за да я намеря.

— Не мога да ти кажа — отвърна Джулиан. — Знаеш какво ще ми направи.

Припомних си лицето на Таня, когато я видях за последен път. Косата ѝ, разпиляна по неръждаемата стомана. Порцелановия рѳб под врата ѝ. Грубите сини шевове, оставени от патолога.

— В града ли е Лесли? — попитах. — Кажи ми поне това.

— Да — отговори тя.

— Кажи ми къде е и Лесли ще е мъртва преди полунощ. Гарантирам го.

Джулиан не отговори.

— В противен случай мога да започна да си мисля кой ли е съобщил на Лесли за Таня и мен — казах. — Кой знаеше, че ще се срещна с някого от консулството за вечеря в онази нощ.

Никакъв отговор.

— Започвам да си мисля, че всъщност не се нуждая от теб — казах. — Ти тъкмо изпрати съобщение на някого. Ще ги изчакам тук. И ще ги оставя да ме отведат до Лесли.

Тя все така мълчеше.

— Позволи ми да ти обясня всичко съвсем просто — казах и вдигнах пистолета. — Кажи ми къде е Лесли или ще ти прѳсна черепа.

Тя ми даде адрес в Бронкс.

— Благодаря. А сега ми позволи да проверя нещо. Тъкмо казах: „или ще ти пръсна черепа“, нали?

— Да — отвърна тя. — Защо?

— Съжалявам за грешката. Трябваше да кажа: „и ще ти пръсна черепа“.

Натиснах спусъка два пъти, после си погледнах часовника. Девет без единадесет. Над три часа до полунощ. Бронкс не беше далеч. Имах достатъчно време да спазя обещанието си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.